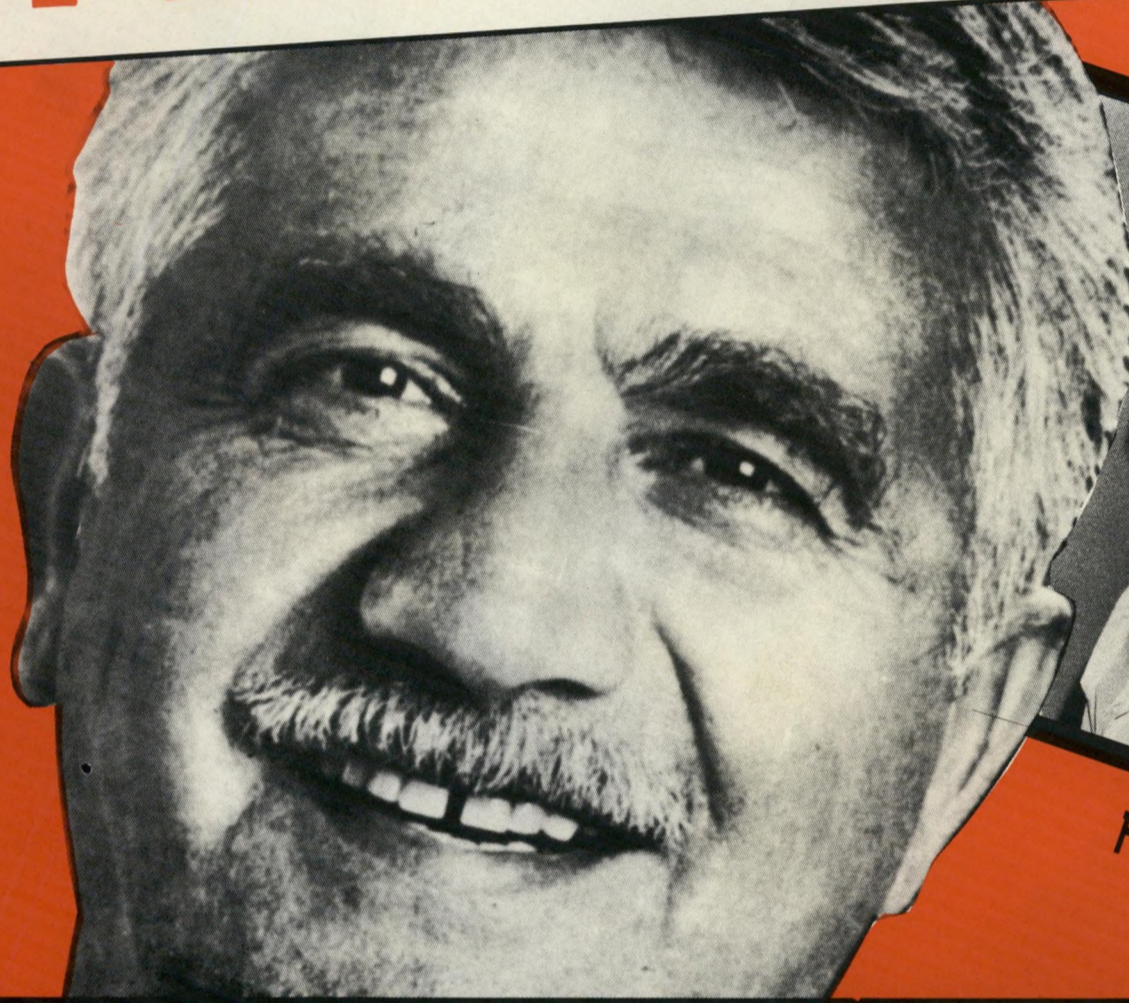

ד' אלול תשמ"ה, 21.8.1985
מספר 2503
דמוחזר 1850 שקלים (כולל מע"מ)

כרשת קואופרטיב "דו"

יוסי הורביץ

דקים שחורים בגרמניה

גרומה מיסתורית לראש עיריית רמת-גן

ראש העירייה
אורי עמית

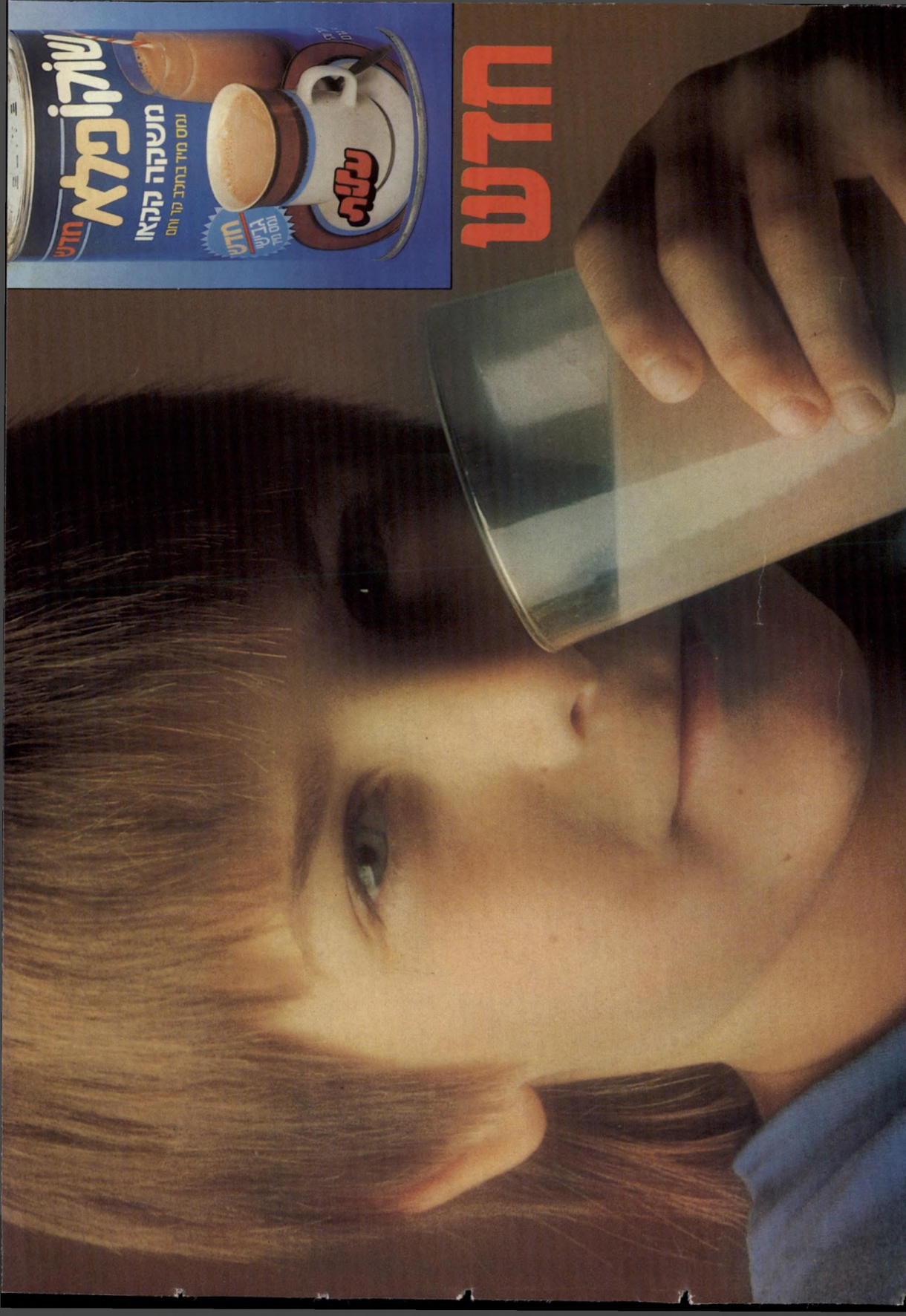
וימר טמיר כהן (יעקבסון)

עזרת

עזרת פלא על קורא

מה הפלא?
משקה קקאו כמו בחו"ל - נמס מיד גם בחלב קר!

קקאו עם מיד גם בחלב קר!

חדש

שוקופלאק
חדש
משקה קקאו
נמס מיד בחיב קר וזם
נחמה
חדש
מסמך גולש

כתבת השער הקירמי:

מי מקבל את הכסף שאתה משלם לנהג האוטובוס?

העולם הזה שובר פעם נוספת את קשר השתיקה: קואופרטיב רן שילם תרומה לעידיית רמת גן. לפקודת קרן שאיננה קיימת, והצק התגלגל לחברה פרטית, המרוממת ומשבחת את ראש העידיה אורי עמית (בתמונה) ★ הקואופרטיב שילם לחברת מאן הנרמנית, תמורת האוטובוסים שהיא מייצרת, סכומים מופרזים, וארבע שנים תמימות. שכח לבקשם בחזרה. גלגלי הזהב של מנהלי רן.

החשוד החסין ביותר בארץ

בין היום שבו עלה שמו של הפוחר אהמד עודה, החשוד במירמות הענקיות של גזל אדמות בגדה המערבית, ועד היום שבו נעצר — עבר שבוע תמים. בזמן זה הוא ביקר בכנסת, נסגש עם בכירים, יכול היה לתאם גורפות וגם הבטיח לעצמו, כנראה, חסינות מסויימת. קשריו בצמרת בה מטילי מורא, עד כי אפילו סרקליטי החשודים הזוטרים בפרשה חששו לנקרב בשמו המפורש.

כתבת השער האחורי: "רצחו אותו!"

עדי-ראייה למותו של מישל בוחבוט (בתמונה) טוענים, כי שוטרי הימ"ס ירו בו כאשר כבר לא היה נשק בידו. קלודין מרץ, בתי-הערוכה, מכריזה: "הם פשוט רצחו אותו!" מדוע סירב המפכ"ל לאפשר לאב לדבר עם בנו, מדוע סירבו לשאת ולתת על כניעה? כיצד חדרו אל המישטרה נורמות ההסתערות הצה"ליות, השנויות במחלוקת?

ההתחמקות

התצלום שפירסם העיר לפ הזה לפני שנה ור"ב, פתח את פרשת תת-אלוף יצחק מרדכי (בתמונה). השבוע היא הסתיימה ברין מפקד פק, והרושם הקשה, שצה"ל נוהג לרצוח שר בוים, לא נמחה. בעניין זה קובע מאיר פעיל, אלוף-מישנה (במיל): "רביץ ומשה לוי התחמקו" בראיון מיוחד הוא מדבר גם על הצורך בקיצוץ תקציבי-הביטחון, ורכו כפל מ"ח וכיצד סולק בזמנו מצה"ל.

לבן ושחור

האפרטהייד הדרום-אפריקאי הוא ש"חור משחור, בעיני כל העולם. ישראל דווקא היתה סעם לבנה. היום טוענים כי שתי המדינות דומות. מה לעשות כדי לברוח מן ההשוואה המזעזעת?

מבין הסורגים

עשרות אסירים כותבים מיכתבים למערכת העולם הזה. חלקם מיכתבים שהונברחו בתנאי מחתרת. יש המתלוננים על התנאים בנתיחה-כלא, ויש המתלוננים על שכלל הגיעו לשם.

פת אתה והשקל מסכים לעצות

איך הוכיח ג'דעון פת כי הוא קורא נאמן של המדור השקל שלך? מה עולל בנימין גיבלי? כיצד משגע מנכ"ל קרייזלר את הישראלים? על מה דיבר שמעון פרס עם איש-העסקים רמי אונגר ועם בנקאי בכיר.

היס האכזר

השחקנית בטי סגל יצאה לשחות בים, כהרגלה. לפתע לקתה בהתקף-לב ומתה — היא הותירה אחריה בעל קשיש וידיים עצובים. חברתה, שהיתה לידה בבוקר הגורלי, נזכרת ברגעיה-אימה במים.

נוצצים לנוצצות

התכשיטים הם החיים הטובים ביותר של האשה — מסבירים חובבי הקישוטים השונים והמשונים, שהם הצעקה האחרונה באופנה.

לאה אמיצי' האמיצה

דני אמיצי (בתמונה) שנתפס על חם בתוכי-נית כולבוסקי, שוחרר ממעצרו, אחרי שהתעוררו ספקות אם יש נגדו ראיות שעבר ע"בירה פלילית. לאה, אשתו, אומרת להעולם הזה: אני בטוחה ביצדקתו. מעולם לא בגד בי. יתכן שה"בחורות משכו אותו בלשון והוא פשוט ניסה להתרברב!"

רחל המרחלת מדווחת:

ישראל קיסר, מזכיר-ההסתדרות, יוצא תימן. כאשר הוא עלה לקומה החמישית, הוא כאמת שם את המיזרחיים על המפה; יותר משני סגני ראש-הממשלה, דויד לוי יוצא מארמון ויצחק נבון הס"ט; יותר מהרמטכ"ל, משה לוי יוצא עיראק; יותר משגריר ישראל בצרפת, יוצא עיראק עוברייה סופר, ואפילו יותר מרמטכ"ל, יוצא עיראק צבאית ראש החדש, תת-אלוף אמיל אלימלך, יוצא מארמון. יוסף בוגנר, חיפה

המדורים הקבועים

- 3 מיכתבים - איש-השנה תשמ"ה: פרס? כהנא? ציץ? השכיר הישראלי
- 4 איגרת העורך - לנוכח התצלומים, הכל היה ברור
- 5 תשקוף - מוכרים בגדה יורדים להונדוראס
- 6 במדינה - דתם של שופטים הנדרן - הדמיון בין שתי המדינות בשפת-היבשות
- 11 אנשים - 25% לפלאטורשרון וגאולה כהן חוזרת לכלא
- 12 ראיין - עם מאיר פעיל אלוף-מישנה (מיל)
- 14 יומן אישי - אדם פשוט אינו ניוון מפילפול ואיזה מין אדם מתעסק ברשימות
- 17 מה הם אומרים - המיטבת התנ"כי דומה למיטבת ההודי והתימני?
- 18

העולם הבא

עוד מחסן ההפתעות של מודעי: מיטרת הגבולות תדרוש מהנוסעים לחו"ל גם אישורי-טבילה ★ המערכת מחפשת מוקירה דוילשונית.

- 21 גם זה וגם זה - החיים זה לא פסטיבל; שמיר זה שבת חלוץ-ראווה - האביזרים הכי חשובים הם הנעליים, בכל זאת
- 22 תמרורים - כיצד חיסלו שבויים לפני 50 שנה
- 27 תשבצות - מאמן ממש מלאך (3 אותיות)
- 29 אתה והשקל - לקנות זולארים, להלום באינפלציה
- 31 רחל המרחלת - הזמר מעדיף תימניות
- 32 הורפסקום - מי שלא עשה חשבון-נפש, עלול לעוף
- 34 שידור - האבסורדים חוגגים והפלונטר מסתבך
- 41 העולם הבא - קוראים מתאוננים
- 42

קוראים מציעים את מועמדיהם לאיש השנה, שאותו בוחר העולם הזה. כמינהגו מדי שנה, בגליון ראש-השנה.

הסתכלתי בלוח ונזכרתי — בעוד שלושה שבועות יגיש לנו העולם הזה את איש-השנה. אם לא מאוחר מדי, אני מבקש להגיש את מועמדי: איש-השנה תשמ"ה הוא, כמובן, הישראלי המצוי, השכיר.

הוא אכל אותה תמיד, הוא אוכל אותה עכשיו והוא עוד יאכל אותה כהנה וכהנה. שחקו לו את השכר, שוחקים לו את השכר ועוד ישחקו לו. אבל הוא ממשך לשאת את המדינה על כתפיו — בשירותים, בתעשייה ובמילואים ואפילו במס' ההכנסה — שבו חלקו גדול מחלקם של כל המיגרוים האחרים במשק, העצמאיים והחברות גם יחד.

ברוך אסא, תל-אביב...שימעון פרס, אל תתביישו, תודו בזה. למרות שמעולם, בלשון המעטה, לא התפעלתם ממנו. כי הוא עשה את זה. הכלבים נובחים והשיירה עוברת.

הוא הוציא את צה"ל מלבנון. הוא התחיל להזיז את העניינים במשך כבך שהחל מכתום בשיטת ההצמדה המטורפת והוא עוד יעשה שלום עם הפלסטינים. מילקי רוזן, תל-אביב

עם כל כאבי-הלב — עוד פעם מאיר כהנא. פירושים מיותרים, בריוק כמו כתשמ"ד, כהנא הוא האיש שהטביע את חותמו על תשמ"ה והלוואי שזה ייגמר בכך.

דב קלמנוביץ, ירושלים... הכל אפשרי. האדם היחיד ב-35 השנים בהן בחר העולם הזה איש-השנה, שניבחר איש-שנה שנה אחר שנה הוא אריאל שרון (תשמ"א ותשמ"ב) שהוא גם האדם היחיד שנבחר שלוש פעמים כאיש-השנה של העולם הזה (גם בתשל"ג).

צ"ץ, ראשי-העירייה שלנו, שלמה להט. זה לא סתם איש-השנה, אלא גבר-השנה. הוא לא הפך עולמית, הוא לא פתר בעיות שלום ולא תלמה, הוא לא הוציא את המשק מהבוץ, אבל הוא ניסה לפתור את בעיות איכות-הסביבה, את בעיות היום-יום של המרכז העירוני הגדול בישראל. הוא האיש שהתמודד ברצינות עם בעיות התנועה של המטרופולין.

כן, עם סנדלי-דנור הוא התחיל לעשות את זה. כבר לא חונים על המידרכה, כבר לא חונים במעבר-החציה, כבר לא חונים בחניות השמורות לנכים. רפאל כהן (בעל מכוננית), תל-אביב

ישראל קיסר, מזכיר-ההסתדרות, יוצא תימן. כאשר הוא עלה לקומה החמישית, הוא כאמת שם את המיזרחיים על המפה; יותר משני סגני ראש-הממשלה, דויד לוי יוצא מארמון ויצחק נבון הס"ט; יותר מהרמטכ"ל, משה לוי יוצא עיראק; יותר משגריר ישראל בצרפת, יוצא עיראק עוברייה סופר, ואפילו יותר מרמטכ"ל, יוצא עיראק צבאית ראש החדש, תת-אלוף אמיל אלימלך, יוצא מארמון. יוסף בוגנר, חיפה

הסברתם פעם כי בחירת איש-השנה איננה כבחירת שבה או שלייה, אלא, פשוט, עובדה. לדעתו, אם כן, האיש המסמל יותר מכל את השנה האחרונה, האיש שמילא את החדשות ככל יום, הוא, ללא ספק, חבר-הכנסת יוסי שריד. יום יום, 356 ימים בשנה, טיטטרו לי אותו בראש.

אני פותח את מוקד בטלוויזיה, הנושא הוא האפרטהייד בדרום-אפריקה — יוסי שריד; אני פותח צהרון — סיפור-צבע על פגישת בידור מתיה של החברה היפוכונדרים, יוסי שריד גונב את ההצגה, עם מיכרקי; לא יכול לבוא. אני ברא.

אפילו בהעולם הזה אין שבוע כלי יוסי שריד. גם בשבוע האחרון (העולם הזה 14.8): הסיפור על הפן האנושי של חבר-הכנסת מאיר כהן-אבידוב בעפולה בימים החמים. הוא מבקש כוס קפה מעיתונאית ומה הוא מאחל לנו, באותה הזדמנות? חמישה מיליון יוסי שרידים בארץ!

או אם הוא לא איש-השנה, הוא לפחות, מבול-השנה. ג'ד לודר, תל-אביב

התותחים של מיסגר עומר

עוד על קיצוץ תקציב-הביטחון (העולם הזה 31.7 ואילך).

מי שלא רוצה לשמוע לאוהרות של אנשים האמורים לדעת על הסכנות שבקיצוץ תקציב-הביטחון, שילמד מן ההיסטוריה. כבר קיצצו בתקציב-הביטחון בארץ, אבל קיצוץ קיצוני: היה זה הנציב העליון הבריטי מט' (המשך בעמוד 4)

כמחנך ותיק הרגיזה את סיוון מאז ומתמיד העובדה שאימרות שפר מסוג „המתחיל במיצוה, אומרים לו: גמור!” הן על טהרת לשון זכר. מדוע שלא ילמדו אימרה כזאת, לתלמידות בית-הספר לפחות, בלשון נקבה, דהיינו „המתחילה במיצוה, אומרים לה: גימרי!” אבל מה שממש הפריע לסיוון היו ההוראות במכתבים, שהן על טהרת לשון זכר (כתוב: הסבר! נקדו!). מדוע שלא יקייים שוויון-המינים או לפחות, נוסח כתוב/כתבני, הסבר/הסבירי ובעניין זה נשאו עתה, סוף-סוף, מאמציו של סיוון פרי. שרה-חנינוך, יצחק נבון, הבטיח לאמץ מהשנה הבאה את הפיתרון שהציע סיוון: טופסי כתיבות-הבגרות יודפסו בשני צבעים — בצבע אחד לתלמידים ובהם ההוראות בלשון זכר ובצבע שני לתלמידות, ובהם יהיו ההוראות בלשון נקבה. **אמירה זכאי, ירושלים.**

האוכל היה טעים

על חתונתה של שוש אלוני (העולם הזה 7.8)
מול שיש לי ערויות קצת יותר מעודדות אודות חתונתי, אחרת הייתי חושבת שהאירוע

(המשך מעמוד 3)
2 (שבא אחרי היהודי הרברט סמואל), הפילד' מרשל לורד פלומר (1925-1928), איש-צבא בדימוס, שהחליט שחיל-מצב של שתי חטיבות (כ-4,000 איש) פלוס מיטרה בריטית (שרוב אנשיה גוייסו מבין הלוחמים באירים טרם מתן עצמאותם בשנת 1921) פלוס מיטרה מקומית, זה יותר מדי.
הוא שלח כמעט את כולם הביתה ונשאר רק עם מיטרה ארצישראלית (עם כמה קצינים וסמלים בריטיים) וחיל-מצב שהיה מורכב מפלוגה בודדה ויחידה של מכונות משוריינות (משהו כמו הנגמ"שים של ימינו).
מה היתה התוצאה?

הגיע ה-11 בנובמבר, יום-הזיכרון (ליום שביתת-ההגנה וקץ מלחמת-העולם הראשונה, ה-11 בנובמבר 1918), שאותו חגגו הבריטים, באותן שנים, ביראת-כבוד רבה ביותר ובמיוחד אדם כלורד פלומר, אחד המצביאים המהוללים של אותה מלחמה, ואז גילה שלישי של הלורד, לתדהמתו, כי בכל ארץ-ישראל לא מצוי אפילו תותח בריטי אחד, כדי לירות בו את מטחי-הכבוד לזכר חלליה-מלחמה.
מה עשה השלישי? הוא נאלץ לפנות לאחראים על מיסגד עומר ולשאל מהם את התותח של

קניא י'ן.

חקרה ולא הגיעה למסקנה ברורה. ועדה שניה, בראשות פרקליט-המדינה, יושבה על המדוכה במשך יותר משנה. העניין הפך לבדיחה עגומה מאוד. מדי חודש הזכרה כמורד זה את העניין, ותבעתי הכרעה ברורה.

לא באנו להרוץ את דינו של תת-אלוף מרדכי אין לנו האפשרות והסמכות לכך. אולם תבענו מסקנות ברורות, שיקבעו באורח חדיש-שמעי שאסור להוציא להורג שכויים, יהיו הנסיבות כאשר יהיו. גם בשעת קרב יש נורמות של מוסר-המלחמה, ועל אחת כמה וכמה אחרי גמר הקרב. הייתי עשורת רבות של פעמים במצבים קרביים, ואני מכיר את הבעיות ואת התחושות. אני יודע שבשעת קרב נראים הדברים אחרת מאשר כעת בירור בחדר ממוזג-אוויר. בקרב יש אי-ודאות, יש צורך לקבל החלטות כאלפתית של שניה, יש אחריות להייראם, ויש — אכן! — גם סערת-רגשות. כל זה חייב להילקח בחשבון. אך גם בנסיבות אלה אסור לרצוח סתם, קל וחומר כשמדובר בקצינים מנוסים, שאינם אמודים רים לאבד את העשתונות.

בעיניי היתה השאלה על כן פשוטה לכאורה: האם באותם רגעים, על סמך הידוע באתה עת, בנסיבות הנתונות, היה צורך צבאי מוצדק בהכאת השכויים בצורה שגרמה ו/או החישה את מותם, או שהיתה זאת נקמה פשוטה, הוצאה להורג בלתי-חוקית?
במיקרה הראשון — אפשר לראות בכך הצדקה, במיקרה השני — הרי זה פשע-מלחמה, מן הסוג שפרח בימי רפאל איתן, שגרמו כרבירי מאיר פעיל (ראה עמודים 14-16) להתבהמות צה"ל והמדינה כולה.

כדי להכריע בשאלה, יש צורך לדעת את הערויות שנגבו בחקירות, בהעדר ידיעה זו, אפשר רק לשאול, למשל: אם ברור כי היה צורך צבאי בהכאה, מדוע ארכו החקירות שנה וחצי? האם עצם אורכו של הזמן אינו מעיד על כך שאי-אפשר היה להסיק בנקל מסקנה כזאת? והאם היה יצחק זמיר, איש-מצפון שאינו תמים, מחליט כפי שהחליט, אילו שוכנע עליידי חומר-הראיות שאכן היתה הצדקה למעשה?

ושאלת תם: תחת למשך את העניין במשך שנה ורבע, האם לא היה פשוט יותר להעביר את העניין מייד לבית-הדין, כדי לסיימו בהכרעה מישפטית אמיתית-לא-איינה תוך זמן קצר? ועוד שאלה: אם המצב ברור, והוא לטובת הקצצה, מדוע אין הצבא מפרסם מייד את כל חומר הראיות, ויאפשר לציבור לשפוט בעצמו? איזה סוד יש כאן? מדוע זה „הסוד”?

אני חושש שסיום העניין כפי שהסתיים יביא להגברת תהליך „התבהמות”. אנשים נורמליים יקבעו שזוהי עתה הנורמה של צה"ל; להרוג „מחבלים” במקום, ולהכות שכויים עד מוות כדי „להוציא מהם ידיעות”.
את התוצאות ראינו כבר השבוע, בפרשת הריגתו של מישל כותבוט בכדורי המיטרה (ראה עמודים 38-39).

הרמטכ"ל יקבל על עצמו אחריות כבדה מאוד — אחריות נוראה — אם ישאיר רושם זה על כנו, ולא יעשה מייד מחווה דוממית, חד-משמעית ומהירה, כדי למנוע רושם זה. בהעדר פעולה כזאת, יידיאה כמי שממשיך כיוושו האומללה והפושענית של רפאל איתן, בעל-החטות של בדיאל פינטו ושור; שרה-ביטחון יצחק רבין שותף לאחריות זו.

ואשר להעמדתם לדין מישמעתי של אנשי הש"כ והשוטרים — רחילכם, הפסיקו את הקומדיה הזאת! היא לא תוסיף כבוד לאיש!

ד.א.א.א.

ברגע שהתפרסמו ברכים התצלומים שבי
הם נראו הרמטכ"ל, משה לוי, והקצצה ר. יצחק באותו הרגע עמד מרדכי לדין, באשמה חמור רה. לא היה עולה על הדעת שהרמטכ"ל יופיע למען העמורים הראשונים של הצהרונים, אלמלא התכוון להביע תמיכה בלתי-מסוייגת בנאשם. רין צבאי אינו דומה לבית-מישפט רגיל. הצבא הוא מנגנון הירארכי, שבו כל מפקד כפוף למפקד שמעליו. עד לרמטכ"ל. היה זה אבסורד להניח כי מרדכי יורשע ברין עליידי קצין כלשהו, אחרי שהרמטכ"ל הביע את תמיכתו המוחלטת בו, ברגע המכריע של הריון המישפטי, בצורה כה נוטה וחוותית.
ואכן, אחרי ריון קצרצר החליט האלוף חיים נדל, גם הוא איש חיל-הצנחנים לשעבר, לזכות את מרדכי מכל אשמה.
כך, בקול ענות חלושה, הסתיימה הפרשה

הרמטכ"ל ותת-אלוף מרדכי טעם רע במה

אחרי שנה וחמישה חודשים, ולא הותירה אלף טעם רע במה.
שבועון זה ליווה את הפרשה למן הרגע שהחלה. יתכן ששולא העולם הזה, לא היתה הפרשה מתפתחת כלל.
שום פרשה לא היתה מתעוררת אלמלא נכחו הכתבים והצלמים במקום התרחשויות. זה מוכן מאליו: אלמלא העיתונאים, לא היתה הפרשה נודעת כלל ברכים, למרות שנכחו עשרות קצרי-נים ואנשי-ביטחון אחרים, ובראשם שרה-ביטחון משה ארנס בכבודו ובעצמו. ואכן, מייד לאחר מכן ניתנה הוראה שלא לאפשר נוכחות כזאת להבא.

בין העיתונאים היתה הכתבת-צלמת שלנו, ענת סרגוסטי. היא צילמה תמונות, שבהן נראה אחד מחוטפי-האוטובוס כשהוא מובל על רגליו, חי ושלם, בידי אנשי-ביטחון, ועימם יצחק מרדכי. הנהגה בתמונה כשהוא מחזיק באקדה בצורה המעידה על כוונה להשתמש בו להכאה.
תמונות דומות צולמו עליידי שני צלמים אחרים שנכחו במקום.

ברגע שהזנחו התמונות על שולחן המערכת, החל המאבק לפירסומם. העולם הזה התעקש עד שהכרחנו את השליטנות להתיר את פירסום התמונה, וכך פירסמו — לראשונה — את התצלום המכריע. הפרשה התגלגלה גם לחו"ל, ואי-אפשר היה עוד להשתיק אותה.
לאחר מכן היתה ההשתלשלות המזוהה ועדת-חקירה אחת, בראשות האלוף (מיל') מאיר זורע,

גבע (למטה, משמאל) והמטוס הימי אין קשר

היה, לפי כתבתכם, פלופ רציני. מעט פרטים בכתבה, למעט השמות, תואמים את המציאות: קודם כל אינני נערתי-זוהר, ולכן גם לא התפשתי לעיני הנוכחים.
● חתונתי לא מומנה עליידי הנהלת המלון.
● השימלה לא עלתה מאות דולארים (השתגעתי, בימים טרופים אלה...), והטבילה כמי הכלור של הבריכה רק שיפרה את מראה (תנסו, זה עובד בעיקר על כגדים לבנים).
לפחות אין עוררין שהאוכל בצלחת (גם של כתב העולם הזה) היה טעים להפליא.
שוש אלוני, תל-אביב

האסון בכינרת

מותו בכינרת של דני אורון (העולם הזה 7.8)

כאשר רואין גבי אורון, ימים אחרים לאחר מותו של אחיו, דני, בכינרת, אמר: אמרו לי שהשלושה שעלו על הסירה של דני הם טייסים של מטוס ימי, החזנה בטבריה.
יהונתן גבע מכרזים שבגליל העליון, רואה עצמו נפגע מדברים אלה, הוא בעל חברת התעופה סנונית בראש-פינה, בעל בית-הספר לטיסה ובעל המטוס הימי היחיד בארץ (החונה בכינרת). הוא טוען שכל מכריו, שקראו את הכתבה, סברו שזוהי זה הוא אשר נהג בסירת-המירוצ.

אמר גבע: „לא היה לי כל קשר לאירוע הטראגי שקרה לדני אורון, לא הייתי באזור בכלל. במישטרת טבריה נאמר לי אומנם שדני אורון היה בבוקר האסון ליד המטוס שלי, והוא חיפש טייס שיטיס אותו וגם מישהו שינהג בסירה שלו.
שם הוא פגש, במיקרה, את שלושת האנשים, אשר אין להם כל קשר למטוס שלי, והם הסכימו לגרור אותו בסקייהמים. וקרה מה שקרה.”
נעמי רון, תל-אביב

המיסגר, שבמטחיו היה מקובל להודיע בירושל לים, בחודש הרמאן, על תחילת הצום וסיומו. **יגאל בן-רנן, הרצליה**

ביירות משחקת גולף

דוח מבירת הלבנון, המדבר בעד עצמו, והמזכיר לכל עם מי היה לנו עסק שם.

בימים אלה הודמן לביתי חברי-נעורים, שהוא כיום כתבו של עיתון אמריקאי נכבד ואשר שהה, לאחרונה, כמה שבועות בכיירות. נדהמתי לשמוע ממנו סיפור האופייני לכיירות והמראה שוב אינו טיורף מוחלט היה זה להגיע לשם, להלחם שם וככלל, לתת את קצה הציפורן עבור הלבנונים האלה.

מתברר כי מועדון-הגולף של ביירות חי וקיים ועשירי ביירות כמינהגם נוהגים, לא נותנים דם ומכרזרים להם את הכדורים הקטנים בצל ההרג וההשמדה. כדאי להזכיר כי מועדון-הגולף של ביירות נושק את שולי מחנות צברה ושאתילא, אומנם נקטו הארונים-הגולפאים האלה באמי צעיי-בידוד מתאימים: הם החליפו את גדר-התיל שהקיפה את המועדון בצימחית צברים סבוכה וקוצנית, אבל זה לא עזר להם כאשר אחר הקרבות האחרונים בין הפלסטינים ואחר-כך, במחשבה רבים מהאחרונים, אשר ברחו ממחנותיהם, פלשו לכינרת-המועדון והשתכנו בהם.

מה עשו הארונים? הם פתרו את הבעיה פיתרון לבנוני: קודם הועיקו את אנשי אחת המיליציות, כדי שיסלקו את הפלסטינים ואחר-כך, במחשבה שניה כנראה, שכרו, במשכורות-רעב כמונו, 55 מהמפונים, שישמשו כאוספי-כדורים (קאדים).
ג'ק פרידן, ירושלים

שוויון המינים בחינוך

על דאגתו של הבלשן ראובן סיוון (העולם הזה 14.8) לשוויון המינים.

פרס חושש מהמצרים

ראשיהממשלה, שימזון פרס, התבטא השבוע שאם לא ייסתר הפיכוכך סביב טאבה, עלולה מערכת היחסים עם מצרים להידרדר.

פרס אמר זאת ביום החמישי האחרון, כפגישה עם אנשי עסקים שסייעו כספית ואירגונית למערך בכירות האחרונות. עתה הם נקראים עמותת אזרחים למען המערך.

בפגישה, שהתקיימה בבית התעשיין אלפרד אקורב, נבחו עשרות מוזמנים, שהופתעו מדבריו.

ש"ך נגד התנחלות

מעמדו של הרב אליעזר ש"ך מתחזק כאחרונה, על רקע היחלשות זמנית של האדמו"ר מגור. פירושו של דבר שינוי ביחסי הכוחות בתוך אגודת ישראל וירידת מעמדה מול ש"ס, שה"ך והרב עובדיה יוסף הם אבותיה הרוחניים. ש"ך התבטא השבוע נגד התנחלות יהודים בקפסה בחברון ונגד מעשיהמיזמה של חפידים בעיר עימנאל שבנגדה, אשר מקורם בחטא קורם: מגורים בשטחים הכבושים.

בורג לא יפרוש

במסד"ל בטוחים עתה שהשר יוסף בורג לא יפרוש מפוליטיקה אחרי החגים, בגלל התבטאות המיוחסת לבורג על "מצב נזיל ביותר בשוק הקואליציוני".

בליכוד מחכים

לדצמבר

כל מתנגדי איחוד מרכיבי הליכוד מכוונים את שעונם ל-21 בדצמבר הקרוב. על פי החלטות ועידת המפלגה הליברלית, שאישרה לפני חודשים בדיוק את הצעת יצחק מודעי לאיחוד עם חרות, מצויין שאם בתוך שישה חודשים לא ייחתם ההסכם — יפוג תוקפן של ההחלטות. עתה מושבים כל המתנגדים את הזמן, עד לסוף השנה, כדי להביא על רעיון האיחוד מוות טיביעי.

"נערת הכספומין"

חוזרת

מכון עיסוי "בל", מרחוב המכבי בתל-אביב, שבבעלותו והנעזרות העובדות בו נעצרו באחרונה ושחררה, שב לפעילות מלאה.

בראש צוות המעפות עומדת נאוזה סיאס, שהתפרסמה בעבר כאשר הורשעה בחרידה לתנויות בשוטים ברחוב אלבני ופיצוץ הכספות בהן.

צד"ל עדיין בג'זין

צבא-דרום-לבנון ממשיך לפיור בעיירה הנוצרית ג'זין, למרות שהיא מצויה מחוץ לרצועת הביטחון.

בלאס לעיסקי-ונשק

במיפגרת בדיקה מקפת שעורך התק"ם את כל עסקיו של אישהעסקים דויד בלאס, ערב הגשת עיקולים נגדו, נתברר שלבלאס יש קשר לחברה העוסקת בייצוא-ונשק, ציוד ביטחוני, ידע ביטחוני למילחמה בטרור וגיוס שכירי-חרב. כלאס עצמו אינו מוותר, והוא נערך לקרב עם התק"ם. ברגע שהם יתבעו ממנו את הסכומים שעדיין לא הוחזרו להם — עשרות מיליוני דולרים, יש סימנים שלאנשי התק"ם, אשר התייצבו נגדו, הוצמד מעקב.

מנהל בנק נוסף לחו"ל

מנהל בכיר של סניף בנק גדול במרכז-הארץ נמלט באחרונה לדרום-אמריקה, ומאיים משם שאם הנהלה הראשית של הבנק תפתח בהליכים להסגרתו, הוא יפתח תיבת פאנורוה גדולה.

סופית: אלבין

ניסה להימלט

בכירים ביחידה הארצית לחקירות הונאה בטוחים עתה שהעולם הזה צדק בקביעתו שמוכאל ("מייק") אלבין לא התכוון להתאבד, אלא ניסה להימלט מי חרדי-החקירה.

הם מתבססים על עקבות ברורים של כפות-ידים וברכיים, שנמצאו על גגון הבטון. לדעת החוקרים הם מוכיחים שאלבין קפץ מהחלון לגגון זה, נסצע בנסילה אך ניסה להתייצב כדי לקפוץ למטה, אך מעד ונפל בצורה שגרמה למותו. לשאלת הסיבה המדויקת למותו של אלבין תהיה משמעות בחודשים הקרובים, בקשר לצוואתו ולפוליסת ביטוח-המנהלים שלו.

בן האדמו"ר נעצר

בנו של אחד האדמו"רים החשובים של העדה החרדית נעצר באחרונה כחשד לזיפי צ'קים כסכומי-עתק.

הרבי מלובאוויץ

נגד בתי-המישפט

האדמו"ר מלובאוויץ הורה במיברק אישי לאחד מחסידיו בארץ שיחזור בו ויטל תביעה אזרחית, בקשות לעיקולים וצווי עיכובי-ציאה מהארץ נגד שלושה חסידים אחרים. השלושה, אשר לוו עשרות אלפי דולרים מאחת מקופות גמילות-החסדים של כפר חב"ד, סירבו להחזיר את הכסף בתום המועד.

האדמו"ר טען, כי עליפי דין-תורה אסור היה לאחראי על הקופה לפנות לבתי-דין אזרחיים, אלא להתדיין עם השלושה לפני בית-דין-תורה.

עוד מכה ל"צים"

על חברת-הספנות צים, המצויה בקשיים חמורים, ניתנה השבוע עוד מכה: היא נאלצה להיכנע לתביעת איגוד המשתמשים והפחיתה את רמייההובלה בשיעור ממוצע של 2.5 אחוז.

מיכרו מקומונים

ברחובות

עיריית רחובות הוציאה מיכרו למקומונים הרחובותיים לגבי פירסומים עירוניים שלה. המקומון שיוכה במיכרו יבטיח לעצמו הכנסה חודשית שוטפת של אלפי דולרים מקופת-העירייה, המעדיפה זאת על פני הוצאת עיתון מטעמה.

רוכבים בנתניה

קבוצת יזמים מתכוונת לפתוח חוות-סוסים ענקית ליד נתניה, בהשקעה של מיליוני דולרים. בין השאר יוקמו שם בית-ספר לרכיבה, מסלול-רכיבה, מיסעדה ובית-קפה מפוארים.

ארכיון ההתנחלויות

נעלם!

שלב חדש בחקירת המישטרה בעניין הונאת-הקרקעות בגדה המערבית: נעלם הארכיון המסודר שהיה בעבר במישרד החקלאות, שם התבססה הפעילות הממית שלתית לעידוד יזמים רוכשי-קרקעות ומקימי התנחלויות.

אחרי בחירות-המהפך הועבר הטיפול בהתנחלויות למישרד-החקלאות, בראשו תו של אריאל שרון, שנעזר בתחום זה באורי בראון, שנהרג לאחרונה בתאונת דרכים. ב-1981 מונה סגן-שר במישרד, מיכאל דקל, והעניין עבר לידי.

אחרי הבחירות האחרונות היתה הבנה שדקל ימונה כסגן-שר-הביטחון לנושא התנחלויות, ונראה שמסיבה זו החליט מי שהחליט להוציא את הארכיון מבניין מישרד-החקלאות בקריה בתל-אביב — אך למישרד-הביטחון הוא לא הגיע.

בארכיון היה ריכוז שמותיהם של היזמים הישראלים בגדה, הניירת שנרשמה מהם עד לשלב המכירה והבניה, העתקי ערבויות, רישומות רוכשים, ודי עיקר: שמות המוכרים הערביים וסימון מדויק של השטחים.

רוגז על ליבאי

חברים בוועדת-הכנסת לביקורת המדינה מחפשים דרך חוקית להביא להחלפת יושב-ראש הוועדה, הפרופסור דויד ליבאי, לדעתם, נכשל ליבאי בתפקידו, לא האציל סמכויות לוועדות-מישנה, ונמנע מלכנס לעיתים תכופות את הוועדה כימיההפגרה, כפי שנהג גם בתקופת מושב הכנסת עצמו.

המוניס בעיקבות

המורמונים

מטה המאבק החרדי נגד אירגונים רתיים בלתי-יהודיים עומד להעתיק את מרכז פעילותו ממתקפת נגד המורמונים להטרדות נגד חברי כת המוניס.

מדוע התפטר החשב?

מיסתורין אופף את התפטרות חשב כורסחר, עודד הראל, העובר לעסקים פרטיים. נראה שהרקע הוא ריב סמכויות בין "כורסחר" ו"בורית-עשיות" על סגירת חזים בדרום אמריקה ובדרום-מזרח-אסיה.

ככור מתעקשים שההתפטרות היא מסיבות אישיות.

"הבה נגילה"

המפתח לחקירה

ערה-הדינה כפרשת חברת הנסיעות הבה נגילה, גפרי בלייק, הוא שהביא לחקירה הגדולה שמנהלים המישטרה ומס'הכנסה נגד חברות-העופה ומישרד-הנסיעות בעניין עמלות-הטיסה והברחתן לחו"ל.

מוכרי-הקרקעות:

בהונדוראס

אחד המימצאים המדהימים, שנתגלו לחוקרי הונאת-הקרקעות בגדה המערבית, היא העובדה שרבים מן החתומים על שיטרייהמכירה אינם גרים עוד באיזור, אלא היגרו להונדוראס. תיברק האפשרות שאנשים אלה סולקו מן הארץ.

רוצים להצטרף לחיפה

המועצות המקומיות נשר וקריית-טיבעון והמועצה האיזורית זכולון פנו לשרהפנים בבקשת רשות להצטרף לאיגוד-ערים כוללני איזור-חיפה.

במדינה

קשה להניח כי זה יהיה המהלך האחרון בפרשה.

מדיניות

בדיחה בשם מרפי

נסיעותיו של מרפי גובלות בגיחוך. אך יש בהן הגיון מטורף: לפעול מבלי לעשות דבר

פעם הסתובבה במרחב בדיחה בשם גונאר יארינג.

היה זה גבר שוודי יפהפה, שנשלח על-ידי מוכל האו"ם לפשר בין הצי-דרים. הוא הסתובב בין בירות המרחב, ערך נסיעות אינסופיות, קיים פגישות ללא-ספור, ער שעצם הופעתו גרמה לצחוק.

הסוף: אחרי שאנוור אל-סאדאת נענה להצטרותו וגולדה מאיר סירבה, פקעה סכלנותה של מצריים. היא תקפה ביום-הכיפורים.

האדם השלישי. לאחר מכן הסתובבה הבדיחה ששמה פיליפ חביב. הוא לא היה יפהפה, ולא שוודי, ולא שליח האו"ם — אלא אמריקאי ממוצא לבנוני, שנראה כסוחר ארמני. הוא נשלח על-ידי נשיא ארצות-הברית. הוא הסתובב בין הבירות, קיים שיחות ללא-ספור. הוא גם הצליח להביא לשביתת-נשק בין ישראל ואש"ף (שהופרה על-ידי אריאל שרון, כשפגש למערב-ביירות). הסיכום של פעילותו הממושכת והנמרצת: אפס.

עכשיו מסתובב במרחב גבר יפהפה

העם

הם מתקפלים תמיד

הזוג פרסרביץ עמד מול הפגנת החיכים בחברון — וכמו תמיד, רעד כעלה נידף

הצמר פרסרביץ עמד שוב — הפעם המיידוע"כמה — לפני אותו אתגר. וכמו בכל הפעמים הקודמות, התנדנדו השניים כעלים נידפים ברוח. לפני עשר שנים היה יצחק רבין ראשי-הממשלה, ושימעון פרס שר-הביטחון. אז ביצעו אנשי גוש-אמונים את ההתנחלות הבלתי-יחוקית הראשונה הגדולה בסבסטיה. רבין שקל את גירושם, פרס ניסה לפייס אותם, היים גורו תיווך. מנחם בגין וגאולה כהן הביעו את תמיכתם המופגנת במת-נחלים. זה היה המיבחן המכריע.

הסוף: רבין פרס התקפלו. נמצאה "פשרה", שהיתה ניצחון מוחץ להת-נחלות הבלתי-יחוקית. המתנחלים הוכנסו למחנה צבאי בקרום. משם צמחה התנחלות קדומים, ונפתחה הדרך להקמת עשרות התנחלויות ברחבי הגדה. יתכן כי ניצחון הליכוד ב-1977 היה פועל-יוצא של חולשתה של ממשלת-המערך, שנראתה עלובה וחלושה.

היסטוריה עלובה. היתה על-לי-כות זו היסטוריה ארוכה.

היא התחילה בדיוק כפי שהתחילה פרשת השבוע: בחברון, בהשראת הרב משה לוינגר.

בפסח 1968 הגיעו לוינגר וחבר-

"תזוזו, אתה מפריע!"

בשם ריצ'ארד מרפי — וגם הוא בדיחה ניירת.

שיחה עם קברוצה. המטרה של סיורי מרפי גובלת בגיחוך: לבדוק אם אפשר לקיים "שיחה" עם "קברוצה" (ולא "מישלחת") ירדנית-פלסטינית.

בכוונה אין איש מדבר על תוכן השיחה, מכיוון שברור כי ארצות-הברית שוללת טוטאלית את הפיתרון היחיד שהערבים יכולים להסכים לו: מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, בהנהגת אש"ף, שתהיה קשורה בקונו-פרוציה עם ירדן.

בהעדר מטרה, הפכה השיחה למט-רה בפני עצמה. אך ארצות-הברית רוצה לשוחח עם פלסטינים שאינם חברי אש"ף, ופלסטינים כאלה אינם קיימים. כל סיבוביו של מרפי נועדו, איפוא, למצוא פלסטינים שליח-אש"ף שניתן להגדיר אותם כמי שאינם אנשי-אש"ף.

ברור מראש שממשלת ישראל תתנגד לכל שיחה עם פלסטינים. מפני שהיא עלולה להעלות על סדר-היום את עתיד השטחים הכבושים. לכל היותר מוכן שימעון פרס (אך לא יצחק שמיר) להסכים לכך שמרפי ינהל שיחה עם הנא סניורה מרמאללה ופאיו אבררחה מעזה. אך לשם כך אין צורך לנסוע לעמאן. די במסיבת-קוקטייל בקונסוליה האמריקאית במיזרח-ירי-שלים. (המשך בעמוד 10)

מרעיו למלון פארק בחברון, שהיה שייך למישפחת פאהר קוואסמה. הם באו במימרה. למושל הצבאי סיפרו כי כוונתם לשהות במקום יממה אחת, כדי לערוך שם את סדר-הפסח.

תרגיל-ההונאה הצליח. המושל עמד לפני עוברת קיימת. כשהתכונן לגרש את המתנחלים, גילה כי שר בכיר של מיפלגת-העבודה — יגאל אלון — בא אל המתנחלים, הפך לפטרונם ופרש עליהם את חסותו. מטרתו של אלון היתה אחת: להקרים את יריבו, משה דיין, שר-הביטחון, ששכב אז בבית-החולים, ולהביך אותו. ואכן, דיין מנע את גירוש המתנחלים. הם הועברו לבניין המימשל הצבאי, ומשם לי-קריית-ארבע.

חסינות ימנית. השבוע הועמדה ממשלת-האחרת-הלאומית במיבחן נוסף. רבין אמר כמה דברים בוטים, פרס גימגם, והתוצאה — חבורה של חברי-כנסת נשארה במקום, בלב הקסבה של חברון. משך ימים רבים. הטענה שחסינותם עומדת להם היתה מגוחכת בעליל. כל שוטר היה רשאי על פי החוק, להרימם ולסלקם — כפי שקרה פעמים רבות לחברי-כנסת מן השמאל. לבסוף הגיע רבין למסקנה, כי יש לשים קץ למצב בכל זאת, הורה לפנות את החיכים הפולשים. אך מייד, לאחר מכן, כדי לפייסם ולשמור על כבודם, הזמינם לשיחה ללשכתו.

חדש!!

עכשיו גם

מאוררי תקרה

החודש במבצע

Venta

רמת גן, גלעד 2, טל' 03-7513251

סניף הצפון, שד' ההסתדרות 76 מפרץ חיפה, טל' 04-722611

ZIVA TELEM זיוה תלם

זיוה תלם מוזמינה אותך לחדר התצוגה בביתה בהרצליה פיתוח חדש בארץ:

תצוגת דגמי עור נפלאים תוצרת "אופנת עור זיוה תלם" * צבעים מרהיבים גם לקיץ * דגמים מקוריים * ניתן להזמין בכל הגדלים ובכל הגוונים השקיעו בבגדי-עור ולא תתחרטו!!

אביורים: מחרוזות, תיקים, חגורות תואם לבגדי-עור וכמו כן תואם לבגדי הקיץ של:

- ◆ תמרה יובל
- ◆ "ורוד"
- ◆ רפי יעקובזון
- ◆ ריזאלה
- ◆ חוה לוי
- ◆ "פיצי"

M/N

אל תחמיצו את התצוגה!
23.8.85
וביום שבת 24.8.85
בין השעות 10-14 16-19
דוד המלך 10, הרצליה פיתוח

להתראות זיוה

מוזל טוב = נולד לכם בן

מסיבות ברית וחתונות המוצלחות ביותר

בבית הרופא

עם הגן היפה

תל-אביב, רחוב הפטמן 1

המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 9223244, 298772, 722314

1985

ד"אנה

קורסים מקצועיים ברמה גבוהה
יסודות נשים ונברים
לקוסמטיקה ואימור. לאפילציה,
לפיקור ומניקור
30 שנות וסיון
"ד"אנה"
המכון הישראלי לספרות
וקוסמטיקה
דיזינגר 190 ת"א 226066 229388

גלגלי הזהב של

0608724. לסיכום: אנא קבלו את התנצלותנו על כי הצק עבור תשלום האשראי הדוקומנטרי וההעברות התעכב עד היום. חברת "מאן" מינכן, 26.6.82.

תמוה מאוד. יותר מכך. ארבע שנים של אחוקת כסף לא להם כאבן שאין לה הופכין.

במה זה עלה לקואופרטיב, וכמה למשלמיהמסים, המסבי סדים את ברטיסהנסיעה?

"התאמת חשבונות" היא מילת מפי תח ברוח המפקחים. עוד מצאו אותם חברי ועדתהפי קוח:

בי 1978 הועברו לחברת "מאן" עבור חלקי חילוף עם רשימה מצורפת סך 217,375 מארק, אולם מאחר וההזמנה האורייגנלית הגיעה רק בחלקה, נשאר עודף בחברת "מאן" בסך 117,147 מארק. גם כסף זה הוחזר לקופת האגודה.

הוחזר לך אחרי ארבע שנים! מעניין: לך — רוכשת האוטו בוסים — לא למאן. הייצרנית המי ספקת אותם לתליאבי, מגיעים כל הזמן עודפים (שגילה במיקרה מנהל הכספים החדש בן משה קריגסר). הנמצאים בגרמניה ארבע שנים ללא דורש (עד שעורר את הפרשה קריגסר, שנרדם מן הממצא שנפל לידיו). האם היה מושהו בצמרת "דן" מעוניין ב"שמירת" הכסף, שעמד לזכות "דן" בגרמניה, עד שיודרש עליידי מושהו? "לא קיבלנו עמלה, האמן לי," פלט בלחש יוסי הורביץ במישרו.

הפרשי עמלה

חברי ועדת הפיקוח חשפו עוד מימצא המעורר תמיהות, אם לא מעבר לכך: בהתאם לחוזה שנערך בי 19.5.77 בין הנהלת "דן" להחברה המאוחדת, המשמשת כסוכן של "מאן" בישראל, הוחלט לשלם בדמי-עמלה על הר כישה הראשונה של חלקי-חילוף עד 500,000 מארק 2.5%, אולם במקום לשלם 2.5% שולם 5% עבור אותה רכישה.

ועדת הפיקוח ממשיכה לתאר את אשר גילתה בלשונה היא: בי 19.9.79 נתקבל מיכתב מהי חברה המאוחדת" בליווי המאהה על סך 108,120 לירות, שזה חצי הסכום מ"מארק ששולם בדמי-עמלה. גם כסף זה הוחזר לקופת האגודה, והנה לשון המיכתב:

יאר (אנקורי) היקר. הנדון: זיכוי עמלה על חלפים בתקופת נובמבר 1978 עד יוני 1979. חייבנו השבונכם עבור עמלות על חלקי-חילוף. בהתאם לרשימה המצורפת, בסך 216,776 לירות. היות ועלישי החוזה בינינו מגיע לנו עבור קניות חלפים של 500,000 מארק ראשונים עמלה בגובה 2.5%, אנו מצרפים בזאת תעודת-זיכוי מספר 2065 על סך 108,129 לירות, המהווים הפרשי-עמלה. 19.9.79. (אברהם) רוטנברג. "הפרשי-עמלה" מוחזרים ללא ריבית והצמדה. סתם כך. מי אחראי לתשלום העמלה הכפול? לה? מי נתן את ההוראה? האם רק מעות השבונות?

הסיפור הזה להתכתבות עם מאן. גם הגרמנים ממהרים להחזיר לך "הפרשים", אחרי שמישהו חושף משהו בספר-החשבונות החתום של דן. ועוד מנפלאות דן, על פי מימצאי ועדת הפיקוח:

בי 15.1.78 נערך חוזה בין "דן" לבין מאן. לרכישת 25 אוטובוסים מסרי אריום. בהתאם לחוזה נקבע תשלום עבור כל אוטובוס בסך 211,500

מנהלי "דן"

בכרשת לוינסון החגלחה קרן סודית של מארקים, שנגבו מחברת "מדצדס" נקומיסין סמוי על עיסקה של "אגד" ונשמרו בקרן סודית לחלוקה בין ידידי לוינסון. עכשיו חושף "העולם הזה" פרשה של מארקים מיסתוריים בקואופרטיב השני

1. פרשת המארקים השחורים

עליידי המפקחים, הגישה ועדת הפיקוח רוח לאסיפה הכללית. בפעם הראשונה גילו המפקחים טפה, אך הסתירו טפחיים — ושבו: הגילויים לא מצאו את דרכם אל התיקורת היש-ראלית, המרכה לפרסם בעיקר דברים שוליים או פכים קלים על המתרחש בך.

בספטמבר 1982 גילו חברי ועדת הפיקוח: לאחר שהנהלה ערכה את עיסקת ה"מאנים" האחרונה, נעשתה ביוזמת ראשי-האגף, החבר קריגסר, התאמת חשבונות בעניין כל הרכב עם חברת "מאן".

כתוצאה מהתאמה זו הגיעה תשובה בי 30.6.82 מחברת "מאן", בצירוף המאהה על סך 153,630 מארקים — עודף מעסיקות-רכישה להלן תירגום טלקס שנתקבל מחברת "מאן". גרמניה: הנדון: זיכוי מאשראי דוקומנטרי עבור אספקת הרכב בדלקמן: 100 שילדות אוטו בוסים. מאן, 50 אוטובוסים. מאן. לאחר בדיקת האשראי הדוקומנטרי עבור האוטובוסים הנל מצאנו כי שילמתם עודף של 153,630 מארק. אנו נשלח לכם פירוט מהוויק של הסכום כנסר. אנו מעבירים סכום העודף בסך 153,630 באמצעות טלגרף היום לבנק-פועלים, הסניף המרכזי תליאבי, מיספר חשבון

הנהלה כולה באחריות למחדל הזה! איך יתכן שסכומים איריים כאלה אינם מוצאים דרכם לקופת הקוארי סרטיב? אנו זמתין, עם כל ציבור החברים, לסיום החקירה, ותובעים מהנהלה לפרסם את מימצאיה: עד היום לא פירסמה הנהלה דבר בנושא.

הנהלה הטילה על הפרשה מאח יאיר קוטלר

איפול מלא. מקפידים על קשר של שתוקה. הנהלה לא נענתה גם לפני ועדת הפיקוח, שקבעה ברורות נכמי 1983:

במערכת ההתחשבות עם חברת "מאן" מצאנו אידיוקים (חוסר התאמה). אנו מציעים שכל מערכת הכספים הנובעת מתוך תביעות מהחברה זאת תרכז ביד אחת תחת אחריות אגף-הכספים (החל מהגשת התביעה ועד סילוקה).

"התאמת חשבונות" 10 בספטמבר 1982, כמה חודשים לפני שנאמרו דברים אלה

— וגם מהקצנות הרולארים מהקואו פרטיב לצרכי אותם ביקורים, ואש"ל, שרובם מכוסים בידי המארחים. בי 1982 — ומאז — האשימו חב רים בך, המשתייכים לסיעה בשם "דור ההמשך לשינוי ויוזמה", את צמד רת החברה ב"פרשיות אפלות" הקשר רות ב"פרשת המארקים הגרמניים". פעילי הסיעה צברו אצלם מידע חסוי, שלא פורסם בתיקורת הישראלית עד היום, על עיסקת-הענק עם חברת מאן. הם כתבו: "פרשיות אפלות מחילות לצוץ. אחת הפרשיות, שבימים אלה קורמת עור וגידים, היא פרשת המארקים הגרמניים".

בעלי המידע מיהרו לפרסם כרוז פנימי בי 1982:

מסתבר כי מאז 1978 שוכבים בגרמניה יותר מי 300 אלף מארקים גרמניים השייכים לקואופרטיב. במיכתב מתנצלים מנהלי חברת "מאן" שהם לא ידעו למה להעביר את הכסף. ראש אגף-הכספים דהיום התבטא, שאין זה עדיין סוף הפרשה. הנושא נמצא בטיפול רואי-החשבון, והחקירה עדיין נמשכת. סביר להניח שיתגלו כספים רבים נוספים!

חברים: כל עוד הקורת הנושא נמשכת, אין בכוונתנו להטיר האש מות על איישר בסני חברי הנהלה שעסקו בנושא רכישת ה"מאנים", יוסי הורביץ וראשי אגף-הכספים והמשק, אך אנו מאשימים את

יוסי הורביץ הוא יו"ר מזכירות קואופרטיב דן. גדול ממדים, שמן מאוד. בוס לכל דבר כבר 16 שנה. הוא נראה ונשמע מבוהל ביום השישי האחרון (16.8.85), כשבאתי אל לישיבתו לשוחח איתו. הוא נתקף פחדים. "אני מבקש ממך: אל תכתוב עלינו! האמן לי, הכל פוליטיקה!" הוא ישב בכורסה ענקית במישרד ממוזג, בקומה העשירית של גורד-שחקים המכונה "כית דן" בכנייני הדר פנה, הסמוכים לבית-החולים איכ"ר. לוב ביקשתי לשמוע את תגובותיו להאשמות כבדות על פגיעות בטוהר-המידות, שמטיחים בהנהלה חברים ותיקים.

הבוס חמק מכל שאלה, כתום יותר משעתיים של ראיון-שיחה, שהיו בכחינת מונולוג של ה"יו", שתמציתו, "אנא, חוס עלינו", נותרו בידי רק כמה הערות שוליות, שאותן ביקש הורביץ לראות כמענה על קושייתי שלוו בעובדות מעוגנות.

יוסי הורביץ הוא גם חבר מועצת עיריית תליאביכייפו מטעם מפלגת העבודה. הוא הוכר כמזעמד מטעם מיפלגתו לכנסת ה-11. בשיחתו איתי עורר רחמים. תהנוניו היו בכחינת השפלה עצמית של בוס-כלי-יכול השולט בך ככיתה: הרפה מאתנו אני מבקשך, רד מזה! אל תכתוב! עיתונאים אחרים שמעו לנו ולא כתבו." שוב צללו אוזניי: קשר הי השתקה בתקשורת הישראלית.

למי להעביר את הכסף?

אחד האירועים היותר מסעירים בך, שאינו יורד שנים מסרר היום, מוכר בשמו הקצר "פרשת המארקים". תחילתו של הסיפור הרממתי המתמשך במאי של 1977. נחתם חוזה עם הקונצרן הגרמני מאן, יצרן אוטו בוסים ומשאיות שרכשו גוניטיין, דן ביקש לחדש את משק האוטובוסים הרועע שלו, שנשען על ליינד הבריטי, שלא נמצאו מתאימים לתנאי ישראל, אחרי שבחובו סכומי-עתק על הבתים לישראל וגם על הרכבתם בארדור.

נחתם הסכם מיסחרי בין הממשלה לבין דן, שבמיסגרתו נקבע סל תשומות: הרוצאות המוכרות לקביעת תעריף הנסיעה. הרבר נדרש לצורך סיכסור כרטיס-הנסיעה בידי הממשלה, קרי: משלמיהמסים. במסיגרת הסל הוכרה הוצאה לרכישת אוטובוסים לחדוש המשק. הכספים מורומים עליידי דן לקרן הצטיידות, שבאמצעותה נרכשים האוטובוסים בגרמניה. בקון חמישה חברים: שלושה מדן ושני נציגי הממשלה ממישרי האוצר והתחבורה.

השנה, למשל, רוכשים יותר מי 80 אוטובוסים מחברת מאן, בהם 70 המיועדים לתחבורה עירונית. אלה מורכבים בהארג ובמרכבים. האחי רים מגיעים שלמים. וול יותר להביא את האוטובוסים שלמים, למרות המיי סוי הכבד המוטל על רכב גמור, אך בישראל הדאגה העיקרית והראשונה אינה רווקא לחיסכון ועול, אלא למתן תעסוקה לעובדי שני המיפעלים, שפרנסתם נשענת בעיקרה על הרכבת אוטובוסים.

מאז 1978/1979 נקלטו בך כ" 800 אוטובוסים תוצרת מאן. הדגם החדש, המוצלח כנראה הרבה לעומת ליינד הקודם שגרם-גורם צרות, כבר מהווה רוב כצי לקואופרטיב, המונה כ" 1400 יחידות. הווה הצטיידות יימשך עד 1991. אחריכך בוודאי יוארך. יבוא אוטובוסים בכמויות כאלה הוא מיכרהיזה לצמרת דן, המבקררת הרבה בגרמניה. החברים הננים מירוח נריב

מארק, אולם בפועל שלום 216.100 מארק. לאחר בדיקה והתאמת הש' בנות באגף הכספים, הוחזר לקופת האגודה סך 85.750 מארק. היות ועובדות אלה נתגלו סמוך לאסיפה הכללית, פנינו בהודעה למזכירות להקים ועדת אדריהוק, לבדיקת הנושא והגשת מסקנות. תביעת חברי ועדת הפיקוח נותרה עד היום על הנייר.

מיקלט פנסיונים

פ איר אנקורי היה מנהל אגף הכספים בן עד פרישתו לגימלאות בגיל 46. בינואר 1981.

ב' באוגוסט השנה באתי למישי ררו הנאה בנוע מפיצים החברה שזוהתה שייכת עד לימים אלה לרמי אונגר. ביקשתי לשמוע ממנו את תגובתו לפרשת המארכים האפלה ומימצאי ועדת הפיקוח. הצגתי לפניו את אחד הכרוזים, שבו כלולות ההאשימות.

לא יודע. לא ראיתי. לא קראתי. לא שמעתי. לא יודע דבר. לא היו עמלות. לפחות עד פרישתי בינואר 1981. לא היו דברים באלה.

יאר אנקורי היה חוליה בטריאומ' וויראט שניצח על יבוא המאנס' הראשונים, כשליצרו היור' יוסי הור' ביץ ומנהל המשק, עוזי אשכול. גם אשכול פרש מן.

שאלתי: ארבע שנים נמצאים בגרמניה כספים השייכים לך, ואין דורש עד שחשף משהו מנהל הכספים החדש של הקואופרטיב. משה קריגטר — יורש — והכסף הוחזר מהר לישראל. לקופת דן. במעשה קסמי?

אנקורי: פרשתי מן בינואר 1981. החלף אותי כספים לזמן מה משה ספקטור, שהוא היום מנהל הכספים. התנה תקופת ביניים, שבה אומנם היה ראש הכספים משה קריגטר. בזמני לא היה יכול להיות מצב של 300 אלף מארק, ששכנו בגרמניה לזכות דן. ללא דורש.

העובדות: ועדת הפיקוח של דן אכן מצאה כי זה היה המצב — כספים המזוהים בגרמניה לזכות דן. ללא דורש במשך ארבע שנים, בתקופת השלישי שיה המזכירה אנקורי-הור' ביץ-אשכול — אך אנקורי, לא יודע, ועוזי אשכול סירב להיפגש איתי.

אודיע לך אם אקבל רשות לשוחח עימך. הגיב הפנסיוני, העובר היום במרכז הקואופרציה אחרי שהיה מנהל המשק של דן ומאדריכלי יבוא המאנס'.

אחרי שפרש מן נקלט אנקורי, שלשונו חלקה ורוטה, בחברת ארקיע. שם היה במשך תישעה חודשים. כשראיתו לפני כמה ימים הוא עמד לסיים את תפקידו — ג'וב מכובד לכל רבר ושכרו בצידו — כמנכ"ל נוע מפיצים. שהיתה שייכת 62% לרמי אונגר ו-38% לניצבא. חברת הנכסים שבבעלות חברי קואופרטיב אגד. נוע מפיצים היא הייבואנית והמפיצה של המכונות היפאנית דהייטסו. ניצבא רכשה את חלקו של רמי אונגר בנוע מפיצים, והיא עתה הבעל היחיד. אונגר החליט למכור את חלקו בנוע מפיצים אחרי שלוש שנות מכירה של כ-10 אלף מכונות דהייטסו. אגד שילם תמורה גבוהה בעד 62% של רמי אונגר מבקש לקלוט בנוע מפיצים פנסיוני נרים צעירים וקשישים. הנפלטם מהי קואופרטיב.

כאשר היה יאר אנקורי מנהל אגף הכספים של דן הוא ניצח ב-1979 על מכירה של 8.5% ממניות נוע שהיו בבעלות הקואופרטיב. לחברת העוב' דים. נוע נוסדה ב-1934 על ידי חברת העובדים והקואופרטיבים לתחבורה. היא היתה סוכנת פונטיאק וג'יאם-סי. כשלוש שנים אחרי שדן מכר את מניותיו בנוע לחברת העובדים. נקי

(המשך בעמוד 10)

מדוע תורם קואופרטיב ציבורי 5000 דולר, אולי כתשלום ראשון על חשבון 15 אלף. לקרן עירונית, שאותה עת לא היתה קיימת כלל, וזאת במסווה של מענק לעיתון פרטי?

שהתרחש בממלכתו החדשה של ראש העיריה הרמתי-גני.

לא זוכר שביקשתי להסב את הצ'ק לפקודת חברת סורז. לא זוכר גם שבאתי בעצמי ליטול את הצ'ק.

קרן רמת-גן לפיתוח היא בשלב של היוסדות, וטרם נרשמה אצל רשמי החברות. ביקשתי כסף בשביל פרוז, ולא בשביל הקרן. דן טעה כרישום הדברים אצלו. ביקשתי תרומה של 15 אלף דולר בשביל הקרן, ואחרי שתקום הקרן נקבל את התרומה מן. הם לא הבינו את העניין.

5000 הדולר היו מיועדים לפרוז. אנחנו מעודדים את העיתון רמת-גן שלנו, שמפיקה החברה. פנינו לחברות שונות, שיפרסמו בעיתון כדי שיחזיק

שרהתחבורה מטעם מילגה זו היה אז ישראל כרייהודה המנוח. עוד שני פעילים מרכזיים של המיפלגה אז, יגאל אלון ופינחס גינזבורג (האחרון היה מנכ"ל מישרדהתחבורה), שגם הם הלכו לעולמם, טיפלו בקבלת הצ'קים, שעותקים מהם הגיעו אליי — ותיק המישרה תפח והלך.

בעיקבות הפיצוץ בהארץ פרצה סערה ציבורית, שהגיעה לכנסת. שר המישפטים יעקב-שימשון שפירא זירז את חקיקת החוקלמימון-מיפלגות כדי למנוע תרומות כאלה, אך מסתבר כי עולם כמינהגו נוהג, על אף העובדה שחלפו כבר 20 שנה מאתו אירוע.

יורשיו של אריה מזור, שהיה או יור' דן, הנציחו את הנורמה הפסולה לי צרכיהם.

עבר עם פרוז. לא זוכר לי שלדן היה קשר לפרוז. אני נגד מתן תרומות, כי אין לדן כסף, אך המציאות באיזור שונה. תליאביב, רמת-גן או בניברק פונים אלינו לקבלת תרומות, וגם מוסדות אחרים. חברים שלנו גרים במקומות אלה. קשה להתעלם מן הפונים.

פועל בתוסילב. אבנית ביקש צ'ק לפרוז. ונתתי לו.

כך, בקלות מרגיזה וכרשלנות פר שעת, מחלק דן תרומות, אמיתיות או פיקטיוויות. המחלקים, הארונים הכל' יכולים של דן. לא יודעים תמיד למי הם תורמים ובשביל מה. כמו כפרשת הקרן לפיתוח רמת-גן.

דן תורם — וציבור הנוסעים נתבע לפרוע את

אחד מימי רצמבר 1984, כשנה אחרי הבחירות לעיריות וניצחונו של אורי עמית בבחירות ברמת-גן, נועד אבי אבנית, מנהל לישיבתו של ראש העיריה החדש, עם שני חברים בכירים כדן — אלי היימן, מנהל אגף כוחהארס, ודני סטוצינר, חבר מועצת דן וסגנו של היור' יוסי הורביץ באגף החוץ של הקואופרטיב.

הנושא, שלובן בבית-קפה מחוץ לבית דן: תרומה לקרן לפיתוח רמת-גן. דני סטוצינר היה אז, בתפקידו כיו"ר אגף-אירגון-כינון, הקובע. אבי אבנית הובא לעיריית רמת-גן על-ידי הבוס הקודם שלו במועצת-הפועלים של עיריהגנים, אורי עמית, שהיה מוד כיר המועצה. אבנית היה הגיבור.

אבנית ביקש תרומה הרבה מעל 5000 דולר.

סטוצינר השיב כי עליו להביא את הבקשה לדיון ולאישור מוסדות דן. הוא לא התעניין מה היא קרן לפיתוח רמת-גן, ואם אומנם קרן כזאת קיימת בפועל.

במהירות מפתיעה, עורכן יור' דן, יוסי הורביץ, והבקשה אושרה כנדרש כמוסדות המביצעים של דן.

הוחלט לאשר לאבנית, שלי-הו המיוחד של ראשי-העיריה עמית, תרומה על סך 5000 דולר לקרן לפיתוח רמת-גן.

עברו רק כמה ימים מאז נועד אבנית עם שני בכירי דן, וכי' בינואר 1985 כתב סטוצינר את המכתב הבא:

לכבוד הקרן לפיתוח רמת-גן ע"י חברת פרוז, 8.1.85 א.ג.

במצורף נא למצוא המחאה מס' 048156 על סך - 3,264,750 (שלו-שה מיליון מאתיים שישים וארבע אלף שבע מאות וחמישים שקל בלבד) כתרומתנו לקרן לפיתוח רמת-גן.

במכתב פנימי הורה סטוצינר לי הנהלת החשבונות להנפיק את החמ' האה על סך 5000 דולר לפי השער היציג לרולר, שהיה אז 652.95 שקלים. לטובת קרן לפיתוח רמת-גן בהתאם להחלטת הנהלה.

בנהלת החשבונות נערך החישוב, ומישהו הוסיף בכתב-ידו על הפתק של סטוצינר: מענק (תרומות). סטוצינר הוסיף: את המחאה יש לכתוב לפקודת חברות פרוז.

אבי אבנית ביקש מסטוצינר להסב את הצ'ק לפקודת חברת סורז. סטוצינר לא התעניין למה ומדוע. הוא עשה במיציאות פקודות-נאמנו של ראשי-העיריה עמית, למרות שלא ידע מה היא חברת סורז.

הצ'ק לפקודת פרוז/הקרן לפי תור רמת-גן נמסר ביד לאבי אבנית, בצירוף מיכתבו של סטוצינר לקרן. גם אילו היה אבנית מבקש להסב את הצ'ק לפקודת תיאטרון הבימה, או ליאר קוטלר, הייתי עושה כרצונו. התגונן סטוצינר והוסיף: הוא איש רישמי, המייצג בשבילי את ראש העיריה עמית. הוא אמר שיש קרן לפיתוח רמת-גן. עכשיו אני מתחיל לחשוב שלא הייתי צריך לנהוג כך. אני מקווה מאוד כי העניין כשר.

את המכתב והצ'ק נתנו לאבנית ביד. היפשנו קבלה ולא מצאנו. אולי עוד נמצא אותה. היא תהיה וראי מטעם חברת פרוז. הצ'ק היה צלוב, קרוס. איני יודע מה — אם בכלל — הקשר בין פרוז לקרן. אולי פרוז מספק משהו לקרן.

קואופרטיב דן תור שכוה לא

2. תרומות או שוחד?

מעמד. העיתון מפרסם כתבות חיוביות על רמת-גן בחינם. לכן ביקשתי מן שיתרום לפרוז, ובתמורה יפרסם מודעות במקומו. דן קיבל ויקבל את התמורה מפרוז במודעות.

את כל חומר-המערכת שאנו מעי בירים לעיתון מפרסם פרוז בחינם. של רמת-גן שלנו, ובסוף החדש ייצא הרביעי. לא נכוז שהעיתון שירת את

אבי אבנית נטל מן תרומות מה לקרן שלא היתה קיימת בינואר 1985. לאיזה מטרה הוספו הכספים לחברת סורז?

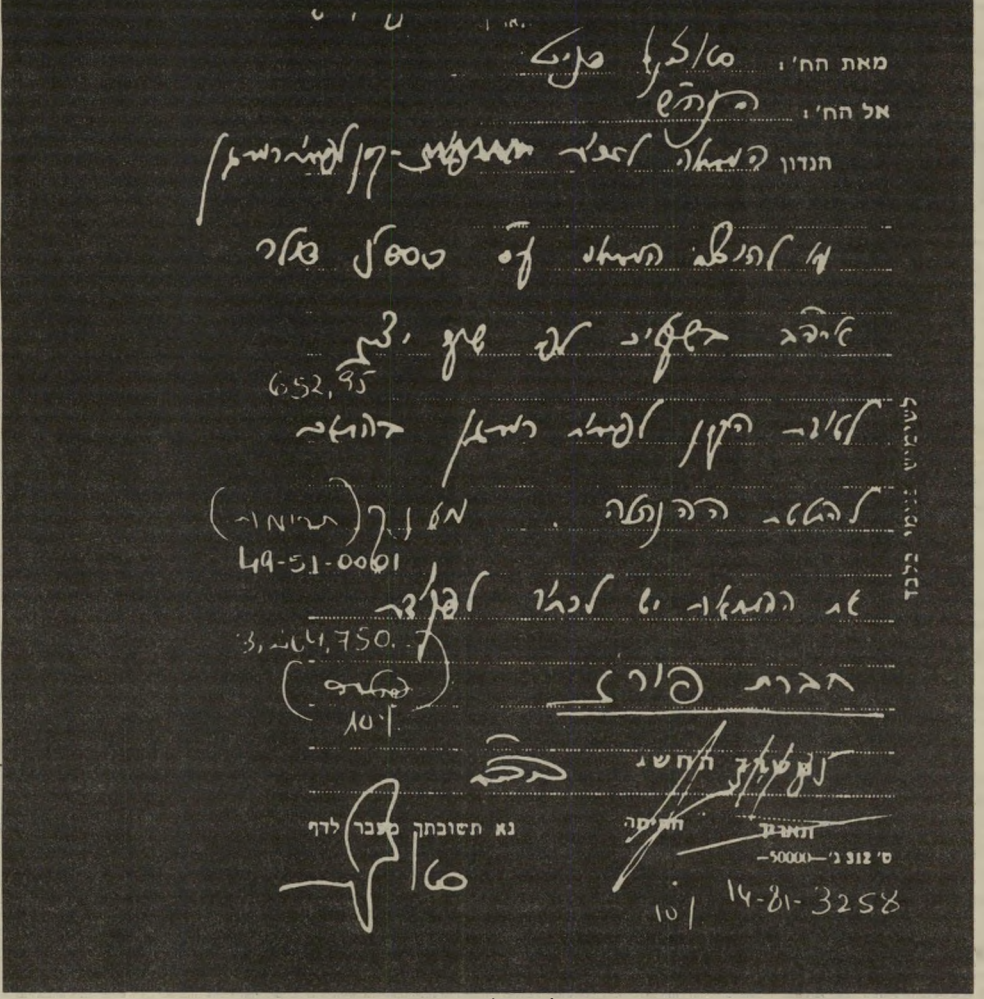
אתה מגזים! עזוב!

אבי אבנית הציג עצמו לשאלתי תי כעוזר ראשי-העיריה אורי עמית. כפי סיפור מדריס, הממחיש את

השטר בסיבסוד הקואופרטיב דרך סל התשומות.

מיפלגתו של השר

אשר שמעתי את הסיפור המדהים הזה, נזכרתי בסידרת מאמרים שפירסמתי בהארץ בשנות השישים על "תרומה" שהיתה שוחד, שנתן אותו דן לראשי מיפלגת אחרות-העבודה של אז — 100 אלף לירות.

התזכיר הפנימי של הנהלת דן על 5000 הדולר עולם כמינהגו נוהג

ראשי-העירייה עמית (עם חברתו תמי רבין) הקרן שעוד לא היתה קיימת

לצרכי איזון, כהתגוננותו של היורד הורביץ — להנצחת ריבה, ואני ראגתי לה למדענות באותה תקופה. השמצות. לא ידוע לי על שום תרומה שניתנה לקרן רמת-גן דרך פורז. הקרן לא קיבלה אגודה?"

לעיתון הזה. הליכוד טוען כאילו פורז עבדה בשבילי במערכת הבחירות לעירייה, ואני ראגתי לה למדענות באותה תקופה. השמצות. לא ידוע לי על שום תרומה שניתנה לקרן רמת-גן דרך פורז. הקרן לא קיבלה אגודה?"

תרומות על ימין ועל שמאל

ר"ן תורמת על ימין ועל שמאל, גם כאשר קופתה כצ"ר.

בחדש שעבר היא שילמה 800 מיליון שקל (!) ריבית בגין הלוואות שנטלה לתשלום משכורות לעובדי ריבה — ומשלם-המסים, השותף כסלי התשומות הקובע את תעריף הנסיעה באוטובוסים, נושא בעול הניהול הרשמי לני. 30% בממוצע ממחיר הכרטיס הם סובסידיה ממשלתית.

כל נוסע נקנס על-ידי ר"ן בגלל בזבזנות ומעשי-שחיתות.

מדוע חייבים הנוסעים ב"ר"ן לממן תרומות — אני מביא רק כמה דוגמאות בולטות — של 100 אלף לירות ב"ר"ן להנציחה "בית יגאל אלון" בגניוסר? מדוע שותקים על תרומה,

קובלתי או לא קובלתי צ"ק על סך 5000 דולר בשקלים. אני מקבל צ'קים מהרבה מקומות. למשל: 150 צ'קים מחברד מגיעים אלי בכל חודש תמוז. רת הוצאת העיתון שלהם. אני מקבל מיליונים של צ'קים מהמונים. מעולם לא העברתי כסף מר"ן לעירייה או לכל גורם אחר. איני רוצה לדבר יותר".

מיסתורין. יוסי הורביץ, היורד של דן. מיהר להתגונן, כשראה שבידי מיסמכים בפרשה. כמישררו אמר לי חרמש" מעית: "שילמנו לפורז תמורת פירסום חוברת שהוציאה החברה בשבילנו". הוא לא יכול היה להציג לפניי את החוברת, כשביקשתי לעשות כן. אחר כך הוסיף בהדגשה: "לא תרמנו דבר לעיריית רמת-גן!"

למה כתבתם מיכתב לקרן לפיתוח רמת-גן על התרומה?

הוא השיב תשובה מובלית: "ר"ן פירסם משהו דרך פורז. תחילה ניהלנו משא ומתן עם עיריית רמת-גן. הם ביקשו תרומה, ולא שילמנו להם".

שוב הצגתי לפניו את המיסמכים שהיו בידי. הפעם החוויר. "בעוד כמה שעות אשיב לך". בשבת בבוקר צילצל לביתי ואמר: "באמת תרמנו לקרן לפיתוח רמת-גן".

ראשי-העירייה בבחירות האחרונות. מושקה שליו ביקש את עזרתו בשביל חברתו פורז. כדי שהעיתון יתקיים. זה אינטרס שלנו שהעיתון יתקיים. הוא משרת את העירייה. זה לא דבר מגונה, שעיתון משרת את העירייה".

המשיך אבי אבנית: "אנשי דן לא הבינו את העניין. אני מכחיש כאילו אמרתי להם ש-5000 הדולר מיועדים לקרן רמת-גן. בשביל הקרן ביקשתי 15 אלף דולר, והם עוד יתנו סכום זה. אולי נפלה כאן טעות-אנוש. האם הם מבקשים עתה להציג אותי כמי שהימעה אותם? אולי יש הילוקי-דעות בינינו, אבל לא היטעית אותם!"

שאלתי: האין במעשיך שחיתות — התרמת קואופרטיב ציבורי לעיתון פרטי, כדי שאותו עיתון יוסיף לפאר ולרומם את ראש העירייה?

אבנית: "אתה מגזים! עוזב!"

"אני מקבל מיליונים!"

ר"ן היא חברה להוצאה לאור ברמת-גן. הבעלים שלה הם צמד עיתונאים: משה "מושקה" שליו ומנחם פורטוגלי. שליו היה רוברו של משה דיין במשרד-החקלאות. זמךמה ערך את המדור הכלכלי של ידיעות אחרונות

פקודת תשלום						8979
מספר	בסכום	מספר חשבון	בסכום	סדה לחשבו	חש	מס
					107	
			3204.75	3204.75		14.8-3253

פקודת-התשלום על שלושה רבע מיליון השקל. אני מקווה מאוד שהעניין כשרי.

בנק הפועלים
BANK HAPUALIM B.M.
הסניף המרכזי 600 עד רוטשילד 50, ת"א

"דן" אגודה שחופית לתחבורה ציבורית בע"מ
ח"א עד שאל המלו 10-11 טל 253411 ח' 11 25338

048156

שלמו לפקודת

2,938,275.-

שני מליון שבע מאות שלושים אלף

מאתיים שבעים וחמש שקל בלבד.

"דן"

אגודה שחופית לתחבורה ציבורית בע"מ

תאריך 8.1.85

0048156 1260011A 5512568

העתיקי ההמחאה המקורית (למעלה) ומיכתב-הלוואי (משמאל) אין אפילו פרוטה אחת בקרן!

קאהן, שנמנה עם נאמניו ואנשי-סודו של יעקב לוינסון, הבנקאי שהתאבד. עמית רוצה בקרן גם את דויד עוראל, ממקימי הקניון הנוצץ.

ראשי-העירייה הסכים כי העירייה טרם קיבלה את האישורים הדרושים להקמת הקרן ו"יבוא" תרומות אליה מחו"ל.

צילום מצב עכשווי בקרן רמת-גן, בדברי ראש העירייה עמית: "אין אפילו פרוטה אחת בקרן!"

כעבור רק חזר והדגיש: "לא קיבלנו עד כה שום תרומה לקרן!" הוא מבקש לאסוף כספים כדי להקים בעירו מוסדות תרבות ומוסיאונים, אולמות לקונצרטים ולתיאטרון.

מה ידוע למר עמית על חברת פורז? עמית: "חברה המוציאה לאור כל מיני ביטאונים. היא לא קשורה בעירייה. היא מפרסמת כל מיני דברים, כמו העיתון המקומי רמת-גן שלנו. הם מגייסים מודעות. לא היה לי שום קשר

גן. הוא חזר על סיפורו של דני סטוצ'ניר, כפי שסופר לי. התעלומה נותרה בעינה: למי באמת היו מיועדים אותם 5000 דולר, "תרומת" חברת "דן"?

אין אפילו פרוטה!

ראש העירייה, אורי "וולוו" עמית, לא ידע — כך אמר — במה מדובר, כשפניתי אליו כשאלותיי. הוא הפתיע — או שמא הדהים — כשהדגיש כי קרן רמת-גן (זה השם, ולא קרן לפיתוח רמת גן) — הוקמה "רק לפני כמה שבועות".

לשון אחר: כאשר התייצב שליחו, אבי אבנית, ב"ר"ן לקבלת 5,000 הדולר בשביל "קרן לפיתוח רמת-גן" בינואר 1985, לא היתה קרן כזאת קיימת במציאות, לדברי ראש העירייה!

ונאלץ להתפטר. השניים הוציאו כהר צאת עצמם (פורז) שני ספרים: השיטה, "הספר הראשון שחשף את הפרשיות הכלכליות שהסעירו מאחר יותר את מדינת ישראל", ואת הצל על יהושע רבינוביץ. "הסיפור שמאחורי המחלף הכלכלי... סיפור עלייתו הבלתי-יאומה של האיש המנווט מחדל זה — יהושע רבינוביץ".

פורז מנפיקה את העיתון הכלכלי של מיפלגת-העבודה שער, וגם את ביטאון הב"ד, והוא הבעלים של המקומון רמת-גן שלנו. היא מוציאה לאור, לכל דורש" ירחונים מיקצועיים וכתבי-עת לסוגים. "דרכי לא עברה שום תרומה לקרן כלשהי של עיריית רמת-גן. מרן קיבלתי הרבה צ'קים, תמורת מודעות שמפרסמת החברה בעיתונים שלי. לא שימשתי שליו להעברת תרומות מדן לעיריית רמת-גן. אני חברה פרטית ואיני חייב למסור לך דין-חשבון אם

לכבוד
הקרן לפיתוח רמת גן
ע"י-חברת פורז

DAN
COOP. SOCIETY FOR
PUBLIC TRANSPORT LTD.

תאריך 8.1.85

במצורף נא למצוא המחאה מס' 048156

על סך - 3,264,750. (שלושה מליון מאתיים

שישים וארבע אלף שבע מאות וחמישים שקל בלבד).

כתרומתינו לקרן לפיתוח רמת - גן.

מס' 048156
מס' 048156
לוטה המחאה.

המשרד הראשי ת"א, עד שאל המלך 10-11 (בניני הרר רמת) טל 253411 - תל. 25338 P.O.B. 25326 Id-Aww

במדינה

כי היכרות זו הביאה את העורך לכוננה של פגיעה בנוף, ועל כן, בסופו של דבר, זיכתה את העורך. כך גם כאשר לעניין נצרת, אם כי השופטת קבעה שנוף לא הביע את נכונותו להתמודד בבחירות לראשות עיריית נצרת עילית, היא סברה כי היה מקום להסיק נכונות כזו, אך שוב, מכיוון שגם במיקרה זה לא נעשה הפירסום ככוונה לפגוע, התוצאה היתה — וזכוי.

הפרקליטה דידי גורן, ממישרד עורך-הדין אמגון וזכרון, שייצגה את עורך העולם הזה במישפט זה, רק יכלה ליהנות ממישמע אונייה כאשר פירטה השופטת מניעיה ושיקוליה במתן פסק-הדין המזכה:

"...לא שוכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, בנדרש על-פי החוק הפלילי, כי כוונתו הכללית של הנאשם, או של עיתונו, היא לפגוע בקובל, למרות שנו תחושתו הסובייקטיבית של הקובל." סיכמה השופטת וכסלה, בהצביעה תמרוך בחופשי-העיתונות בארץ. רק כאשר המפרסם פועל מתוך כוונות רעות וזימות ארסיות, כלשונו של השופט (העליון המנוח, שמעון) אגרנט, או כאשר המפירסום עולה, הודון והי רשעות, כלשונו של השופט (העליון) לשעבר, משה) עצינו, מתגבש אותו אינטרס ציבורי, המצדיק הטלת אחריות פלילית בגין אותו פירסום".

דת

שני מעילי הרב

כדי לשלם חובות בראי לנסוע במזונות

ביום שבו הלך הרב ישראל יעקב קנייבסקי ממניברק לעולמו (ראה

(המשך מעמוד 6)

אספ מסתובב. השבוע הגיעה הקומריה לאחת משיאיה, כאשר מרפי סיים עוד סיבוב-נסיעות ארוך והוריע שטרם נמצאה הדרך לפגישה עם הקבוצה הירדנית-פלסטינית.

היתה זאת סטירת-לחי למלך חוסיין הפרואמריקאי, וסטירת-לחי ליאסר ערפאת, שהוצג לעיני מתנגדיו הקיצוריים כמי שתולה תיקוות כאפס המס תובב. ואילו האפט' אל-אסד הסורי, בעל-בריתה של ברית-המועצות, נראה כמי שצדק; הסומך על האמריקאי סומך על מישענת קנה רצון.

מרפי חזר הביתה כדי לשאוב כוח לקראת סיבוב-הנסיעות הבא, כדי לכרוך אם אפשר להיפגש עם קבוצה המייצגת את אש"ף, מבלי לייצג אותו. הרקע לקומריה: לממשלת ארצות-הברית אין שום חשק להסתבך ביוזמת-שלום אמיתית, שתתקבל בקיר ההתנגדות של ישראל, אך אינה רוצה גם להורות שאינה פועלת למען השלום, כשכל התנאים נוחים לכך.

המסקנה: מרפי היפהפה יוסיף להסתובב.

מישפט

תמרוך ירושלמי

אין זימות ארסיות,

אין כוונות רעות,

אין הרשעה פלילית

● פורסמה לשון הרע בעיתון... ישאו באחריות פלילית ואזרחית... האדם שהביא את לשון הרע וגרם בכך לפירסומה, עורך העיתון ומי שהחליט בפועל על פירסום אותה לשון הרע בעיתון.

● המפרסם לשון הרע, ככוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר, וזלת הנפגע, דינו מאסר שנה אחת. על שני סעיפים אלה של חוק איסור לשון הרע הסתמך חבר-הכנסת לשעבר עקיבא נוף, כאשר הגיש, בשעתו, את קובלנותו הפלילית נגד עורך העולם הזה, אורי אבנרי. השבוע, יותר משנתיים אחרי אחרון הפרסומים שבגינם קבל נוף, זיכתה שופטת-השלום הירושלמית, הגברת וכסלה, בפסק-דין יוצא-דופן ומהפכני, את עורך העולם הזה מאשמה פלילית כלשהי.

אבן-בוהן ואיוון. קובלנתו של נוף התייחסה לכתבה בעולם הזה (23.12.81), נוף בשטח ההפקריות. שבה סופר על יחסיו של נוף עם גרושתו ועם בתו, ולידיעה במדור תשקיף (העולם הזה 20.7.83), שריווחה על כוונתו של נוף להתמודד מטעם הליכוד, על ראשות עיריית נצרת עילית.

פסק-דינה של שופטת-השלום הירושלמית קבע, בפשטות, כי לא שוכנעה שהפירסום נעשה ככוונה לפגוע, ועל כן היא לא מצאה מקום להטיל אחריות פלילית.

בפסיקה זאת הסתמכה השופטת, כמוכן, על ההלכה המנחה לעניין זה, שנקבעה זה לא מכבר על-ידי בית-המשפט העליון, לפיה יש להבחין בין העוולה האזרחית לעוולה הפלילית. בגין פירסום לשון הרע, כאשר אבן-בוהן היא האם היתה המטרה המיידית, נלגד עינויו של המפרסם, לפגוע.

כי מטרת החוק, העומדת ביסוד האחריות הפלילית, קשורה, מטבע הדברים, לאינטרס הציבורי, ורק הפגיעה בו, יש בה כדי להצדיק את הסנקציה הפלילית. באין כוונה לפגוע — אין סנקציה פלילית.

כי רק כך יכול להיווצר האיוון בין חופשי-הביטוי לבין הזכות לשם טוב, כאשר יחד עם שלום הציבור מתחשבים כיום בחופש האישי מסנקציה פלילית. "זרזן ורישעות." השופטת לא עשתה לעצמה מלאכה קלה. היא התייחסה לכל טענה אפשרית, למשל, העובדה כי עורך העולם הזה הכיר באופן אישי את אשתו לשעבר של עקיבא נוף, לא שיכנעה את השופטת

המארכים השחורים

כתבו את הכרוז, לרבות בני כדן צור. קריגסר דיבר על פרשת המארכים בשיבות הנהלה. משם דלף אלינו חומר חסוי. יש על כך דוח. בזמנו תירצה ההנהלה את הפרשה הזאת בכך שלא היתה לחברים שליטה על המתרחש. עד כאן ולא אוסיף יותר.

תגובותיו המקוטעות של יוסי הורביץ מעוררות שאלות. תחילה אמר לי, לא טיפתי בפרשת המארכים. אחר-כך הכתיח "תשובה לעניין". כעבור יום אמר-פליטגילה כי ביקשתי נייר מהגרמנים" בפרשה, אך לא גילה לי — הוא לא ידע שהחומר בתיקי — על אותה חקירה שניהלו חברי ועדת-הפיקוח לפני כמה שנים, והימציאים שחשפו.

שבת בבוקר צילצל אליי, ובפניו רעיון-הצעה חדשים: "אני מנסה לאתר כשבילך את ישראל הלמן, שהיה חשב דן ושפרש מהחברה לפני חודש. הוא כקי יפה בנושא המארכים." הורביץ ביקש שאמתין. עד סוף השבוע.

לפתע, אחרי שלחצתי בשאף לות וביקשתי תשובה ברורה, שוב שלט: "אם מישוהו לקח כסף, צריך לתפוס אותו. עובדה: מישוהו עלה על זה ותקן."

מה הוא מסתיר? הבשילן הגדול, שיש לו יד ורגל בכל יסקה, שולח אליי כל מיני אנשים, וגם פנסיונרים, שיספרו לי על "פרשת המארכים" כשהוא אומר כל הזמן: "עזוב אותי. איני יודע. מה אתה רוצה ממני?"

לפני כמה שבועות ביקרו שני חוקרים, קצינים בדרגה של רבי פקר, מהיחידה לחקירות-הונאה במטה הארצי של המישטרה, במטה דן בכנייני הר דפנה.

הם התעניינו בשלוש פרשייות: המארכים, התרומות, מורשה האגודה. הם לא זכו בשיתוף-פעולה. המראיון / המראיונים שמרו על שתיקה, נאלמו דום.

רביפקר אבי סטולר ורביפקר אבי דנון עזבו את מטה דן מאוכזבים. "אין חקירה על דן", השיבה לי פקר נילי כרם, מאגף הדוברות של המטה הארצי, אחרי שהתעניינה בשאלותי. אצל תתיצב יורם גוגן, יורשו של ניצב בנימין זיגל ביחידה לחקירות הונאה.

המצב העכשווי: המישטרה בשלב של התעניינות במתי רחש ב"דן". (מאמר ראשון בסדרה)

בניין הנהלת "דן" כמה משלם הנוסע?

מנהל הורביץ חלקק נתחים ליריבים

(המשך מעמוד 8)

לט יאיר אנקורי כנוע מפיצים של רמי אונגר בתפקיד מנהל כללי. הוא יושב בנחת בבית-ההכוכית הממוזג ברחוב המסגר בתל-אביב.

"מי שלח אותך?"

● משה קריגסר, מנהל הכספים של דן שגילה את "עורפי" הכספים של דן בגרמניה, אחרי ששכנע שם ארבע שנים ללא דורש, דאג להדגיש — כיאיר אנקורי — כי "בתקופה שלי נשמר טוהר המידות."

קריגסר פרש מדן בנובמבר 1982, אחרי שלא נבחר באסיפה הכללית. הוא שילם על גילוייו מחיר יקר. פרישתו היתה בטרים (או גיל). כשנים 1978/1982 היה גם ראש אגף-הכספים. השיחה איתו התנהלה ב"11 באר גוסט במסעדת בית המורה. מול מישדרו בבניין הוועד-הפועל. הוא עונד בהסתדרות-המהנדסים.

"מי שלח אותך אליי?" הוא שאל מבוהל. אחר כך ביקש לבדוק אם איני מסתיר בתיקי או על גופי מכשירי-הקלטה.

"אני לא רוצה להיות מעורב בפרשה זאת," אמר. "יש פרוטוקולים על כך בהנהלה. שדנה בעניין, לרבות המיכתב שהגיע מחברת מאן. סתם ולא פירש. הוא ביקש להסתיר, או להמעיט, את חלקו בחשיפת הפרשה. ב"דן" סיפר לי כי הוא אמר לחברים ותיקים כי "מדובר ביוזם תר 300 אלף מארק, הרבה יותר".

הוא הסביר כי "אחרי פרישת יאיר אנקורי החליף אותו במשך תקופה קצרה משה ספקטור, ואחר-כך באתי אני לאגף-הכספים." או מצא כי "עומד דים ליכות דן עורפי כספים בגרמניה, ללא דורש, ארבע שנים."

מה זה "עורפי כספים"? קריגסר החליק, ביקש לטייה. הוא פנסיונר, חושש לעצמו: "היה כנראה מינהל לקי ב"דן" והכסף לא הובא לתל-אביב. יוסי הורביץ ויאיר אנקורי היו אז אחראים לכך."

הפרד ומשול

אי יתרתי גם את טובה הכרוז "פרשת המארכים האפלה" ומנסה חו: בני כדן צור, ראש אגף-התירות. את המידע הסודי שאבנו הוא ואנשיו כסיעת האופוזיציה דאז, דודר המשך לשינוי יוזמה, ממקורות פנימיים באגף-הכספים.

כאשר פניתי אליו לקיום סגישתה הוא כבר ידע על תוכן שיחתי עם קריגסר. הוא סירב להשיב על שאלותי, אך מיהר — באחרים — לדווח ליוסי הורביץ על התעניינותי.

סדרים ונמורה

הגיע הזמן לצעוק: אין לנו אחות!

האם מראה אצלנו חץ ההתפתחות בכיוון דומה?

הארץ מלאה בצניקאים, ריאלי-פוליטי קאים במהירות, גיוענים גלויים וס' מויים, שישבו על כל השאלות האלה בשתי מילים פשוטות: או מה?

מה חסר לדרום-אפריקה? מה רץ לה? **היא לא חזקה? היא לא עשירה? משהו מאיים על קיומה?** זוהי תשובה של בורים. בורים תרתי-משמע: שהרי גם האפריקאנים בדרום-אפריקה קוראים לעצמם בורים (אכרים). מי שיש לו עיניים לראות, יודע כי ימיה של דרום-אפריקה הלכנה ספורים, אולי אפשר לספור אותם כאלפים, אולי כרבות. אך אין שמץ של סיכוי לקהילה הגיוענית הזאת להמשיך להת-קיים לאורך ימים.

אילו נהגה בחוכמה, היתה מתפשרת עכשיו, כשהיא בשיא כוחה, וכך מבטיחה ללבני-העור קיום הוגן לאורך ימים. אך העיוורון המיוחד, שבו הוכר האפריקאנים כמו תושבי סדום בשעתו, מונע מהם לראות זאת. אין הם מוצאים את הפתח לישועה.

אותו העיוורון מכה גם אותנו. ביום אנחנו בשיא כוחנו. זה הזמן לתרגם את

דרום-אפריקה מתמלאה בישראלים, העושים שם עסקים? מיפעלים ישראלים. ובראשם מיפעלי ההסתדרות, פועלים ומשגשגים שם? אישי-צבור ישראליים נוהרים אל מדינות-החסות כדי לעשות שם כסף? אנחנו מרינה חופשית! כל אחד יכול לעשות עסקים כרצונו! **וכן הלאה וכן הלאה. מדי יום המצאי נו תירוצים חדשים. אך התירוצים נעי-שו דחוקים יותר ויותר. וזמיספר המא-מינים להם בעולם הלך וקטן.** עכשיו מתנדרים גם התירוצים האחרונים האלה, כמו עשן ברוח.

אכן, גם עכשיו יש הנדלים ניכרים בין שתי המדינות.

אנחנו מהווים עדיין רוב של 60% ויותר בארץ-ישראל השלמה, ואילו הלכנים בדרום-

בהתנהגותה של ממשלת ישראל ואזי רחיה כלפי המדינה הדרומית.

דמיון זה לא היה בולט כליכך לפני דור, ובוודאי לא לפני שני דורות.

כאשר האפריקאנים באו או לארץ ודיברו על דמיון זה, החינו את דבריהם בועם.

דמיון? בינם ובינינו? הם וחלילה!

אך יכול להיות דמיון בין מדינה הרוגלת רישמית כתורת-הגזע של אדולף היטלר ובין מדינה, הנושאת ברמה את דגל הציונות המתקדמת?

ידינו היטב את עברם של ראשי דרום-אפריקה, ואנו יודעים אותו גם כיום.

המישטר הנוכחי בדרום-אפריקה נולד ב-1948, באותה השנה שבה נולדה מדינת-ישראל. לפני כן היו מנהיגיו באופוזיציה. בימי מלחמת-העולם השנייה הם הטיפו בגלוי להורדת עם הנאצים.

מאות מן המנהיגים הנוכחיים של דרום-אפריקה נכלאו בימי המלחמה ב-מחנות-הסגר, בגינים חמישי נאצי.

ראשיה-ממשלה לשעבר, פרורד, היה עורך עיתון, שעליו אמר שופט של בית-הדין שפט לעליון בארצו כי "הפך את עיתונו ביועצין למכשיר הנאצים בדרום-אפריקה."

יורשו בתפקיד ראשיה-ממשלה, פורסטר, היה "גנרל" באיגוד-טרור פרינאצי, והכריז ב-1942, בעיצומה של השואה: "אנו רוגלים בנאציזם נוצרי, שהוא בעל-ברית של הנאצים הגרמני". הנשיא הנוכחי, בותא, היה בימי-המלחמה מנהיג בכיר של המפלגה הלאומית האפריקא-נרית, שעליה אמר ראשיה-ממשלה דאז, "אן כריטיאן סמאטס, ב-12 במארס 1942, שהיא מבצעת "התקפות על בעלות-הברית, ובכללן ארצות-הברית."

חוקי-האפארטהייד בשטח האישות הם העתק נאמן של חוקי-נירנברג, שהטילו עונשי-מאסר על נישואי-ערובת ועל קיום יחסי-מין בין בני גזעים שונים.

ואילו אצלנו לא העו איש להשמי תורות כאלה. אילו עשה כן, היה נכלא בבית-משוגעים.

האם יכול להיות דמיון בין מדינות חסידיות היטלר ומדינת קורבנותיו? לפני דור היינו אומרים בלי כל היסוס: חלילה!

אך זה לא היה או הנמוק היחיד להבלטת השוני בינם ובינינו.

הציונות שלנו היתה דת-העבודה, תורת א"ד גורדון. קנינו את ארמתנו כספך מלא. הקמנו מה שהקמנו בעבודת-כפינו זבועית-אפינו. העבודה העצמית היתה הבסיס המוצק של חקלאותנו. ואשר לעתיד - הרי ידנו היו מושטות לשלום: היינו מוכנים לדבר עם כל ערבי המוכן לדבר עימנו! ואם לא היה עם מי לדבר, בגלל סרבנות אויבנו, הרי קיוונו כי יום יבוא והם יכירו בטעותם, ואז נגיע לשלום ונחיה ביחד. **אורחינו האפריקאנים הקשיו, חיובו חיוך עדין, ושלחו בנו מבט שאמר: "נחכה ונראה."**

אשר החלו עמי העולם לזהות אותנו יותר ויותר עם דרום-אפריקה, התרגזנו.

אנחנו - דרום-אפריקה? התעונות שלנו - גיוענות? השמצה נתעבנות?

או מה אם יש לנו יחסי-מסחר בולכים ומתרחבים עם דרום-אפריקה? גם לאחרים יש! יש לנו עסקות-ינשק איתם? או מה? לאחרים אין? מי שעומד, כמונו, מול סכנות חמורות, ונאלץ לפתח תעשיית-ינשק משלו בתנאים קשים, אין לו ברירה אלא למכור נשק למי שמוכן לקנות, גם אם הנשק נועד לרצח כושים. יש לנו שגריר בדרום-אפריקה? שלחנו אותו לשם רק ב-1974. אחרי שמדינות אפריקה השחורה ניתקו את יחסים עימנו. ועלינו לדאוג גם ליהודי דרום-אפריקה!

שפת היבשת ישנה מדינה. הנאחות בה בציומניה.

היא הוקמה על-ידי עם של מתנחלים שבאו מאירופה, שהתיישבו והתפשטו בה במרוצת דורות, בדרכי שלום ובדרכי מילחמה.

מתנחלים אלה הקימו אומה חדשה, קשוחה וקשת-עורף. כאשר לחמו על עצמאותם, זכו בהערצת העולם כולו. יש להם שפה משלהם, דגל משלהם, לאומיות משלהם.

לאומיות של מתנחלים אלה היא תערובת של לאומנות ודתיות, גיוענות והסתרות. הם רואים בעצמם עם נבחר, יורשי עם-ישראל העתיק. הם בטוחים שיש להם קשר ישר לאלוהים, ה' צבאות.

הם עומדים מול יבשת שלמה, שונאת ועוינת, והם מוכנים בכל עת להשיב מלחמה שעה, לפשוט לארצות שכנות, לפתח נשק מתוחכם יותר וקטלני יותר.

ראשוני המתנחלים היו אנשי-עמל, שהפ-ריחו את השממה בניגע כפיהם. אך ימים אלה חלפו מזמן. צאצאי האיכרים הקשוחים הפכו מנצלים מפונקים. הם שיעבדו את עם-הארץ ומעבידים אותו במקומם. הם הפכו עם של חיילים ושוטרים, מנהלי-עבודה ובוסים, נצלנים וטפילים.

מעט-הארץ נשללו כל הזכויות הלאומיות, וגם רוב זכויות-האדם. אסור להם לגור במקום שבו הם עובדים. כל שוטר יכול להתעמר להם בכל עת.

עם-הארץ מתקומם, הוא משיב על מעשי אדוניו בטרור, המחזרת מטמינה פצצות. הנוער מיידה אבנים. הם הקימו אירגון לאומי, הפועל בעזרת המדינות השכנות. מדינת-המתנחלים משיבה בהגברת הדיכוי והאלימות, תוך שימוש בתקנות-חירום, השוללות את שארית זכויות-האדם.

תוך כדי כך טוענת מדינת-המתנחלים שהיא חליה-חלוץ של העולם המערבי מול פני האיום הסובייטי. היא מגנה את "הרוב האוטומטי" באו"ם, הממטיר עליה גינויים חסרי-שנינים. היא מסרבת בהחלט להדיבר עם הנציגות המוסמכת של עם-הארץ, שאותה היא מגדירה כאירגון-מחבלים.

מדי פעם היא מצליחה להבקיע סדק בחזית עמידה, ולכרות ברית-שלום עם אחת המדינות השכנות, אך בריתות אלה הן בנות-חלוף, ומציאות האיבה הולכת ומשתלטת.

יודים חכמים מיעצים לה לעשות שלום של פשרה עם אויביה, כל עוד היא חזקה. אך בכל פעם שמגמה זו מרימה את ראשה, נוחצת עליה הלומה לאומנית חדשה, מנצחת תמיד המגמה האומרת שלא לוותר על מאומה, לסמוך על כוח הנשק, להחמיר את הדיכוי.

חדי-המבט מבחינים מתחת ללאומנות שלוחת-ירסן זו, השופעת שחצנות כוחנית, נימה עמוקה של פסימיות. עם-המתנחלים, המונה בסך-הכל כארבעה מיליוני נפש, יודע שהוא פועל נגד מנמת ההיסטוריה, שמאזן הכוחות מוכרח להשתנות בסופו של דבר לרעתו, הוא בורח מהכרה זו אל תוך הרפת-קות חדשות.

קורא החכם נחש בוודאי כבר למיקרא השורות הראשונות שתיאור זה מתאים לשני קמים. האחד: עם האפריקאנים, רוכבי האפרי-קאנס, השולטים - יחד עם צאצאי הבריטים דוברי-האנגלית - בקהילה של דרום-אפריקה, בקצה היבשת השחורה.

השני: העם היהודי, רובר העברית, בעל מדינת-ישראל, בקצה היבשת החומה. **כאשר מנסחים את הדברים כך, הרמיון בין שתי המדינות מדהים. הוא מסביר את היחס הדייטרכי, המתבטא**

מהומות של שחורים בדרום-אפריקה: מילחמת הבורים פה ושם

מטבעיה-כוח למטבע של הכרה ודדי קיום, שיבטיח את שלומנו לאורך ימים. נראה כי גורל אכזר מכריח גם אותנו ללכת בדרכה של דרום-אפריקה.

לדרום-אפריקה יש עוצמה, יש זהב. אך במאה ה-20, שבה הפך העולם כולו לכפר אחד גדול, אין שום מדינה יכולה להתקיים לאורך ימים כשכל האנושות מביטה בה בכחילה. כפי שאמר אותו אמריקאי גדול, תומאס ג'פרסון: כל עם חייב לכלכל את מעשיו מתוך כבוד לדעת האנושות ההגונה.

לכוח יש מגבלות, והן חשובות יותר מכפי שנרמה לבעליו. הכוח של דרום-אפריקה עומד על כרעית-נגולת. היתה לי הודמנות לדבר עם נציגי כוחות-השחרור השחורים, והתרשמתי מהם עמוקות. רק פתי יאמין כי ניתן לעצור אותם לנצח כאמצעות רצח ודיכוי, הוצאות-להורג וחוקי-יחידים.

ובל זה נכון - MUTATIS —

גם לגבינו. — MUTANDIS

שגריר הישראלי בפרטוריה הוא אחד המעטים שלא נקרא באופן הפגנתי לחזור הביתה.

ישראל מזוהה בעיני העולם כולו עם המישטר המאוס שם. רואים במדינתנו את אחותה של דרום-אפריקה.

אולי עוד יש לנו האפשרות להינתק מן הזהות הזאת, להינתק לא רק מן הראי אלא גם מן הכבואה המשתקפת בו.

הבה נחליט: אין לנו אחות! הם סדום - אך אנו איננו רוצים להיות עמורה.

מזכירת ה"כולבוטק", שחשפה את קשרי צוא הזונות, יוצאת לחו"ל, והפרופסור מ.מבט גילה כי עובדי הטלוויזיה אינם רואים חדשות בטלוויזיה

הקולני בין שחל למודעי היה **אבישי אמיר**, דובר משרד האנרגיה. אמיר שימש כדובר של מודעי כמשך שנתיים תמימות, עד כיהן מודעי כשר האנרגיה. הוא התמיד בתפקידו למרות שמודעי נהג להחליף, לפניו, דוברים בקצב מבלבל. משעוב מודעי את משרדה הותיר אנרגיה לטובת האוצר, הותיר את אמיר אצל שחל, וכעת נקלע

על כרטיסייהטיסה שנועדו לו, והחליט להגיע לאילת כדרך הוולה ביותר, גם אם היא מתמשכת ובלתינוחה — במכונית. הידוקהחגורה הזה חל גם על הפמליה שנועדה ללוות את השר, וקשה לומר שכל חבריה היו מאושרים מהמופת שנגזר עליהם להוות.

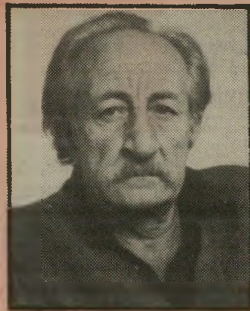
■ אחד האנשים שלא שבוע נחת, בלשון המעטה, מהעיונות

ניהם על הוולת מחיריההרלק, מודעי הפתיע את שחל בטלפון, משביקשו לדחות את הפגישה ליום הראשון. עד אז, ביקש מודעי משחל, להכריז על הפיסקת תיקשורתית, ולשמור על טונים מינוריים בעימות.

■ שחל ניסה להמחיש הי שבוע כיצד ניתן לנהל מדיניות הוולות: עלידי חיסכון. שחל, שאמרו היה לבקר באילת, ויתר

זכרונות

של טרוריסט

חסון
להחזירה לכלא!

■ **יצחק חסון**, איש שמאל שהקים את התנועה ההומניסטית החילונית בישראל, נזכר השבוע בשנים שבהן היה קצין המודיעין של לח"י. בתפקידו זה הוא פיקד על הפעולה היחידה של המח"ת תרת שהתבצעה בעזרתם של אזהרים ערבים: חילוץ מן הכלא של קריינית האירגון **גאולה** בהן.

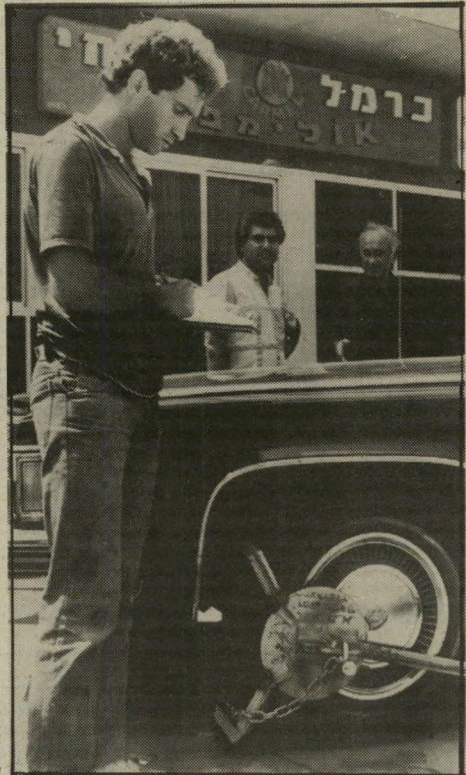
אנשילח"י, יחד עם **יוסף אברירוש** ושני קרוביו, באו לבית החולים הירושלמי, שבו אושפזה האסירה חסון. היא יצאה לבית השימוש, שם חיכתה לה הבילת ביגריפלאחית. בעוד חסון בחוץ מקימים מהומה, היא חמקה מהמקום במהירות, לבושה כערבייה. "היום", אומר חסון, בתגובה על מיבצעי ההתנחלות שלה כחברון, "אילו רק יכולתי, הייתי מחזיר אותה לכלא!"

כאשר נעצר **יצחק שמיר**, אחד משלושת מפקדי האירגון — הוא מספר בצער — "הוא לא ספג בחקירה אפילו סטירת לחי אחת." אך למרות התהום הקיימת ביניהם היום, יש בליבו של חסון פינה השמורה לשמיר. "הוא היה ידידותי, חברה'מן, בניגוד למדריכים השנויזרים שלי בבית"ד, שהיו מתקשטים במגפיעור ובמדים." שוויצר כזה היה, למשל, **שלום רוזנפלד**, מי שהיה עורך מעריב. "הייתי טרוריסט" הודה חסון כאונו **אמירה** למ מהמקומון צומתהשרון, כי רציתי להילחם נגד מישטר כובש. אבל בהשוואה לכיבוש הישראלי בגדה היה השילטון הבריטי, ביחס ליהודים לפחות, כיבוש נאור."

עדי אמוראי, סגן שרי

האוצר, רואיין השבוע בערבי ראיונות. משהתבקש להתייחס לעימות שבין השרים **יצחק מודעי ומשה שחל** בסוגיית הוולות הרלק, השתהה מעט. את השוהת ניצל איש בקהל, שי הכיבו: "אומרים כי למודעי יש שיגעון יגדלות — הוא חושב שהוא שחל."

■ שאלת השבוע, או שאלת 60 אלף הרולר, שייכת, ללא

חיים שיק יצא ממלונותיו והסכים לקבל את הזמנת רעייתו, שושנה (בשימלה שחורה, משמאל) לארוחת צהריים במסעדת היוקרה התל-אביבית אולימפיה. ואז קרה מה שקורה לאחרונה כאשר מחנים מכונית: אפילו אמריקאית. על מידרכות תל-אביב. באו לסנדל אותה בסנדלי דנור. לא עלה על דעתה של שושנה שיק להזעיק לעזרתם את בתם של בעלי אולימפיה, קצינת תביעות התנועה של מישטרת תל-אביב, שרבה שיק חרותה הראל, ותחת זאת הזעיקה את בעלה, חיים (קיצוני מימין, בחולצה שחורה). הסבריו שיכנעו את המסנדלים והם הסירו את הסנדלים (משמאל, למטה).

אמיר לאינעימות בעיקבות חיי לופיההרברים החריפים בין הי שניים, ביחוד משהוצרך לתקוף את נוסו לשעבר.

■ דוברת משרדהאוצר לי שעבר, **אריאלה רבדל**, ערכה מסכת פרידה ביום הרביעי, לי ציון סיום תפקידה. העיבו על השימחה הפרטים שפורסמו ממש באותו הבוקר בהעולם הזה, ברבו התנאים הסרי התקדים שדורשת רבדל אם תפוטט מרשותהשירור, במיסגי רת הפיטורין הצפויים.

■ ומה בדבר דובר הרדש לי משרדהאוצר? שרהאוצר ריי איין כמה מועמדים לפני ימים אחרים. שמועות אחרות גורסות כי לא מצא את מבוקשו. לעור מתן מופצות שמועות אחרות, האומרות כי **רזי גוטנרמן**, כתב בכיר במעריב, יצא מהשיחה עם מודעי בהרגשה טובה ויש להניח כי ייכנס בקרוב לתפקיד. לי שמועות אלה אין אישור בי משרדהאוצר. לגוטנרמן היו חיי לופידברים קשים עם עידו דיסנצ'יק, עורך מעריב, וזאת אחת הסיבות לחיפושיו בשרות זרים.

■ **צביה וייצמן**, מזכירת כלבוטק, שהתפרסמה השבוע בזכות תעוזה, כשחשפה מישי רד החשוך בשירול בצפון תל-אביב, הופתעה בסוף השבוע.

הסקר המשעשע ביותר

צמח
25% למען פלאטו

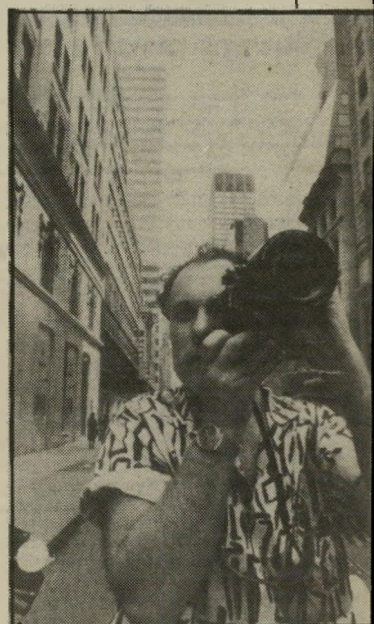
פלאטו לכנסת. צמח הבינה ששאלתה המנחה הגדילה את התמיכה בפלאטו, אך גם כך, הבינה, צמחיה הפתעה — תוספת בלתי-שיגרתית לכנסת הבאה. בצחוק היא הציעה לפלאטו שותפות והוא — בהיותו משולל כל חוש-הגומור כלפי עצמו — הציע לה את המקום השני ברשימתו הדמונית. **יצחק טוניק**, עורך-הדין של צמח, פנה לשר-התישפטים דאז, חיים צדוק, סיפר לו על תוצאות הסקר שערכה מרשתו וטען: מוטב שלא להסגיר את האיש. אחרת עוד נמצא אותו בכנסת-ישראל, במקום בבית-הסוהר הצרפתי. צדוק התייחס בביטול לסקר ולמסקנתו הנחרצת. "רבע מנדט הוא לא יקבל, האיש הזה!" ניבא בביטחון. המציאות טפחה על פניו, ורשמה את אחד הקוריוזים הבלתי-מחמיאים בתול-דות הכנסת.

■ משנשאלה הדוקטור מינה צמח, במהלך ערב-ראיונות שנועד בסוף-השבוע, מהו הסקר המשעשע ביותר שהתבקשה לבצע במהלך הקריירה שלה, השיבה מייד, ללא התלבטויות, תשובתה המפורטת קצרה גלי-צחוק, והרי סיפורת:

ביום בהיר אחד פנה אליה יהודי אלמוני למדי אז — סמואל פלאטו-שרון. השם היה מוכר לה ולציבור הרחב באותה תקופה, מכיוון שצרפת ביקשה את הסגרתו וכרכה עיסקה זאת בדרך הטיפול באישי-פת"ח אבו-דאוד, שהיה מעורב בפרשת הספורטאים הישראליים במינכן. התגובות בציבור בנוגע להסגרתו של יהודי לצרפת, גם אם פעולותיו לא תאמו את החוק, היו חריפות למדי. על רקע זה הופתעה צמח, משפנה אליה אותו אדם מיסתורי וביקש ממנה לסקור את אפשרות התמודדותו על מקום בכנסת — משימה שנראתה דמיונית לחלוטין.

בדרך-כלל, הבהירה צמח לקהל השומעים המרותק, לא נהוג להזכיר את שמותיהן של המיפלות כשהיא שואלת בסקר. בעד מי תצביע? במקרה חריג ועסיסי זה חרגה צמח ממנהגה ושאלה בסקר: האם תצביע בעד פלאטו לכנסת, אם תמנע הצבעתך את הסגרתו לצרפתים?

תוצאות הסקר הדהימו אותה ואת המזמין כאחד: 25% מהנשאלים השיבו כי יצביעו בעד

אלכסנדר

אגור בנו של צלם העיתונות יעקב אגור, כיכב השבוע בכתבה גדולה של השבועון הגרמני דר שפיגל על היורדים מישראל בניו יורק, לדיברי השבועון פועל אגור בניו-יורק כצלם אופנה ופירסומת, ובא כל שנה לי חופשת-מולדת בארץ. אמר אגור: "עליי למלא את המצב ברים אצל מי שמבנים אותי, ולשאוב כוח כדי להחזיק מעמד בטירוף של ניו-יורק."

פלוף וגמרנו

בטינה ביזבז

● מסטיבל הכוכבים אומ"ם נמשל כישלון חרוץ. אך במלון קרלטון התל-אביבי שבו התאכסנו הכוכבים למי ניהם. אין פוסקים מלדבר בנפלאות הימים. שבהם שהו הסטארים בארץ. היו כמה אקורדים צור-מיס. אבל מה לאלה. כש-מדובר בכוכבים!

סאלי אולדפילד ואריק ברדון היו שני הכוכבים היחידים שהקדימו את נחיתתם החגיגית בארץ בטלסקים דחו-פיים. בטלסקים פירטו את דרישותיהם המיוחדות. אולד-פילד, הידועה באמונתה הבודהיסטית (שמה הבודהיסטי הוא ז'י-סאלי), התגלתה גם כטיבעונית מושבעת. ואילו ברדון העדיף וודקה ומיץ תפוזים. „אבקש שבכל מקום במלון יהיה ניתן להשיג וודקה ומיץ תפוזים” תבע בטלסק למלון. לא ברור אם נתקע במקום אחר. גודש וודקה ומיץ תפוזים – האיש. על כל פנים. לא הגיע. גם כוכבים אחרים כגו קוקר. לא טרחו להגיע. אולם כל זה הסתבר מאוחר יותר. במיסגרת ההכנות המיוחדות לאירוחם של הכוכבים, סיפק המלון גם שרותים בלתי-שיגורתיים. למשל. המתופף הידוע בילי קובהם לא הספיק להתאמן לצורך הפסטיבל. מכיוון שהיה טרוד בהוצאת תקליטו החדש. לכן הוקצה לו חדר-השיבות של המלון. המלון נמלא צלילי-הקשה. והתרוקן מבעלי שמיעה עדינה.

רוב הסטארים שהגיעו בחרו לבוא לישראל בגפם. ללא בני/בנות זוגם. מלבד אחד: פיט ווי. סולן להקת הווייסטד" (ביזבז). שהגיע בלוויית חברתו הצמודה. בטינה קלייזהוף. בטינה היא אחת מעשר דוגמניות-הצמרת של לונדון. על רקע זה מובן מדוע פחד ווי מלהותירה לבדה במלון. מהשתבטלו ההופעות. חששו המארחים כי האמנים יפלו ברוחם. אולם אלה הפתיעו והתפרקו במסיבה פרטית שאירגנו במלון. ומהי מסיבה. נוסח כוכבי-הפופ! 963 כוסות משקה חריף יצאו תוך כמה שעות מבר המלון. המשקאות המובילים היו בירה. ג'ין-אנד-טוניק וויסקי. זה מה ששותים הכוכבים. ג'ימי זוהר. מנהל מחלקת המזון והמשקאות של המלון. נאלץ לתפקד ככר-מאן. לערבב משקאות וקוק-טיילים. ובתום המסיבה נראה מחוסל. כאילו הריק אל גרונו כמה מהכוסיות.

חלקם של הכוכבים הקדימו את שובם לארצותיהם. עם היוודע כישלון הפסטיבל. אחרים. לעומתם. התאהבו בארץ ולא אבו לעזוב אותה טרם הזמן היעוד. בגלל היס. השמש. החתיכות – בסדר זה או אחר.

ביאטריס גייך

היתה מופתעת ומאושרת כשהתברר לה כי הערב השקט. שאליו הוזמנה. היה בעצם מסיבת-הפתעה נוצצת. במלאת 10 שנים לשהייתה בישראל. את המסיבה ערך לה חברה הצמוד. הדוגמן ירון פינק. ביאטריס קיבלה מתנות יקרות-ערך והרבה נשיקות. למעלה: כלת-השימחה עם הדוגמנית חני פרי. צווארה נתון באביזר אורטופדי בגלל חוליה שנקעה בצווארה והעומדת להתחתן (ראה מדור רחל המרחלת). נטע רמון באה למסיבה במיכנסית-חרה משגעים. ובלטה על רחבת הריקודים כשהפגינה כושר-גופני בלתי-מבוטל. בצילום (למטה מימין) היא נראית כשהיא מבצעת תרגיל ברייק-דנס מסובך. בזרועותיו של בן-זוגה לריקוד. ואילו חווה לוי. שהתגרשה באחרונה מגי פולופ. באה למסיבה לבדה. וצולמה כשהיא רוקדת במרץ בחברתו של מי שמכונה „הופה”.

בתיה אלקיים

ועליזה (בתצלום עם בניה: יונתן, 7 ודניאל, 3). הנשואה לקרדיוולוג בלוס-אנג'לס. סיימה את חופשת-המולדת שלה בשני אירועים: מסיבת יום-הולדתה ה-35 על גג בית הוריה בצפון תל-אביב וביקור במסיפרה הישנה שלה בלב תל-אביב. שאותה מנהלת עתה אשה. הדומה לה להפליא – הלא היא אמה.

פסוקי השבוע

■ **נינט אסור**, מי שהיתה „נערת-ישראל” לפני שנים אח-רות, חגגה בשבוע שעבר את נישואיה. ברוב הרר.

ח"כ חרות רוני מיי

לוא: „לא מלהיבה אותי ה-אפשרות להיות כעתיר ראש-משלה. ראיתי את (מנחם) בגין ויציחק שמיר כעבורתם. והנטל מרתיע אותי”

● **ניסים ברוך**, מנכ"ל ה-ביטוח הלאומי: „רבבות מי-ש-פחות מצטרפות לנתמכי הסעך — תופעה שעל המדינה להת-בייש בה”

משוערקה לכבודה מסיבת-פרי-דה עליידי רבים מחבריה. וייצמן הנאה נוסעת לתקופת-מה לחו"ל. אולם לא כנערת-יוזרה ולא תמור רת 3000 דולר לחורש, שהוצעו לה עליידי בעל-המישרד שאת מהותו חשפה.

■ **דוקטור יהודה שנהב**, המייעץ לעם-ישראל מדי שואה כלכלית חדשה כיצר להתמודד עימה. התכוון להיכנס לאולפן הטלוויזיה בתל-אביב. כדי להת-ראיין למהדרת מבט כאותו הערב. להפתעתו. נעצר שנהב עליידי השוער ונחקר לזהותו ולמטרת בואו. „אתם מכירים אותי” התעקש שנהב. המצטלם תדירות בטלוויזיה. משנענה כי שלילה. רטן לעברם: „מה. אינכם צופים לפעמים בטלוויזיה?”

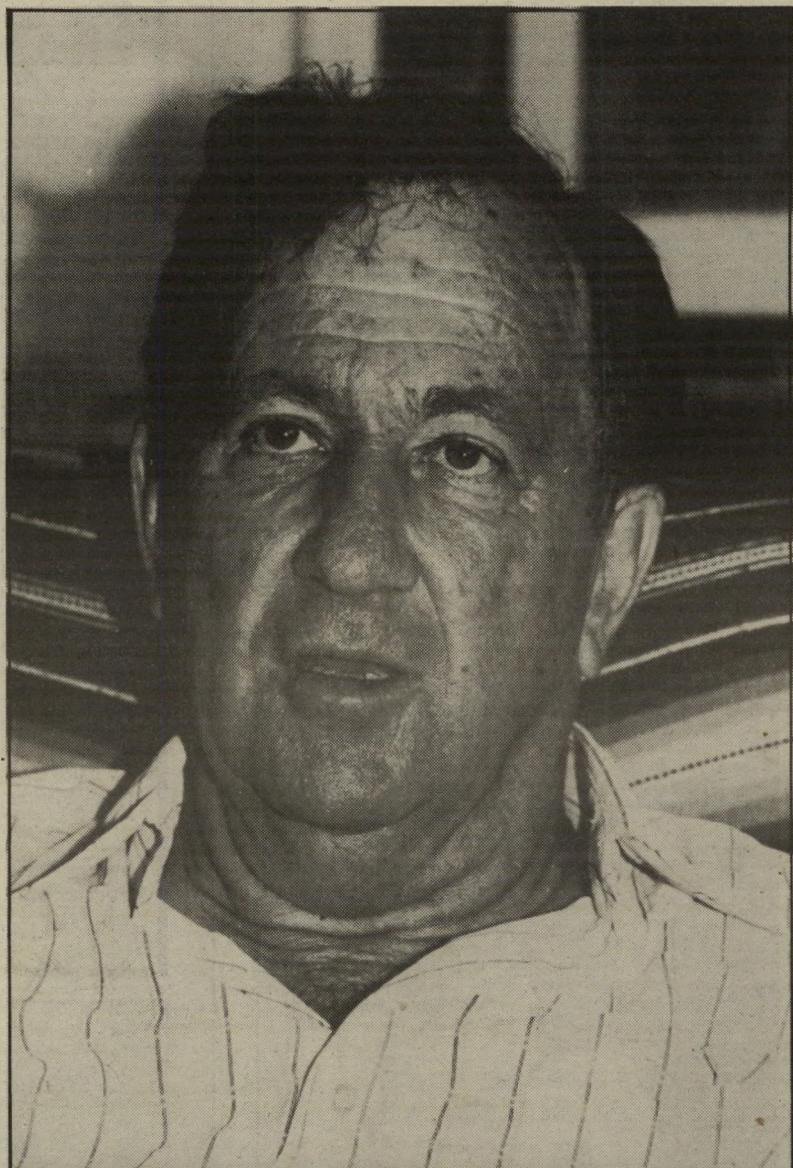
● **מרים ויונה באומל**, אחרי השידור הירדני בדבר כנס הנעדר, וכריה: „אף אחר מצה"ל. ממישרד-החוק או ממישרד ראשי-המשלה לא טרח לרווח לנו מה קורה”

● **צביה וייצמן**, מוכירת כלבוטק. שהתחזתה כמועמדת לעבודה אצל בעל-מישרד ש-שידלה לזנות: „למרות שידעתי מה צפוי לי — הרגשתי מוש-פלת. נעלבת — זאת היתה הר-גשה נוראה”

● **פרופסור אדוארד טי**, לר. אבי פצצת המימן: „מיל-חמת-הכוכבים היא המצאה. זה טוב לסיפרי מדע בדיוני. ולא למציאות”

דפנה ברק

מאיר פעיל מזבז על פרשת תת-אלוף איציק מרדכי, הצורך ב"דיאטה" לתקציב הביטחון, "התבהמות" צה"ל אחרי מילחמת-הלבנון, ומספר על ילדותו, דרכו בפלמ"ח ובצה"ל, עמיתיו וחניכיו לשעבר והדרך שבה "סולק" לדבריו מהצבא

ראיינה ענת סרגוסקי

"למדתי ארבע שנים בבית-ספר דתי, כי בשכונה שגרנו בה בירושלים היה בית-ספר דתי"

"גדלתי בבית של פועלי-ציון-שמאל, הלכתי לצבא כי בשביל צדק ושיוויון צריך להילחם"

"אני חושב שהעובדה שאחי ב"מצפן" הפריעה לי, למרות שמעולם לא אמרו לי את זה באופן גלוי"

"אני לא יכול לחזור לצה"ל. אני סולקתי מצה"ל. עשו את זה אומנם בצורה מכובדת, אבל סולקתי"

"גם היום אני חושב שתחומתי היתה יותר טובה, אילו הייתי חוזר לצבא. אני משוכנע שהצבא היה מרוויח"

"אני חידשתי בצה"ל, ב-1969, את המונח "טוהר-הנשק", כשראיתי מה קורה במציאות שבה אנחנו כובשים"

"רבין ומשה לוי

התחמקו מכפרשת מרדכי!"

במיסדרונות האקדמיים. הוא היה חבר-כנסת מטעם תנועת-השמאל מוקד, שאותה הקים, ואחר-כך היה ממקימי של"י וגם חבר-כנסת מטעם תנועה זו. בתקופה האחרונה חדל כמעט מפעילות פוליטית ציבורית. בעיקר אחרי ששל"י התי-פרקה. מדי פעם הוא מביע את דעותיו במיסגרות שונות. אחרי שחזר משנת-מחקר בארצות-הברית, באוניברסיטת קולומביה, נאות להיות המרכז המדעי של המרכז לתולדות כוח-המגן - ההגנה. זהו מוסד שהוקם על-ידי שלושה גופים - אירגון חברי-ההגנה, אגודת דור-הפלמ"ח ויד-טבנקין (של התק"ם).

חוץ מזה כותב פעיל ספר בשם "המנהיגות

ועולה בדרגות. גם כך הטביע את חותמו על צה"ל. הוא היה האיש שחידש בצבא את המושג טוהר-הנשק, החדיר אותו בקרב החיילים והטיף לו מעל בימות שונות. כשעזב את הצבא והלך ללמוד באוני-ברסיטה, יצא "לגלות". כדבריו, היה בדרגת אלוף-מישנה ופיקד על בית-הספר לקצינים של צה"ל. רבים מן המפקדים הבכירים של היום היו חניכיו של פעיל, או שירתו תחת פיקודו בשלבים שונים של שירותו הצבאי. ביניהם הרמטכ"ל משה לוי ואיציק מרדכי, קצין צנחנים וחיל-רגלים ראשי. אך דרכו של פעיל לא הסתיימה כשיצא מן הצבא. הוא המשיך בקריירה אחרת ופנה לפוליטיקה. בד-בבד עם התקדמותו

מדבר מה. בשטף, חוזר על עצמו שוב ושוב. לעיתים, כדי שיובן כהלכה. הוא אינו ביישן ואינו מוחד להביע את דעתו. גם אם אינה פופולארית. הוא היה קצין מוכשר בצבא. הגיע לדרגת אלוף-מישנה. פיקד על בית-הספר לקצינים. הוא היה אלוף-מישנה בתקופה שלפני מילחמת-ששת-הימים. בתקופה שהעם הכיר והוקיר כל קצין וחיל, בתקופה שהכירו את כל האלופים בשמותיהם וגם קצינים בכירים בדרגות נמוכות יותר. הוא היה קצין גבוה לפני שחלה אינפלציה בדרגות-הכתף. בשלב מסוים, בשיא הקריירה שלו, עזב, או הועזב את הצבא. בעיקר, כך הוא אומר, בגלל הדעות הפור-ליטיות שלו. יתכן שלולא עזב, היה מתקדם

להיכנס לבית של מאיר פעיל זה כמו להיכנס לתוך חגיגה של צבעים. כל הסלון הגדול, בבניין-הדירות המכובד בנווה-אביבים, שכונה שבה גרים אחדים מגדולי-המדנה, מלא בכל ציבועי וגוני הקשת. מהתיקרה תלויות מכות שונות בגדלים שונים, בצורות שונות/בפרצופים שונים, מרינטות ובובות-בד, בובות-תיאטרון ו-סתם בובות אחרות. על הקירות תלוים ציורים ועבודות קרמיקה, פסלים ותמונות. אבל זו התרומה של חסידה, אשתו. חוץ מזה יש בסלון קיר שלם של סיפריה, מן הריצפה לתיקרה, ונראה שהדוקטור להיסטוריה מאיר פעיל מתמצא בה היטב, יודע בדיוק היכן נמצא כל ספר וספר. מאיר פעיל, שכולם קוראים לו מאירקה.

מאיר וחסידה פעיל בביתם

לשרת בכוח זה מיצווה, וצריכים לעשות זאת עם מוח ונורמות מוסריות!"

● **בגלל הדיעות הסוליטיות?**

אלא בגלל מה? מה זאת אומרת סולקתי? אני הרי הייתי קודם בצבא. כשגמרתי ללמוד והיה לי כבר בי"אי, האוניברסיטה ביקשה ממני להישאר שנה ללמד. אמרתי שישלחו מיכתב לרמטכ"ל, שלחו מיכתב ואז קרא אותי הרמטכ"ל לשיחה וסיכמנו בינינו שאני אשאר עוד שנה אחת. עשייתי ביתניים אמ"אי, ולימדתי.

אחרי זה אני הייתי מיועד לקבל את פו"ם וראיתי שהם נותנים את זה למישהו אחר, השאירו אותי ללמוד עוד, התחלתי לעשות דוקטורט, והתברר שיש הנחיה להיפטר ממני.

● **ובכל התקופה הזאת הבעת את דיעותיך?**

רק באוניברסיטה. לא כתבתי בפומבי, לא חתמתי.

● **אתה מצטער?**

כן. גם היום אני חושב שתורמתי היתה יכולה להיות יותר גדולה אילו הייתי חוזר. אני משוכנע שהצבא היה מרוויח מזה. אני בטוח שלא הייתי מחויב שם מעמד לנצח, אבל יכולתי לתרום. ולא רק אני חשבתי, עובדה שהם רצו. ומעניין שגם חיים ברילב וגם אריק שרון חברו יחד לנסות לשכנע אותי לנסות לשכנע את דיין שאחוזר לצבא. אני חושב שזה היה מועיל לצבא.

גם בצד של המחשבה הצבאית וגם בצד המוסר, המילחמה והמנהיגות. אבל משה דיין נתן הנחיה.

● **היה לך ריב אישי עם משה דיין?**

זה יותר עמוק, ערב מילחמת ששת הימים הוא הסתובב בפיקוד-דרום, לבש דרגת רב-אלוף ונתנו לו קצין קישור בדרגת סגן-אלוף, ג'יפ ונהג. הוא הסתובב בגייסות, בחטיבות, באוגדות.

"חלק מהמפקדים הבכירים של צה"ל היו חניכים שלי. בחלקם אני מתגאה מאוד"

במקביל הוא ניהל מערכה, ביקש מאשכול שימנה אותו אלוף פיקוד-דרום, מעל שייקה גביש. נורא רצה.

אבל ביתניים הוא דיבר איתנו, היו לנו ויכוחים איתו, היו שיחות. בין השאר הוא טען שאם אנחנו מכים במצרים, הירדנים יישבו בשקט, לא יצטרכו לעשות שם כלום. ואני טענתי שמיבצע יקשה לא יחזור על עצמו. הוא טען ואני צדקתי.

זה היה ויכוח אחד. הוויכוח הכי חשוב שהיה בינינו כשהתחילו ההפגנות של נשי וידור העליונות, כך קראו לזה. נשות רפ"י עשו ערב המילומה הפגנה ברחוב הירקון מול בית מיפלגת-העבודה, שהממשלה לא בסדר, שיעשו ממשלת אחדות לאומית, שיכניסו גם את גח"ל (גוש חירות ליברלים) וגם את רפ"י. בסופו של דבר זה שבר את אשכול והוא הכניס גם את בגין, גם את יוסף ספיר מהליברלים וגם את משה דיין כשר-ביטחון. ואני זוכר אולי אומר לו, יוסי-יומיים קודם. אתה הולך להיות

● **בוודאי שכן.**

● **אתה לא חושב שמיקרה כזה הוא סימפטומאטי להירדררות הזאת?**

להיפך, אני חושב שהמיקרה הזה הוא על הגבול, וזה בדיוק המיקרה שצריך לעזור אותו ולטפל במיקרים אחרים.

למשל, אירגון-הטרור היהודי — שם צריך להחמיר כהוגן, זה דבר נורא בעיניי. הרבר הכי ניכזי שמפעפע במדינת-ישראל בעת האחרונה. יותר גרוע מכהנא הרבר הזה, הוא יותר גרוע מכהנא, מפני שהם יעילים יותר והם רצחניים יותר.

● **אני מדברת על מה שקרה בצה"ל, על טוהר-ההנשק.**

למה אני חידשתי ב־1969-1970 את המונח טוהר-ההנשק? בגלל העובדה שראיתי מה קורה. ברגע שנכנסנו למציאות שבה אנחנו כובשים, היתה תיקווה שתהיה נסיגה תמורת אינשהו הסדר. בפועל זה לא קרה. לפי דעתי, האשמה העיקרית מוטלת על ישראל, על ממשלות ישראל ועל דעת-הקהל בישראל.

● **אז היית בצבא קבע?**

כן. אני שוחררתי רק ב־70. אבל לא הייתי בתפקיד בצבא. הייתי בגולה, באוניברסיטת תל-אביב, שלחו אותי להקפאה, לגלות. לא שזה היה לי רע.

● **כבר היית שמאלני, שלחו אותך להקפאה בגלל הדיעות?**

בדיוק כשהייתה המילחמה, הייתי בשנה הראשונה של הלימודים באוניברסיטה. קיבלתי שנתיים וחצי, לגמור בי"אי, בדיוק באה המילחמה, אז השתתפתי בה באוגדה של ישראל טל. כשחזרתי מהמילחמה, חזרתי לאוניברסיטה, אבל הייתי במדים, השתתפתי בכינוסים.

את המונח טוהר-ההנשק אני פיתחתי מחדש כתגובה לספר שיח-לוחמים, כמאבק תרבותי קשה מאוד עם חלק גדול מהפיקוד הבכיר של צה"ל, ובכללם אריק שרון ורפול ומוטה, שכזו לספר שיח-לוחמים וצחקו ממנו. בכל הקצונה הבכירה של צה"ל, הקצין הבכיר היחיד שגילה אהרה לספר היה מורל'ה בראון.

החלטתי לצאת במערכה וחידשתי את נושא טוהר-ההנשק. השתמשתי באירועים מתוך הספר שיח-לוחמים. ויצא מזה מאמר גדול שהתפרסם במערכות. וכעבור שנתיים פירסמתי עוד אחד, כבר אחרי שהיינו בשטחים, ושם כבר הבאתי דוגמות מהשטחים.

כל כך לחמתי על כך שכמה חברה האשמו, שמאירקה פעיל המציא את המושג הזה.

אני יודע מה זה טוהר-ההנשק, וחידשתי אותו כי ראיתי את הירדררות. משנה לשנה העסק נעשה יותר גרוע. זה היה הולך לאט-לאט, מפעפע באיטיות. מילחמת-הלבנון נתנה לזה דחיפה קדימה, לכל התהליך הזה של ההתבהמות. אני חשתי אותו קודם, וזה כתוב. הסכנה בכך היא שיותר ויותר חיילים יהפכו לגיוענים מלוכלכים. זה אני אמרתי וזה כתוב. אני יכול להראות לך.

אני באתי בטענה להנהגה הפוליטית והצבאית שלנו שהיא לא לוקחת את השיקול הזה ב"מיסגרת מערכת השיקולים הפוליטיים, של לה ציע את השטחים תמורת שלום.

● **למה לא חזרת לצה"ל אחרי הלימודים?**

לא יכולתי לחזור לצה"ל, סולקתי מצה"ל. עשו את זה באופן מכוון, אבל סולקתי.

שקרה, למה לא הודיעו שבדקים את העניין?

בדקו אחרי לחץ, וזה כסדר שהיה לחץ ציבורי. הקימו ועדה בעיקבותיו, וזה בסדר. אז גם הועדה הזו לא באה להציע שהם יואשמו ברצח, הריגה, או גרימת מוות. זה בדיוק הקיים שלא מביאים למישפט. אבל אם היה שר הביטחון, זה תפקידו, או הרמטכ"ל, האישיות האחראית על כל העניין, באה ואמרת קרה דבר כזה וכוה, מאחר שהמימצאים של ועדת-בלטמן כאלה — אנחנו רואים את כל הפרשה הזאת כמכלול של קרב אחד ולא יהיה דיין, גמרנו. מה היו מרוויחים? גם היתה ועדה, גם ברוקו, ומצד שני קיבל איציק מרדכי את הבקינג ברגע שהתברר שאין אשמה ברורה. שרה-ביטחון היה גם נותן בקינג מסויים למפקדים בצה"ל לקחת החלטות כשצריך. שלא יפחדו.

יצחק רבין ומוישה חצי מתחבאים אחרי האלוף חיים נדל, שהוא יחילי במקומם.

● **אין סה ניגודי-אינטרסים ביו היותך אישי-צבאי-לשעבר לבין היותך אישי-שמאל?**

אז יש ניגודי-אינטרסים, לכן אני לא איש חדר מימדי. אני רואה את המעשה כולו. אני לא חושב שהיועץ המישפטי הוא האורא-קל מרפלי. הוא רק בן-אדם.

ובאופן עקרוני, הלך שכולנו צריכים ללמוד מזה שעניין טוהר-ההנשק הוא חשוב מאוד, וצריך לשים אליו לב באופן עקרוני. כך אני רואה את

"יצחק רבין ומוישה חצי מחבאים בענין איציק מרדכי מאחורי האלוף במילואים חיים נדל, שהוא יחליט במקומם"

זה. זה הסיניתיה שהייתי רואה את עצמי כאיש-שמאל, שיועד מה זה פעולת צבאית, שמכבד את המדינה שאני חי בה ואת הנהלים שלה.

מה קורה אצלנו כל אנשי-הימין מעדיפים את איציק מרדכי, והם טוענים שהיועץ המישפטי הוא מנוול ועוכרי-ישראל וכו' וכו'. והמטומטם הזה יוסקה שפירא — ולא איכפת לי שתכתבי את זה, אני לא יודע מה הוא עושה בממשלה — לפי דעתי לא מבין מה זו מדינה, איך פועלת

הצבאית — הייחוד הישראלי, שהוא לדבריו, אינו ספר מדעי, אלא סיכום הקונספציה האישית שלו.

פעיל (59) הוא אב לארבעה ילדים, שני בנים, שעשו אותו לסב לשלושה נכדים, ושתי בנות, האחת מהן נשואה, השניה בתיכון, גרה בבית עם ההורים.

פעיל מתראיין לעיתים קרובות בנושאים צבאיים ונחשב למומחה בתחום זה, גם בגלל הרקע האישי שלו בצבא וגם בגלל עיסוקו האזרחי כהיסטוריון צבאי. בתחום מים אלה הוא אינו מהסס להביע את דעתו. השונה לעיתים קרובות מדיעות מקובלות. כך הביע גם השבוע את דעתו בעניין חטיפת האוטובוס ובעניינו של תא"ל יצחק מרדכי, שהיה גם חניך שלו בקורס-קצינים.

● **בעניין של תא"ל איציק מרדכי אמרת, שכולם בסדר. איך זה ייתכן?**

נכון, זה מה שאמרתי. הביטי: אני לא יודע אם קראת את סיפרו של הרברט מרכזה על האדם החרימי-מדי. רוב האנשים הם חרימי-מדיים.

ניקה את מיקרה איציק מרדכי, שהוא מיקרה מעניין. אדם רגיל אומר: רגע אחד, אם איציק מרדכי בסדר, אז היועץ המישפטי לא בסדר. ואם הניתוח והייעוץ וההמלצות של היועץ המישפטי הם בסדר, אז מן הסתם איציק מרדכי מוכרח להיות לא בסדר.

אצל אנשי-הימין, הלאומיים הגיוענים, זה חר וחלק בנושאים האלה. זו תפיסה חרימי-מדי, כוללת, של כל דבר. להרוג ערבים זה לא נורא, קל וחומר מחבלים. איציק מרדכי ואחרים הם חכמה של צה"ל, מה שהם עושים זה בסדר וגמרנו את הוויכוחים. ואם זה בסדר, אז כל האחרים לא בסדר.

אבל גם אצלנו, כשמאל, יש כאלה שיש להם תפיסה חרימי-מדי, אם טוהר הנשק זה אחד מהערכים החשובים, ולכאורה ראו שני מחבלים שהוציאו אותם בחיים וכעבור כמה שעות התברר שהם מתים, אז איציק מרדכי לא בסדר — והיועץ המישפטי הוא לגמרי בסדר, הוא לא נתן לדברים להידחק, הוא אמר: נחפש את הקורבן בנושא.

לפי דעתי, גם זה לא נכון. במדינה מודרנית, דמוקרטית, שהחיים בה הם פלורליסטיים, יכול להיות מיקרה שהחברה עשו פעולה צבאית בסדר, ובסופו של דבר קרתה שם תקלה, שהיא כאמת קרתה לפי המימצאים של הפאתולוגים. מה הם אומרים?

● **שהם קיבלו את המכה באוטובוס ומתו אהרי-כך.**

נגיד שמרדכי אפילו התרגו ונתן לו טיטות לחי או מכה בכת של האקדה, לא היא שהרגה אותו, עובדה. כלומר, הם עשו את מלאכתם

פעיל (משמאל) עם בני-גוריון ודיין

שינתי את שמי מפני שבן-גוריון ביקש ממני...

כהלכה. בעיניי, אפילו מבחינה צבאית עשו עבודה טובה.

● **אז מי לא בסדר?**

כשתברקי את אוטובוס-הדמים שהיה כבי-בישהחוף, וכל מיני ישראלים עשו מיטווה על האוטובוס — לא עים לי להגיד: רוב ההרוגים משני הצדדים, נוסעי האוטובוס היהודים והערביים, נהרגו מיריות מבחוץ. זה מעשה הפקרות. גם כמעשה מעלות זה היה כך.

אבל למה באותו יום בצהרונים, כשכבר היה ברור מה קרה, לא יצאו בהודעה ברורה שהסבירה בדיוק מה

(המשך מעמוד 15)

שרביטחון כשיטות בונפארטיסיות. אני חושב שאני הקצין היחידי בצה"ל שאמר לו דברים כאלה.

כמה חודשים אחרי המלחמה, קראו אותי להרצות בקורס קציני תותחנים מתקדם, שאסכם את המלחמה כמו שאני רואה אותה, מנקודת ראות היסטורית. בין השאר דיברנו על ההמתנה שלפני המלחמה, שלושה שבועות המתנה. היתה אז עצבנות, היו גימגומים, הממשלה התכנסה כמה פעמים, היו מפקדים בכירים שאיבדו קצת את העשתונות — אחד עליירי זה שעישן יותר מדי סיגריות וקיבל התקפת ניקוטין, שני עליירי זה שהוא רץ לראשה הממשלה וזרק לו את הדוגות על השולחן, גם זה איבד עשתונות —

„ברגע שהליכוד עלה לשלטון, נכשזר וייצמן היה שרביטחון, קיבלתי קודם כל מינוי-חרום, שלא היה לי קודם לכן”

והיו צריכים להביא את חיים ברלוב, שיהיה סגן רמטכ"ל, שיהיה קצת סדר. בתקופת ההמתנה הזו הממשלה לא החליטה. כי היה לה ברור שהיא לא רוצה לצאת למלחמה יומה עליירינו. כשאין לה בקינג בינלאומי טוב. אז בהרצאה אני אמרתי, שיותר טוב ממשלה שיש בה 13 שרים ירחמיאליים, שעד שמכניסים את מדינת היהודים למלחמה הם חושבים מאה פעמים ושוקלים, מאשר שיהיה לנו נפוליאון בונפארטה אחד. שיחליט מחר — יכול להיות שפעם אחת זה יהיה בסדר, אך בפעם השניה אנחנו נקלל את יומנו, היסטורית, על הדברים האלה. אמרתי שלדעתי זה הלקח. זה הגיע אליו, לדיין, והוא הגיח שכאשר אמרתי נפוליאון בונפארטה, התכוונתי לנפוליאון בונפארטה בלי עין. והוא צדק. הוא נתן הוראה להפסיק את ההרצאות שלי בכל מקום. אני הייתי כבר באוניברסיטה בלארבי.

● מי היו החברים שלך בצבא? רבים. עד היום יש לי חברים מהצבא. ● אריק שרון היה חבר שלך?

איציק מרדכי. הוא כחור זהב. האיש הוא איש טוב. צריך גם לדעת עם מי אתה מדבר. השיפוט המישמעתי לוקח את זה בחשבון, מי האיש. לכן צריך לעזוב אותו באופן עקרוני. ● לוי, הרמטכ"ל, היה חניך שלך? הוא שירת תחת פיקודי. כשאני הייתי מג"ד, הוא היה מ"פ. היה מ"פ טוב מאוד. גם סגן הרמטכ"ל, שומרון, שירת תחת פיקודי. ● זה לא מתסכל אותך שהחניכים שלך מובילים צבא שהנורמות שלו כל כך ירדו?

אתם לא יודעים את הכל. אני אתן לך רוגמה. היה מיבצע ליטאני, שם סגן הרמטכ"ל דאן, רפאל איתן, בדרגת אלוף, נתן הנחיה שהגיעה לכל הדרגים: „הפעם לא לוקחים שבויים”. וכולם מבינים מה הרמז. וכדי שיבינו אותו, הוא אמר: „נקמה כזו, ניקמת ילד קטן, עוד לא ברא השטן”. זו התגובה שלו על אוטובוס הרמזים. דרך-אגב, זה סילוף נורא של ביאליק, המוכיח עד כמה האיש הזה, רפאל איתן, הוא כמו שאומרים ברוסית פרימיטיבסקי צ'ולובייק — כמובן הכייעמוק של המילה. האדם פרימיטיבי עד אין מתום בו.

כי השיר של ביאליק על השחיטה. שבו מוזכר המישפט הזה, מגדיר בריוק למה הוא מתכוון. ביאליק לא סמך על הפרימיטיבסקים שיבינו לברם. שורה או שתיים מעל למישפט הזה כתוב: „ארור האומר — נקם” כי „נקמה כזו, ניקמת דם ילד קטן, עוד לא ברא השטן”. וביאליק מתכוון שגם אחרי פוגרום ואחרי שחיטות, גם אחרי שפכות הדמים ששופכים בנו, מי שדורש נקם הוא ארוך.

● אז איך קורה שאדם כזה מגיע להיות רמטכ"ל? לפי העיקרון הפיטרי. אנחנו תמיד חושבים שרק אצל הגויים הטמבלים עולים בדרגות. גם אצלנו. זו היתה טעות נוראה של עזר וייצמן, וזה נובע מכך שרפול הוא אמיץ.

אז זה מה שהוא אמר במיבצע ליטאני הגיע עד הדרגים הנמוכים. כמה ביצעו את ההוראה הזאת? היו שם אלפים של חיילים. יודעים רק על שניים. אחד זה דני פינטו והשני זה המג"ד ההוא. אבל עוד עובדה, שרוב-רובם, אפילו שהיתה הוראה כזו, עשו לו נא כאוזן, ולא ביצעו אותה. הנורמות הן פחות או יותר כסדר. עכשיו, במלחמת-הלבנון, עשו דברים חמורים, אבל חלק עצום לא עשה אותם. התהליך מפעפע לאט-לאט. המון חברה טובים לא רוצים להיות קצינים. תקופת-מה אפשר להתעלם מזה, אבל בתהליך היסטורי האיכות נפגמת. יש קצינים פחות טובים. ● היום בפירוש מדברים על זה, זה הוסך לבטיה.

סגן-אלוף פעיל

מילחמת-הלבנון נתנה דחיפה לכל תהליך ההתבהמות בצה"ל ובמדינה כולה.

או, טוב ששאלת את השאלה הזו. אחת הטעויות הנפוצות אצל השמאל החדש, ככל העולם, שהוא חושב ששמאל זה פאציפיזם, שסוציאליזם זו איראלימות. כשביל צדק, שוויון ואחווה-עמים צריך לפעמים להילחם. אין חוכמות.

אני חושב שאני משכיל מספיק, ואני בפירוש חושב שהכוון הצבאי הוא אחד האמצעים החשובים ביותר כדי להשיג יעדים רעיוניים, שמתרגמים אותם למטרות פוליטיות, ולפעמים צריך להפעיל כוח כדי להשיג אותם. לשרת בכוח זו מיצווה, וצריך לעשות את זה גם עם מוח וגם עם נרמות מוסריות.

כואב לי מאוד שצאל חלק מאנשיה-שמאל ישנה התרמית שצבא זה דבר שלא שייך לשמאל, בידי מי צריך להפקיר את הצבא? בידי הלאומנים, הגיועניים המיליטריסטיים למיניהם? אפילו רק כדי שלא תהיה הפיכה צבאית, אפילו רק למעו הרעיון הזה — צריך שאנשי-

„גם חיים ברלוב וגם אריק שרון חברו יחד לנסות ולשכנע אותי, ולנסות לשכנע את משה דיין, שיחזיר אותי לצבא”

שמאל ואנשים שרוצים דמוקרטיה ישרתו בצבא, יהיו מפקדים ויגיעו לתפקידים בכירים. אפילו כשביל זה.

בגין פעם אמר שהוא לא ממנה את אריאל שרון כשרביטחון כדי שלא יקום יום אחד וימצא את מייסד-ראש הממשלה מוקף בטנקים. אני הלכתי לבגין, הייתי אז חבר-כנסת והייתי איתו ביחסים טובים, ואמרתי לו שאני מתנגד לכך שאריאל שרון יהיה שרביטחון, כי האיש הזה חי בתקופת ג'ינגס-חאן. הוא ג'ינגס-חאן מקמי וקטן, הוא רק יביא לנו נזק. הוא חי בעולם אחר, במאה ה-13. אבל, אמרתי לבגין, שאין שום סכנה שאם האיש יהיה שרביטחון, את הממשלה יקיפו יום אחד בטנקים. ● למה?

כי מי שיתן הוראה כזו לעלות על ירושלים, יובא אל ראשה-הממשלה אסור באוקים, כבול בכבלים. כי זה צבא העם הזה. לכן צריך לדאוג שזה ימשך להיות צבא העם. (המשך בעמוד 28)

החרות, זה אלמנטים מסויימים במפלגת העי בודה, זו שושנה ארכי-אלמוזלינו, זה אריק נחמקין, חלק מתנועת-המושבים. צריך להילחם נגד הטרור היהודי, כי הם מתכסים בשילטון, זה לא כמו הטרור שהיה כומן המנטר, שהתנגד לשילטון, או הטרור של אש"ף, לאסכולותיו השונות, שגם הוא מתנגד לשילטון. הנבלות האלה, ואת יכולה להשתמש במילה, עושים טרור שהוא גם פלילי, גם פחורני. אין להם אפילו הילה של גיבורים. אלה נבלות פחדניות במלוא מובן המילה.

● אנשים כמו יצחק שמיר וגאולה כהן נותנים להם את מלוא התמיכה. גם הם נבלות?

כן, ודאי, שמיר אמר עליהם, כשהיה ראש-ממשלה: „אל תגעו במשיחי”. השילטון בגדה הופך אותנו לכאלה. ומה מרגיז אותי? שבשנים האחרונות המלחמה הנו רעכה. מילחמת-הלבנון היפנתה את תשומת-הלב ולשם כולנו התעסקנו בזה, ועליירי זה כגין, שרון שמיר הרוויחו שלוש שנים. זה ההישג היחיד של החברה הזו.

הבעיה העיקרית שלנו זו הגדה, לא איציק מרדכי. כלומר רצח כן, אבל לא איציק מרדכי. והיחידים שמכניסים את זה זה תנועת החרות והתחיה. כשהם רק שומעים שמרפי מתקרב ועושה את הזימוזמים של הטיסה שלו, הם מתחילים. הם יודעים שאם יתחילו לדבר — לא חשוב מה מדברים — כרוור שיברכו על הגדה המערבית ועל צצועת עזה. לכן הם מפחדים מעצם ההירברות, מפחדים מהמוות.

לכן הם מעלים גם את נושא טאבה, כי בשבילים טאבה משמשת לבנון קטנה. הם יודעים שכרגע שיהיה הסדר בטאבה, יגיע תור הגדה המערבית. הם מנסים לסחוב עוד שנה, עוד שנתיים.

ומפריע לי שגם אנשיה-שלום סוטים מן הנושא. צריך כל הזמן להגיד — הגדה והרצועה תמותו שלום.

וזה ההצלחה הכי-גדולה של המנוולים האלה. ואני אומר מנוולים לא אישית, כי אישית יש ביניהם אנשים טובים. מאיר זורע הוא איש טוב, נקודה. גם יובל נאמן איש טוב, אישית. אבל זה לא חשוב, הם מנוולים לאומיים.

● אתה גדלת בבית שמאלני? כן, אבל אני אומר שמאלי. אני גדלתי בבית של פועלי-ציון-שמאל. גדלתי על הספר הרכוש של קרל מארכס.

● אבא שלך היה פעיל בסוליטיקה? לא. הוא היה שקט, אבל אני שמאל מהבית.

● אז איך קרה שהלכת לקריירה צבאית?

פעיל (משמאל) עם אריאל שרון

שרון חי בתקופת ג'ינגס-חאן, במאה ה-13.

כן, אני אשתמש במילה לא סימפאטית: יש סכנה גדולה שאנחנו ניהפך לצבא לבנטיני אמיתי. הצרה היא שהרוב גיוענים. וכנהזה לא רק מיקרה. בעיניי כהנא זו לא הבעיה העיקרית. אני נגד להוציא אותו מחוץ לחוק. ● למה?

כי הוא הקצה העליון של הפרונקל. יש לו שני קצוות מפעפעים מוגלה, אחד זה כהנא ואחד זה אירגון-הטרור היהודי. מתחת לזה ישנה פירמידה של מוגלה — זו תנועת התחיה, זה גוש-אמונים. זו מורשה, זה מצ"ד. זה תנועת

לא. אף פעם לא. גם לא רפול. עם רפול היו לי כמה ויכוחים. ● חלק מהמפקדים הבכירים של היום היו חניכים שלך? כן. הרוב. בחלקם אני מתגאה מאוד. יהודי כמו אלוף פיקוד-המרכז, אמנון ליפקינ-שחק, יהודי חכם מאוד. הוא קצין מוכשר. גם איציק מרדכי היה חניך שלי. כמה מפקדי אוגרות בצה"ל היו חניכים שלי ושירתו תחת פיקודי, ואני חושב שתרמתי להם לא מעט. דרך אגב, לא ריברנו על הבעיה האישית של

מה לעשות בחלאת?

יוסי שריד אמר שחוטפי האוטובוס בקו 300 היו "חלאת-אדם", אך שבמדינת-חוק "אסור להרוג גם חלאת-אדם".

זאת היתה אימרה מחוכמת מאוד, מלאכת-מחשבת של פוליטיקאי. עליידי המילים "חלאת-אדם" איבטח יוסי את האגף הימני שלו. הוא הוכיח שהוא יהודי לאומי וגז, לא סתם אש"פיסט ועוכרי-ישראל. הוא הרגיע את האספסוף, הוועק לרם. ובהמשך הפסוק עמד על תביעות החוק, והוכיח שהוא איש ליברלי, דמוקרטי והומאני.

ואני חושב שהוא השיג בריוק את ההיפך. הוא לא שיכנע איש בימין שאינו אש"פיסט ועוכרי-ישראל, אך נתן את ההצדקה לרצח.

אדם פשוט אינו ניוון מפיל-פול. אדם פשוט יודע שחלאת-אדם היא חלאת-אדם, ושחלאת-אדם צריכים לחסל. המישאלה החסודה בהמשך הפסוק טובה אולי בשביל הפרופסורים.

אני לא הייתי קורא לאיש חלאת-אדם. גם לא לשורד הכופת זוג וקנים והורג אותם בחניקה. גם לא לאנס המצמיד סכין לצוואר אשה. פושעים — כן. מופרעים, חולי-נפש — כן. ובכל זאת — בני-אדם.

לגבי פושעים פוליטיים הבעייה מסוכנת עוד הרבה יותר. כי הפושע הפוליטי הוא תמיד אידיאליסטי בעיני עצמו. הוא מאמין שהוא פועל למען עמו ומולדתו. משום-כך — וזאת יודע כל מומחה — אין פיתרון מיטטרתי או צבאי לטרור. יש רק פיתרון פוליטי. הטרור לא ימות, גם אם ייהרגו מבצעיו. כל עוד חיה הבעיה הפוליטית שהולידה אותו.

לארבעת הצעירים מרצועת-עזה, שיצאו לחטוף אוטובוס, לא היה אירגון, לא נשק ולא תוכנית-פעולה. הם עשו פעולה פרטיזנית, ובעיני עצמם בוודאי היו גיבורים לאומיים. אחרי שהוצאו להורג, כאו אחרים וביצעו פושעים אכזריים יותר. מי שמכנה אותם "חלאת אדם" מצדיק את הדה-הומאניזציה של אנשים אלה, וממילא גם את הריגתם. כאשר הנאצים קראו ליהודים "חלאת-אדם" ו"תת-אדם" (אונטר-מנש, בגרמנית) הם סללו את הדרך לא הכיזשנים. עם חלאת-אדם אין דרישה, ואין צורך לפיתרון בעייתם. חלאת-אדם צריכים לסלק.

אימרה זו חמורה יותר מאשר מיברקה-ברכה, שהריץ חכרו של שריד. רן כהן, אל תת-אלוף יצחק מרזכי, מייד עם פירסום המסקנות של ועדת-החקירה. רן כהן הקדים את גאולה כהן ואת כל אנשי התחיה וכהנא. מדוע? מרזכי אינו חבר ר"ץ. איני סבור כי רן כהן הזדרז כליכך רק מפני שמרזכי הוא, כמוהו, יליד עיראק; או מפני שהוא, כהן, השתדל כליכך להגיע לדרגת אלוף-מישנה בצנחנים. פועל כאן רחף עמוק יותר, אותו רחף שהביא את כהן להצדיק את מלחמת-הלבנון ולהשתתף בחריצות בהפגזת בירות.

לא פעם עמדתי על הנימה הגיוענית הקיימת אצל חלק מן השמאל הישראלי. אותו שמאל שמונע קבלת ערכים לשרות שלום וכשיו. המתנגד לפגישות עם פלסטינים, המסביר את הצורך בשלום בטענה ש"אסור שיהיו כליכך הרבה ערכים במדינה היהודית". מכאן ועד לריבורים על "חלאת אדם" המרחק קטן מאוד. ועוד יותר קטן המרחק בין דיבורים אלה ובין מהלומות בקת של רובה.

ידיים מורמות

אני מתפעל ממש מעובי העור של הפוליטיקאים. לעומתו, השיריון של צב הוא כקליפת השום. הסתכלתי בתמונות שצולמו בחתונתו של בועז טביה, הנכה ממלחמת-לבנון.

היו שם כמה וכמה פוליטיקאים. הם הרימו כוסות לכבוד החתן וכלתו האמיצה. הידיים שהורמו הן אותן הידיים שהורמו בשעתו בהצבעה למען המלחמה.

מה צריך להרגיש אדם שהצביע בעד מלחמה מטורפת זו, והרואה עכשיו לפניו, ברמותו של בועז, את התוצאה?

"ציירי הנאצים"

אי-אפשר להיפטר ממנגלה. אין ספק שהוא מת מומן. ההוכחות לכך נחרצות. אך ממשלת-ישראל אומרת שאינה מאמינה, ואישר הראל אינו מאמין. אני מבין אותם.

השבוש ביקש מי שהיה שגריר ישראל בפרגוואי, בנו ויזיר רון, להיפרע כמה אנשים שהיו מעורבים בפרשה. הוא מצטט את הפסוק הבא מספרו של שימרון וינוטל. ציירי-הנאצים הירוע, שפורסם ב-1967:

"מנגלה כי עכשיו בפרגוואי כאסיר לכל רבו, באיזור צבאי מוגבל בין פוארטו-סאן-לואיס בכביש אטונסיון-סאן-פאולו ומיבצרה-גבול קארלוס-אנטוניו-לופו שעל גדת הנהר פאראנה. שם הוא מתגורר בצריף לכן קטן כלב הג'ונגל, כשטח שנוקה עליידי מתנאים גרמניים. בשיתוף מסיירים ר"ק שתי רכבים מובילות לבית המבודד. בשיתוף מסיירים חיילים ושוטרים פרגוואיים, שקיבלו הוראות לעצור כל מכונת ולירות בכל מסיגיגבול. כאילו לא די בכך, יש שם ארבעה שומרי-ראש ממושים, ובידיהם מכשירי-ירי ומכשירי-קשר. מנגלה משלם עבורם בעצמו."

למחרת היום התפטרתי מן העיתון, לתדהמת כל עמיתי. נזכרתי בזה לאחרונה בגלל המיקרה הבא:

בחור צעיר פנה אליי ושאל אם אני מוכן להתראיין עלייך למען חינוך נוער, היוצא מטעם הירחון מוניטין. זהו אחד המיפעלים שעליהם הוציא מיקי אלבין המנות את הכסף שהרוויח כפי שהרוויח.

ברוך כלל איני מרבה לאחרונה להתראיין. היו לי כמה נסיונות מרים עם האתיקה המיקצועית של מראיינים ומראיינות מסר יימס, והחלטתי ששומר נפשו ירחק מהם.

אך הצעיר שפנה אליי הוא בנו של ויקטור שמיטוב, ונמנה בשעתו עם חותמי מיכתב השמיניסטים למען השלום. ככלל, יש לי חולשה לעיתונאים צעירים, וטיפחתי בחיי רבים כאלה. הסר כמתי.

הראיון היה, בעיקר, על העיתונאות כיעוד, ועל שליחותו המוסרית של העיתונאי. ביקשתי להעביר מסר למי שיכולים להיות עיתונאי המח.

כשפורסמו הדברים, לא היו אלא השמצה פרועה. צירפתי את זה לרשימת האכזבות הקטנות, ושכחתי את העניין. לפתע קיבלתי מיכתב מאת המראיין, וזו לשונו:

"לצערי הייתי בשרות-מילואים בשעה שירד הראיון עימך לרפוס. ומשום כך לא יכולתי לעבור על החומר לפני שהתפרסם. בשעת העריכה הסופית נכתבו מיספר דברים שלא על דעתי, כמו קטעים מסויימים בפתח, וכן הביטוי "כישלון מוחלט", המופיע בגוף הכתבה. אני כתבתי, כישלון מוצלח, וכנראה שגפלה טעות בהדפסה.

גם בהגדה נפלו טעויות והקטעים אינם עומדים בסדר הנכון. אני מצטער על הטעויות ועל הניסוחים."

המיכתב נכתב על נייר-המיכתבים על העיתון, והופנה אליי. ואני לתומי סבור כי מן הראוי היה שהכתוב יכתוב מיכתב אל העיתון, יתבע את תיקון הדברים בתוספת התנצלות, ויוסיף על כך הודעה על התפטרותו. אך אולי אין זה נהוג ברור החדש.

עיסקי הקומיסאר

השם ואלטר הסלבאך אומר לי משהו. לדיברי השבועון הגרמני דר שפיגל, חוקרים השילטונות הגרמניים מה חלקו של הסלבאך בעיסקה סינכרית שחזרה. לפי החשד, גבתה מפלגת-העבודה הגרמנית תרומות בלתי-חוקיות, שהיו בבחינת תשלומי-יחוד מטעם אלייהו. הכסף הועבר לקרן נפתלי בארץ, אחד המכשירים הכספיים של ההסתדרות (ומפלגת-העבודה). קרן זו העבירה את הכסף לשווייץ, ומשם חזר לגרמניה, כשהוא לבן וטהור.

הסלבאך היה מנהל הבנק למשק שיתופי של האגודות המיקצועיות הגרמניות, מעין יעקוב לוינסון גרמני. החוקרים מתעניינים בו.

זה מזכיר לי פרשה קטנה שנגעה לי. לפני שנים, כשהייתי חבר-כנסת, הוונמתי לגרמניה כדי להרצות על בעיות ישראל-ערב. ההזמנה באה מצד האוניברסיטה העממית בפראנקפורט. גוף השייך לאגודות המיקצועיות. כשהגעתי לנמלה-העופה של פראנקפורט, קיבלה את פני מישלחת נבוכה מאוד. יש תקלה, אמרו לי חבריה. ההרצאה אינה יכולה להתקיים במיסגרת זו. מר הסלבאך מתנגד, ומר הסלבאך הוא אדם כליכול. שאי-אפשר להמרות את פיו.

התעניינתי לדעת מיהו מר הסלבאך. הוסבר לי שהוא מכהן, למעשה, כקומיסאר של ממי-שלת-ישראל ומפלגת-העבודה הישראלית.

אולם, כך אמרו החברים הגרמניים, את ההרצאה נערוך בכל זאת. לא במיסגרת הרישמית, אלא בצורה פרטיזנית. וכך היה. הרציני. התקיים ויכוח מעניין. המיסגרת לא היתה חשובה לי.

עכשיו אני מתחיל להבין מדוע מנע הסלבאך הרצאה של ח"כ ישראלי, שמפלגת-העבודה הישראלית לא רצתה ביקרו. כאשר מתנהלים עסקים שחורים כאלה, בשני הכיוונים, מוכרחים לשרת את השותף.

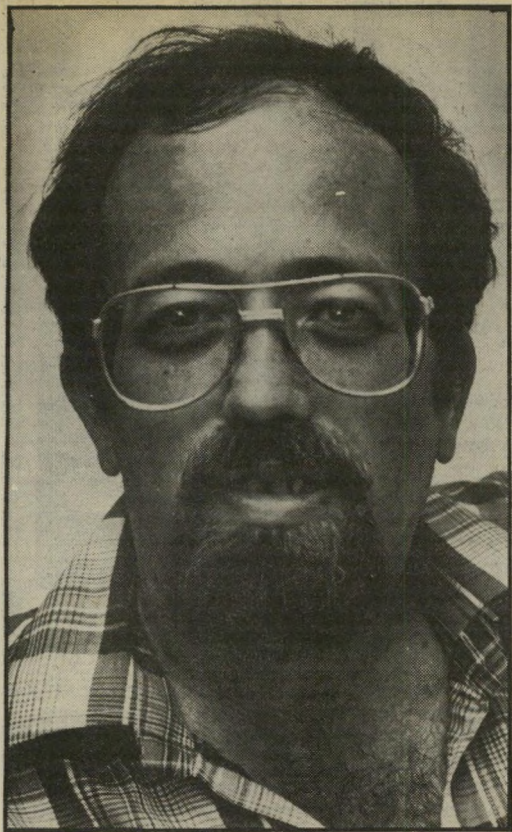
הסלבאך

בריחה יהודית

אין גבול לגניוס היהודי. הנה סיפור: המפקד הארצי של אירגון הקווקלוסקי-לאן באחת ממדינות ארצות-הברית הציע את התפטרותו. הסיבה: התגלה ברבים ששני הוריו יהודים.

הקווקלוסקי-לאן הוא אירגון גיועני ואנטישמי. הוא קם אחרי מלחמת-האזרחים האמריקאית כדי לעשות שפטים בשחורים, והרים זה מכבר גם את דגל השינאה ליהודים. אותו מפקד כסידור, במיכתב-ההתפטרות שלו, שהוא אתאיסט, ואינו מרגיש עצמו כיהודי. אולם אחרי הגילוי, הוא מצא לנכון להציע לאירגון את התפטרותו.

מדוע? מדוע לא יהיה יהודי מנהיג בכיר באירגון טרוריסטי גיועני וניאורנאצי באמריקה, כאשר יהודים טובים מקימים אירגונים כאלה בישראל, בכירכת הרבנות הראשית?

אריה כספי:

„ניסינו להראות שהשד אינו נורא כל כך!“

סוף-סוף, אחרי פרק-זמן ממושך יתר על המידה, הגיעו בצוות-ההסברה של התוכנית הכלכלית למסקנה שעם ישראל אינו מורכב מדבילים. נעלם האוסף „המיקרו“ של אזרחים פורחים ומחייכים, המודיעים לנו מדי ערב, מעל פני המירקע, כי אין כמו התוכנית הכלכלית. סתם כך, בלי סיבה מיוחדת.

את מקומם של התשדירים הללו החלו לתפוס מישדירים, המנסים להתמודד עם קהל חושב. פניתי לאריה כספי, האדם העומד מאחורי המישדירים החדשים. כספי זכה במיכרז, שעליו התחרו טובי המוחות בשוק הישראלי. ניסיתי להבין את הקונספציה, העומדת מאחורי התשדירים.

● **מה הקו שהינחה אתכם בכתיבת התסריטים ובבימויים?**

האמת היא שהגשנו כמה תפיסות אפשריות. התפיסה שזכתה היא של מגיש באולפן, השחקן אורי לוי, הלוקח איזשהו ניואנס מהבעיה המורכבת, המעסיקה את הציבור הישראלי — אין ספק! ניסינו להראות כיצד להתמודד באופן מפוכח עם הירידה הניכרת ברמת-ההכנסה של המישפחה הישראלית הממוצעת. להראות לשחקנים, חיפשנו מישור סמכותי, אך גם נעים, שיפיג את הפאניקה שהשתררה בציבור.

● **מדוע בחרתם דווקא באורי לוי כמחנך הלאומי?**

חיפשנו כמה כיוונים. מצד אחד רצינו במישהו שהוא לא שחקן — מגיש, עיתונאי ידוע, אדם בעל מוניטין המקנה לו סמכותיות. האפשרות הזאת ירדה מסיבות טכניות — אנשים שאינם רגילים למצלמה הם, לעיתים, חסרי-נוכחות על המירקע, ולכן חזרנו לשחקנים. חיפשנו מישור סמכותי, אך גם נעים, שיפיג את הפאניקה שהשתררה בציבור.

● **מהם המסרים החבויים בתוך התשדירים הללו?**

יש כמה מסרים. לדוגמה: „לא כל יקר הוא טוב!“ או, במקום „אבא ילמים“ שנהגים הילדים לזרוק, ללא מחשבה שניה, „אבא חוסר!“

● **התשדירים שבהם חזיתי הם מאור קליטים. אך השאלה היא — מה מידת האפקטיביות שלהם? אתה מעריך שתהיה להם השפעה ממשית?**

● אין לי מושג באיזה מידה הם אפקטיביים. הומינו מאיתנו גם מחקר בדבר האפקטיביות של התשדירים, ואו נהיה חכמים יותר, אני רק יכול לקוות ולערוב לכך שהם נעימים לעין ולאוזן. תשמעי, את כל הבעיות של עִי-ישראל — אני יכול לפתור!

שרה דורון:

„מס־ההכנסה לא צריך להשתתף במתנות!“

על פי מדורי-הרכילות בעיתונות, נדמה כי נבחרה האומה והשמנת שלה מרפרפים משימחה לשימחה — מחתונה לבר־מיצוה, משם לברית וחוזר-חלילה.

מיכה רייסר, הח"כ הגינני מחרות, העז להתלונן לאחרונה על כובד ההוצאות המוטלות עליו בגין השימחות הללו — דלק, מתנות, רייסר, הטוען כי נוכחותו בשמחות המרובות קשורה בתפקידו כחבר-כנסת, הציע לבקש פטור ממס־ההכנסה עבור הוצאות קבועות אלה.

הצעתו של רייסר גרמה לתגובות לכאן ולכאן, בקרב המוזמנים הקבועים — מדובר כמעט תמיד באותם האנשים, החלטתי לשוחח בנושא עם חברת-הכנסת שרה דורון, דורון ענתה לי, תוך כדי הכנות אחרונות להש־תפתוה בשמחה נוספת — חגיגת הבר־מיצוה של נועם קצב, בנו של השר משה קצב.

● **מה דעתך על הצעתו של רייסר?**

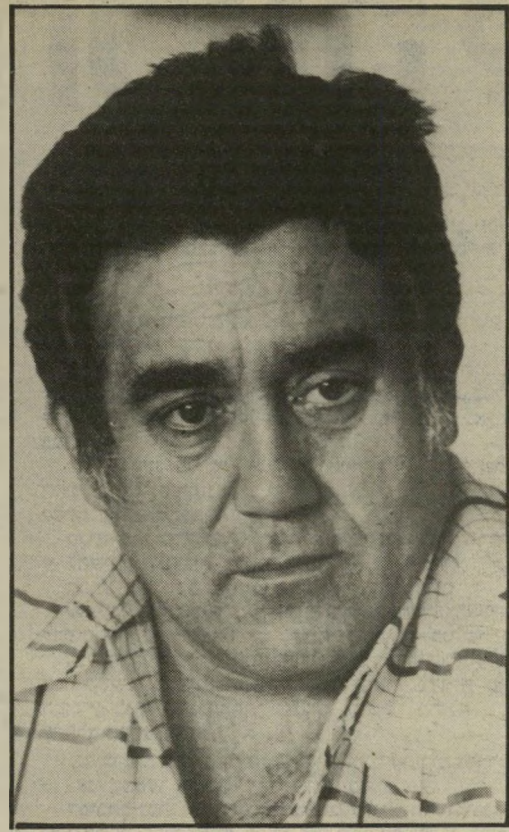
שלילית! להגיד את האמת, לחלק מהאירועים אני מגיעה גם ככירידה אישית, ולא אידווקא במיסגרת העבודה. למשל, לקצב אני חשה ריגשי-חברות עמוקים.

● **בכל זאת, את משתתפת במיסוף רב למדי של אירועים. האם את סבורה שמגיע לך הכרה בהוי צאותיך, במס־ההכנסה?**

לא. לא צריך להגויס. ישראלים מגזימים בכל: יותר מכובד להביא מתנה סימלית לאירועים הללו. למי שאינו קרוב אליי — אני מבכרת לשלוח מיכרז-ברכה, וזהו. במשך הזמן נוצרה עירובייה בין מכרי בעבודה ואלה שהם גם ידידיי. אז מדוע צריך מס־ההכנסה להשתתף במתנותיי לידידיים?

● **אינך נחשבת לדלסונית שבין חברי-הכנסת, אולם מה עם עמיתייך, שההוצאה הכספית הזאת היא נטל רציני בהכנסתם החרדשית?**

יש פיתרונות. חבר־כנסת אחד — לא אציין כמובן, את שמו — סיפר לי שהוא נוהג לפקוד את השמחות מבלי להביא מתנה עימו. נראה לך מוגזם? אז ניתן להסתפק בשי צנוע, אני, אגב, לא כתובת לשאלות בנושא זה. מכיוון שאת הבת־מיצוה של בתי ערכתי ליד הכותל, בצינעה. עם זאת, איני מבקרת את החגיגות ההמוניות. כאם, אני מבינה את הרצון לארח משתתפים וחברים רבים בשימחה. לא צריך להגויס בפאר ולא צריך לבוא אחר־כך בטענות וררישות למס־ההכנסה!

יצחק ירון:

„כהנא היה מושפל, עם ביצים שבורות!“

ביקורו הרעשניים של מאיר כהנא ברחבי הארץ, בפרט בתקופות שבהן סוערות הרוחות ממילא בין ערבים ליהודים, מטילים את מוראם על ראשי העיריות והמועצות למיניהן, המתבשרים על הכבוד העומד ליפול בשטח שיפוטם. אחד שלא נבהל מאימת כהנא, ושהבריה אותו במבצע ראוי לחיקוי, הוא יצחק ירון, ראש עיריית גבעתיים. ירון, בליווי של שלושה חברי-כנסת המתגוררים בעירו — מיכה חריש, עדי אמוראי ושושנה ארבל־אלמוזלינו — עמד בראשה של המגת־נגד מרשימה ביום ביקורו של האורח הבלתי-יקר. כהנא התקפל, סבב על עקביו ועזב את העיר בבושת־פנים. שוחחתי עם ירון, איש המערך, שניצח על המיבצע המוצלח.

● **רבים מעמיתך — ראשי הרשויות המקומיות — מתיראים מביקוריו של כהנא. שתף אותנו בסוד הצלחתך.**

הצלחה? אני יודע כיצד פעלו אחרים, אני סבור שהצלחתי לסלקו מהעיר, מכיוון שהתייצבתי בראש העניין, לזכותן של כל המיפלגות בעירייה אני חייב לציין, כי היה שיתוף-יפעולה מרשים. אגב, כהנא הרביק את כרוזיו ביום השבת, כשהתנוססו עליהם המילים „בעזרת השם“, הכרוזים אמרו: „כהנא מדבר...“ כרוזי־הנגר שלנו גרסו: „כהנא מדבר — אבל לא בגבעתיים...“

● **מה היה טווח-ההתראה שקיבלתם על הביקור?**

קצר ביותר — 24 שעות. ההתארגנות, יחסית לנסיבות, היתה ממש מפליאה. אל תשכחי שבחודש אוגוסט מפורות תנועות הנוער ברחבי הארץ במחנות-עבודה ושאר אירועים, והיה קשה אוניקטיבית, לארגן אותן. חברי הנוער העובד, למשל, הגיעו מכל קצווי המדינה. אין לי צל של ספק, שאם יעמוד כהנא באיזו וינסה לבקרנו בעוד כשבועיים — צפויה נגדו הפגנה אפילו מרשימה יותר.

● **יש הגורסים כי הטיפול המונע האידאולי במיקרה של מאיר כהנא, הניזון מפרסום ומסקנדלים, הוא התעלמות מוחלטת מקיומו. התנגדותכם אכן הצליחה אך זכתה את כהנא גם בכותרות. מה דעתך על כך?**

האמת היא שהתלבטנו בכעיה זו ושקלנו גם את הצד שהעלית עכשיו. כמה שנים פועל כהנא? ניסו להתמודד עימו כבר באי-אלה שיטות. אילו ראית אותו השבוע, מושפל, עם הביצים השבורות שהוטחו בו... לא נתנו לו להוציא מילה מפיו! הבעיה שלנו היא לא מאיר כהנא אלא הכאניים, והגעתי למסקנה שהדרך להתמודד עם התופעה היא מחאה! אל תשכחי שתנועות-מחאה כבר הפילו ממשלות בארץ!

אבישי דקל:

„רציתי שציפי תקבל את הטוב ביותר!“

יהורם גאון, ירדנה ארזי ואבי טולדנו היו הסנוניות הראשונות שהפיקו בעצמם את התקליטים שלהם. בימים אלה יצא לשוק תקליטה החדש של ציפי שביט. ציפי ולישון, ובכך הצטרפה ציפי, או יותר נכון בעלה, אבישי דקל, למפיקים בעצמם. מדוע, שאלתי אותו.

כל אלה משיקולים אחרים, אני מניח. השיקולים שלי היו קודם כל מיקצועיים. רציתי שציפי תקבל את הטוב ביותר בשביל ציפי זה מיספר לא מבוטל, בימים טרופים אלה. אני בהפקת התקליט. אתן לך דוגמה. חברות-התקליטים משתמשות בסינטיסייזר כדי לעשות אפקטים מוסיקליים. אנחנו רצינו תזמורת ממש. רצינו עטיפה מיוחדת, רצינו עוד הרבה דברים שהברת-תקליטים לא היתה מאפשרת.

חברה היתה משקיעה בתקליט כזה 10 אלפים דולר, אני השקעתי 30 אלף ואני מאמין שלהשקעה יש תוצאות.

● **ובכל זאת, גם ברווחים אתה לא מתחלק עם אף אחד. גם זו סיבה.**

נכון, אבל אל תשכחי שהשקעתי 30 אלף דולר. רק כדי להחזיר את ההשקעה אצטרך למכור כ-18 אלף תקליטים וגם בשביל ציפי זה מיספר לא מבוטל, בימים טרופים אלה. אני מסתכל על העניין מנקודת-ראות הרבה יותר רחבה. אם הייתי חברה שרוצה להרוויח רק מהתקליט יכול להיות שלא הייתי מושקע כל כך הרבה כסף, אבל זה כדאי לי, כי אני מרוויח גם מההופעות של ציפי. ולדעתי תקליט טוב מומין הרבה הופעות.

● **אתה כל הזמן אומר אני מושקע, אני מרוויח, איפה ציפי בכל העניין?**

אם זה היה תלוי בה, היא היתה נותנת למישהו אחר להפיק את התקליט ואחר כך מתחלקת איתו. אני הייתי זה שמשך לכיוון ההפקה העצמית.

● **למי הסידור הזה של הפקה עצמית, חברות התקליטים יפיקו בעתיד רק תקליטים של זמרים מתחילים ואלה שאין להם כסף להשקיע בעצמם.**

כנראה זה נכון, אבל זו לא המצאה ישראלית, זו הנטייה היום בכל העולם.

פיליס גלזר:

„המיטבח התנ"כי דומה למיטבח ההודי והתימני!“

יעברו עוד כמה חודשים עד שסיפרה החדש של פיליס גלזר יראה אור, וכבר הוא מעורר התעניינות רבה בקרב מי שיודע על קיומו של כתב-היד. זהו ספר על אוכל ובישול בזמן התנ"ך.

ביקשתי מפיליס שתסביר לי בדיוק מה כתוב שם.

הספר מחולק לשני חלקים. חלק המתאר בפרוטרוט את המזון שאכלו אבותינו ואת המיצרכים שהשתמשו בהם, את כלי-האוכל שהיו להם, את צורת העיבוד של המזון, את מעשה הציד והדיג, את מינהגיה-האכילה, את מקומות צמיחת התבלינים, צורת הכנתם ועוד ועוד.

החלק השני של הספר מכיל מתכונים, המבוססים על המיצרכים שהיו בתקופה ההיא, ואפילו מתכונים שברור וידוע כי הם הכינו.

● **ממה שאני זוכרת, מוזכרים בתנ"ך מיני מזונות שונים, אבל לא מוזכרים תבשילים של ממש או מתכונים.**

לא הרבה, אבל יש. הנה, למשל, ביחזקאל פרק ד', נאמר: „ואתה קח לך חיטה ושעורין ופול ועדשים ודוחן וכוסמים ונתתה אותם בכלי אחד ועשית אותם לך ללחם.“

● **מה אכלו אז בעיקר?**

בעיקר אכלו דגנים ולחם. אבל אכלו גם בשר ודגים, ובתקופות מסוימות גם ירק. מוזכרים סוגים רבים מאוד של לחמים, סוגים רבים של יין ושל תבלינים.

● **אלה לחמים מוזכרים?**

כיכר, חלה, צליל, לביבות, עוגה, מצה, ריקיק, ניקודים, וברור שכל אחד מהם היה שונה מהשני. מוזכרים 60 סוגים של יין.

● **ספרי קצת איך אספת את החומר. האם רק מקריאת התנ"ך?**

בעיקר תנ"ך, תלמוד ומישנה. אבל חוץ מהם קראתי עשרות ספרים וריבתי עם עשרות אנשים. שכל אחד מהם התמחה במשהו אחר. ביקרתי במוסיאונים, הסתובבתי בכפרים ערביים ודליתי כל אינפורמציה אפשרית.

עשיתי מחקר גדול מאוד כדי להגיע לחומר שאליו הגעתי, ורק אחרי זה נכנסתי למיטבח שלי, שהפך למעבדה תנ"כית, המצאתי מאכלים ושיחזרתי מאכלים. היה כיף גדול לעבוד על הספר הזה.

● **עכשיו, בשאת מומחית במיטבח התנ"כי, לאיזה מיטבח בן-זמננו הוא דומה?**

כולם חושבים שלמיטבח הערבי, אבל זה לא נכון. הוא הכי דומה למיטבח ההודי או התימני, בעיקר בגלל ריבוי השימוש בתבלינים.

ד"ר אילן קוי:

„טפל ב', אבל אני יודע שאתה לא תצליח!“

בשבוע שעבר נפתח בירושלים כינוס ההיפוכונדרים הראשון בארץ. נדמה כי הכינוס עמד בסימן ההומור, אבל בכל זאת אני יודעת שלא את כולם זה מצחיק. פניתי אל רופא מנימי וביקשתי ממנו הסבר. הרופא הפנימי אמר לי שאינפורמציה מוסמכת אוכל לקבל רק מפסיכיאטר. כך הגעתי אל ה"ר אילן קוי, פסיכיאטר בכיר בבתי-החולים שלווה ומאיר.

שאלתי אותו האם ההיפוכונדריה היא מחלה או לא.

שניהם. לפסיכיאטריה של היום אין יחס אחד למושג ואחת הסיבות לכך היא שהמושג הוא רחב ביותר. אפשר לראות את ההיפוכונדריה כהפרעה קשה ואפשר לראות אותה כחלק מהרפרטואר של ההתנהגות האנושית.

● **אולי תפרט קצת?**

ישנה היפוכונדריה בצורה הקשה. אלה הם אנשים המשוכנעים שהם חולים מאוד, ויחד עם זה גם משוכנעים שאי-אפשר לעזור להם. כל הנסיונות להראות להם שכל הבדיקות שלהם בסדר לא משכנעים אותם. כל נסיון להרגיע אותם גורם להם תיסכול. כמעט עווית מחשבתית. הם גם האנשים שלא באים לרופא לבקש עזרה, כי ברור להם שאף אחד לא יעזור.

הסוג השני הם ההיפוכונדרים המפתחים מנגנוני-הגנה בפני תחושות נפשיות שקשה להם להתמודד איתן, ומעבירים אותן לתחושות גופניות. במקום להודות בכעיה נפשית הם מודים בכעיה גופנית. הסוג הזה מגיע לרופא, אבל הם כאילו משרים „טפל בי, אבל אני יודע שלא תצליח.“

● **יש עוד סוגים?**

יש כיום ויכוח בקרב הפסיכיאטרים האם להתייחס לאנשים העושים דיאטות והתעמלות, ובכלל מתעסקים הרבה בגופם, כאל היפוכונדרים. לדעתי, זהו ביטוי פויוטיבי לכעיה הגוף, שבעצם בא להחליף את ההיפוכונדריה.

● **איך מטפלים בהיפוכונדרים?**

הטיפול הטובים ביותר, לדעתי, הם הטיפולים הקבוצתיים. רק כך הם יכולים להסתכל על עצמם ועל חבריהם בקבוצה מבט מהצד, ויותר מאוחר ליצור ביקורת על ההתנהגות של עצמם.

● **פעם שמעתי שמטפלים בהם בתרופות מדוי מות.**

זה עוזר לזמן קצר מאוד, ומלכך זאת קשה מאוד לרמות אותם. ההיפוכונדרים הם ידענים גדולים בכל הקשור לרפואה ולתרופות.

● **מה דעתך על כינוס ההיפוכונדרים?**

ההומור הוא דרך יפה מאוד לטיפול עצמי, ואני בעד זה.

במדינה

דמוקרטיה ישירה, אלא דמוקרטיה ייצוגית בלבד. אי-אפשר שכל החברים יבינו ויכריעו בכל החומים. מוטב שנודה בכישלון, ובמקום להתמרמר ולהיאחז בכוח באידיאל ש"אינו בריהשגה, ניערך כיאות לדמוקרטיה ייצוגית."

עיתונות ללמד רחמים לרופאים

הפשע: תביעת שירים לציפורים

הכאתו של צלם העיתונות רחמים ישראלי ותוכנית הטלוויזיה מבט שני שחשפה מעשייה העללת של המיש"ט טרה באורחים, עוררו כציבור ועם והתימרמות.

כמה יוצרים, סופרים ומשוררים (בניהם: נתן זך, חנה מרון, דן קידר, יעקב אורלנדר, מנחם פרי, דן מירון, יורם קניוק) סירבו להירגע. הם החליטו לעשות משהו בעניין. הם נגשו עם שריהמישטרה, חיים ברלב, הציעו כי יתגייסו למסע הסברה בקרב השוטרים.

חוק

שופטים כרת וכרז

גם אתאיסט שייך לדת. ואם הוא חושב אחרת, לא יהיה לשופט בישראל

"האם כלל הוא כי שופט בישראל חייב להיות בן דת מסוימת?" שאל ח"כ מתי פלד את שריהמישפט. "האם אדם שאינו רואה עצמו ככזה לא יוכל להתמנות למישרת שופט במדינת ישראל?"

פלד נודע כי בתקופת כהונתו של שריהמישפט משה ניסים נוסח שאלון מפורט, בן שיבעה עמודים, שאותו צריכים למלא כל המועמדים לכהונת שופט. בשאלון זה יש סעיף "דת", ובו מקום לציין "דת נוכחית" ו"דת קודמת". אין בו מקום להסריידת או לאתאיסטים.

תשובתו של ניסים לשאלתה היתה קצרה ועניינית: "גם מי שאינו רואה עצמו בן דת פלונית — שייך פורמאלי לית לדת. אין מקום לסעיף ללא-דת."

הקיבוץ

מי יאמר: טופו

מעילות קטנות, הסתבכויות גדולות ודמוקרטיה חדשה

עורך-הדין יוסף רונן, מקיבוץ עין חרוד מאחור, מכיר את התנועה הקיבוצית מצידה הפחות מוכר.

הוא יכול לספר על מיקרים רבים, שבהם טיפל כמישפטן, שבהם התנהגו חברי-קיבוצים בצורה מפוקפקת: על חשמלאי, שרוקן מחצית החשמליה בקיבוץ, כדי לצייד היטב את בנו, שעוב את הקיבוץ; על רכז-קיבוצי, שלכיסו זרמו דמי-עמלה נאים; על חבר, עובר מיפעל, שחילק מכשירי-טלוויזיה תמורת כרטיסי-נסיעה ל-ח"ל.

כבר לפני 10 שנים הציע רונן, שהיה אז חבר ועדת-החברה של הקיבוץ המאוחד, להקים מנגנון בקרה פנימי, כולל שופטים, לתנועה הקיבוצית. אך איש לא רצה להקשיב לו. לכן, כל אותם שאמרו לו אז "עזוב שטויות, אנחנו לא צריכים מוסדות כאלה", הופתעו מאוד לפני חודש, כאשר אנשיהפינאנסים של התק"ם הסתככו בשוק האפור.

רונן לא הופתע. **השבוע סיפר רונן ל"הרף הקיבוץ" ביטאון התנועות הקיבוציות:**

כבר לפני כמה שנים חקרתי שני מיקרים של חברים, מנהלי-מיפעלים, שמעלו באמון, ונגקטו נגדם צעדים. כמו ירינו טמנו מלכודות לאנשים טובים. איפשרנו להם להיכנס לשוק האפור. לעסוק במניפולציות ולמעור, משום שלא היה איש או מוסד שיאמר: סטופ!

במילים אחרות: המינהל אצלנו אינו תקין. יש אצלנו הירדרות מוסרית, הנובעת מרופיון נורמטיבי, חוסר הזדהות אידאית, כל אחד לעצמו, דילטאנטיות.

על חריגות מניהול תקין, שבחברה פרטית אנשים היו עפים בגללן, אצלנו עוברים לסדרה-יום.

ועל גולת-ההכותרת של הקיבוץ — הדמוקרטיה הישירה:

אנחנו מפגרים מאוד בהבנת מהות הדמוקרטיה, כלומר, כמה שקשור למינהל ציבורי, אופן קבלת ההחלטות והגנה על זכויות הפרט. יש פער עצום בין הסימנות שלנו — כל אחד לפי צרכיו, שיוויון ערך האדם — אובייקטיביות ואי-משואפנים — לבין המציאות.

נכון שכל חברי הקיבוץ נהנים משוויון זכות ההכרעה הפורמאלית, אבל לא יותר מ-10 אחוזים מממשים את הזכות הזאת. כקולקטיב גדול ומורכב כמו הקיבוץ לא תיתכן עוד

"פלג"

השקיה ביתית

אוטומוטית — ממוחשבת:

- לגינות קיימות ולגינות חדשות
- לגינות פרטיות ולגינות גג
- עיצוב וביצוע גינות גג וגינות-נוי

להתקשר במשך היום:

03-294041, מנוי: 054

בשעות הערב: 063-79317

הזמן כבר עתה מקום
למודעות בגליון
ראש השנה
המוגדל והחגיגי של

העולם הזה

שיופיע ב-11.9.85

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — בידיים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.
גם ציפורן טבעית סדוקה או שבורה מתוקנת אצלנו, ונהיית — כחדשה!

תל-אביב, המלך גורג' 89
טל. 284919 — 295318

פנייה למורמונים ולנשים נוספות לטלפון בטוח — אלני!

- * מכשירים למניעת יצירתם בטלפון
- * שירות לגילוי מיקרופונים מושתלים
- * מגלי-מתכת
- * מזכירות אוטומוטיות

רדיו דוקטור בע"מ
רחוב שלום עליכם 18
תל-אביב - טל. 286444

האזכרה לזכרו של

דן עומר ז"ל

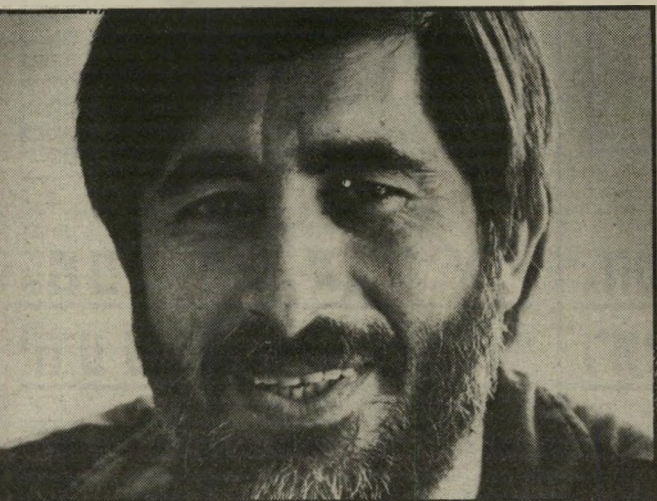
תתקיים ביום ראשון, ה'25 באוגוסט, בשעה 5 אחרי הצהריים, בבית-הקברות גבעתי-שאל בירושלים

אך המשורר שמעון צמרת, ממשתתפי הפגישה עם שריהמישטרה, לא הסכים לעבור על כך לסדר-היום. הוא חיבר תגובה והביא אותה למערכת מעריב. סגן עורך מעריב, לוי יצחק די ירושלמי, קרא בקפדנות כל מילה של צמרת, מחק כל פיסקה וכל ביטוי שנראו לו חריפים מדי, והסניר כי מעריב אינו יכול לאפשר לקוראים לתקוף את בעלי-הטורים שלו. גם התי-ערבותו הטלפונית של נתן זך לא הואילה.

בסופו של דבר פורסם, במדור המיכתבים למערכת, מיכתב מנומס בן כמה שורות, בחתימתו של צמרת. הנוסח המנומס לא דמה כלל למקור. כשראה צמרת כך, התייעץ עם חבריו, שהסכימו כי העולם הזה יהיה היחיד שיפרסם את התגובה ללא חשש.

והרי תגובתו של שמעון צמרת:

... מעמדתו כשוליה-העיתונות, כי כליל של נימוקים רדורים ובמסווה של עמדה עקרונית, הוא (גלאי) תוקף את קבוצת אנשיההרוח אשר נועדה עם

משורר צמרת לחשל את חוש הריח!

על ערכי אדם, מוסר ואורחות. **קופים ואיידם.** אך באותו השבוע קם לשוטרים האלימים סניגור בדמותו של בעל טור במעריב, בנימין (ג.) בנימין ("גלאי").

גלאי, הכותב בתערובת מסורבלת ובלתי-קריאה כמעט של עברית ו-ארמית, הודעק להגן על כבודם הרמס של השוטרים, ובהודמנות זאת גם גמר את חשבונותיו עם קבוצת היוצרים. "כל הרשומים בספריההאחוז כאנשי רוח" הוא כינה אותם, וגם "קופים, רוחקיקולמוס ומושכיררוק".

מבלי לנקוב בשמותיהם, התלהם גלאי והטיח בהם עוד ועוד חרפות: "איוו עזות-מצח, חוסר-דיגישות ו-חוסר-ענווה צריכים להיות במהישמו, הכותב אולי שירים לציפורים, או איך קוראים-להישם, המשחקת לפרקים אשה נפחדת, קשת-יוו, על הבמה, כבואם לחנך אנשים החוזרים ומציצים יוסי-יוו, שעדישה, לעומק הטרגדיה החיה שכמצב-האדם... הרי זה כאילו יצאו ללמד, מן הסאלונים הליטראטיים שלהם, רחמים לרופאים..."

המסר היה ברור: השוטרים קשיי היום עושים את מלאכתם הציבורית נאמנה, כתנאים קשים ביותר, בעור כמה בטלנים, "אנשים יפים" מוכי שיגועו-גדלות, נטפלים אליהם כי הטפות-מוסר.

גלאי לא נרגע עד ששילב כי רשימתו גם כמה רמזים עמומים על הקשר שבין אמנים ומחלת האיידס (רוק האדסון, המשלם כבר את מחיר מרווה-הפילוסופים שלו בחייו) ואי-חולים מפורשים, לכתובתם של פושעי-ישראל, שיכו את אמותיהם הוקנות ויתעללו בילדיהם. **מיכתב מנומס.** בחוגי הסיפרות, הרגילים לקטטות מילוליות, לא הת-גשו, פטרו את העניין בתנועת-ביטול.

בן לדנוור

רעתימיעוט זה כנראה פגם מלידה, שהולך איתך כל החיים ולא מרפה. אני יודעת, אני סובלת מזה. למשל, סנדליידנוור. כל העיר השתוללה. כל האנשים החשובים והמשכילים כתבו נגד הסנדלים. ריברו נגד הסנדלים. נלחמו בסנדלים. אנשים בעלי תושיה פירקו את המנעור לים והעלו חיור של שביעותרצון על פני כל אורחי העיר תל-אביב. אפילו ראשהעיריה שלמה העיר בא לדבר על זה בטלוויזיה והתפתל בתשובותיו.

רק אני, כמו תמיד, הייתי כורדה במערכה. מהיום שראיתי את הצהובי-צהוב הזה, התאהבתי בו. איך שחתיכות-כרול יכולות לעשות אותי מאושרת. מום מלידה, אמרתי כבר.

12 שנה אני גרה במרכז תל-אביב. 12 שנה אני הולכת על הכביש בין המכוניות הנוסעות. קופצת ביניהן, זה הצידה ברגע האחרון, מקללת נהגים שמעטט דורכים עליי, חוטפת קללות ועלבונויות מנהגים אחרים. כל זה, כי המידרכה ברחוב שלי תפוסה תמידית-מדי על-ידי מכוניות חונות. הילדים שלי, לעומת זאת, הרבה יותר מיסכנים ממני. הם קיבלו הוראה ברורה וחד משמעית שאסור להם ללכת בכביש. רק בגלל העובדה שהילדים שלי רזים מאוד הם מצליחים, כדרך כלל, להשתחל בין המכוניות החונות לבין קירות-הבתים. לפעמים הם מצליחים לעבור, אבל הילקוט שעל הגב נתקע, ואז מישוה צריך לחלץ אותם.

שבוע אחרי שהתפרצו הדנוורים הצהובים לחיינו, נשמנו לרווחה. יצאנו לטיול על המידרכה. הלכנו לאט-לאט כדי להרגיש בשנינו, החזקנו ידיים, הפסקנו לקפץ כמו חזרת-תיישים, הרגשנו כמו אנשים שקנו לעצמם מעבר מכובד בעיר שלהם.

אבל האנשים הקימו צעקה גדולה. איימה, גנבו סנדלים. התלוננו, צעקו — וההם, ממח לקתי-התנועה בתל-אביב, התקפלו. עכשיו אנחנו שוב הולכים על הכביש. המידרכה חזרה להיות מיגרש-הניה לרכב. הילדים שוב מתאמנים במעברי-מיכשולים ואני שוב תלויה על החלון בצהריים, כשהם חוזרים מבית-הספר, כדי לראות אם הם הצליחו לעבור או אם הם נתקעו.

כן, יש לי מכונית ואני יודעת מה זה למצוא מקום-חניה בעיר הזאת. ובכל זאת, הלוואי והדנוורים יחזרו. אם לא לרחובותינו, אז לפחות למידרכותינו.

פינת הקמצן

בכל תנויות התקליטים בארץ יוצב החל מהשבוע הזה רוכן שבו יימכרו תקליטים בהנחה. הרוכן ייקרא נייס פרייס והתקליטים בהנחה יוחלפו מדי כמה ימים, כדי שיהיה בוול לכל טעם.

פינת בן-יהודה

הפעם תבלינים. הסתבר שכבר קרוב לארבע שנים אני מטעה אתכם. בכל פעם שאני כותבת שצריך להוסיף שמיר למאכל מסוים, אתם רצים לירקן, מבקשים שמיר ועושים כנדרש. לא ידענו (אתם, אני והירקנים הפזורים בארצנו) שבעצם קנינו כל הזמן שבת. שמיר, לעומת זאת, הוא צמח קוצני שאיננו נאכל, ככה כתבו לי מהאקדמיה. מהיום והלאה, אתם הולכים לירקן ואומרים לו בנימוס שיתן לכם קצת שבת. אם הוא יגיד שאין לו, אז תלחשו לו כשקט-בשקט באוזן את מילת-הקסם שמיר, והוא יבין. החיים זה לא פסטיבל, רבותיי. החיים זה כל הזמן השכלה.

צמח בעל עלים נזורים ומונצים. הם משמשים תבלין לכבישת מלפפונים ושימורי מזון אחרים. משתמשים בו גם לתיבול מרקים. השבת דומה במראהו לשמר, אבל שונה הוא ממנו בריחו. ריח השומר כריח האניסון. בסעות קוראים לשני מיני התבלין, לשומר ולשבת, שמיר. השמיר הוא צמח קוצני ואינו נאכל וראת דף לט

שמו המדעי של השבת: Anethum graveolens שמו באנגלית: dill

שבת

כמו מסיבה

פערהרורות זה לא תסם מושג. פערהרורות זה שהם שונאים כל מה שאני אוהבת ואני שונאת כל מה שהם אוהבים. במיוחד גדול פערהרורות אצלנו בכל מה שקשור במוסיקה. יוצא מזה שב-97% מזמן עבודת הפספון, האוזניים שלי רוטטות מסבל וכ-35% הגותרים, כשעל הפספון מסתובב, תקליט של אמא, הם צועקים, צוחקים ולא נותנים לשמוע.

על הליכה משותפת למופע-זמר אין בכלל מיהו לדבר. כשהם מציעים מופע-זמר אני מתפוצצת מצחוק, וכשאני מציעה מופע עוזים פרצוף כאילו ראו מוגלה. יש אומנם גם פערהרורות בין שני הילדים עצמם (אחד בן רבע לשבע ואחד בן רבע לעשר), אבל הפער הוא קטן וניתן לגשר עליו במעט רצון טוב.

בליל שידור הקדם-ארוויזיון בטלוויזיה נוצר הסריק הראשון. שמענו ביחד את 12 השירים ובכתי אחת אמרנו כולנו, הורים וילדים, שאנחנו היינו בוחרים את כמו צועני למקום הראשון. הם הסתכלו עלינו בכזו ושללו "מה, גם בעיניכם זה מוצא חן?" ואנחנו הסתכלנו עליהם ושאלנו את אותה השאלה. אחר-כך שלושת הבחורים האלה, יגאל בשן, עוזי חיטמן ויונתן מילר כתבו וביצעו את השיר הכימפרגן שנכתב בעשור האחרון בישראל, אנחנו נשארים בארץ. ושוב השיר מצא חן באוזני כל הדורות כמישפחה. אותו מיקרה פעמיים אומר חשדני.

אתמול הלכנו לראות את המופע כמו צועני, נציג הדור הקודם (אני) ונציג הדור הצעיר (בני הנכור). התלבשנו באופן חגיגי במיוחד. לא לכבוד המופע, אלא לכבוד זה שאנחנו יוצאים ביחד לראות משהו שאולי-אולי שנינו נאהב. אולי פיתאום יהיה רגע של בלי פערהרורות בינינו, אולי יהיה רגע שאני אכבד את טעמו והוא יכבד את שלי. וזה קרה.

אני לא יודעת אם כמו צועני היה מביא 200 אלף איש לפארק הירקון, אני לא יודעת אם היו שם חידושים מוסיקאליים יוצאי-דופן, לא התעניינתי מי ביים את המופע, לא שאלתי מי כתב את מילות-הקישור. לי כל העסק נראה כמו מסיבה, שבה כל אחד משלושת הבחורים המוכשרים האלה סיפר על עצמו ושר את השירים שהוא אוהב במיוחד.

מצאתי את עצמי מוחאת כפיים לשיר של אלביס פרסלי וראיתי את בני מתרגש ומצטרף בשיר לאדון עולם בשלושה קולות.

כשיצאנו משם, נדמה לי ששנינו הרגשנו שרתקרבנו קצת אחד אל השניה. או, כמו שהם שרים באחד משיריהם, שיהיה לכם עולה עולה, ואפילו יותר מזה.

לעבור את הקיץ בשלום

בלי המצאות אי-אפשר לעבור את הקיץ כי שלום. אז הנה שתיים כאלה:

צל על המישקפיים

המומחים להמצאות אנטי-שמש וחום עובדים בימים אלה שעות נוספות. הדבר האחרון שהם המציאו הוא סוכך למישקפיי-שמש. למי שאיננו

אוהבות שמש וגם אינן אוהבות כובעים. זה פטנט לא רע.

קונים את הסוכך העשוי מפלסטיק כמובן (בשלל צבעים) ב-3,000 שקל ומרכיבים אותו על מישקפיי-השמש שכבר יש בבית.

רעיון

בימים אלה של קיץ לוהט מחום ומילדים משועממים בחופשה, יש צורך בהמצאות רבות רק כדי להישרד. המצאה כזאת, שהיא כולה פרטית שלי, אתן לכם היום במתנה.

בימים שלא יוצאים מהבית להצגות, סרטים ושאר הורגייזמון, מסתבר שהשעה הקשה ביותר במשך היום היא השעה שבין 6:30 (סוף תוכניות הטלוויזיה לילדים) ל-7:30, שהיא השעה שבה מאכילים אותם ומתחילים את תלאת ההשכבה. בשעה הזאת הילדים שלי פשוט יושבים באמ"בטיה, ואנחנו, ההורים, נחזר סמוך על כוסיקפה, סיגריה ושקט. חצי השעה הראשונה עוברת די קל, בעזרת הצעצועים האמפייביים. ורק אז מתי חילות קריאות קצרות של קוצר-רוח ושיעמום. וזה הרגע לגשת למקרר, לשלוף ממנו שלגוניים ולתת אותם לילדים השקועים במים. עוד חצי שעה של שקט, זה מבלי להזכיר את העובדה שאמבטיה הוא המקום המתאים ביותר לאכילת הדברים הנוזלים והמלכלכים האלה.

כל חכרות השלגוניים בארץ נמצאות בתחרות על לב הילדים, ולכן הן הורידו מחירים בצורה ממש מעוררת הערצה. החל מ-200 שקל לשלגון-קרח ועד ל-500 שקל לטילון. בול, טעים, מתוק ונותן נשימה להורים הרוסים.

לא מחשב לא חיים

מאגף הנוער והחלון במישפחתי נאמר לי להמליץ באופן רחוף על ספר ששמו צעדים ראשונים בבייסיק (מחשבים, אלא מה?).

הילד אמר שהספר כתוב בצורה ברורה מאוד וכולו מלא בצעירים ודיאגרמות ההופכים את הלימוד בשפת הבייסיק למישחק ושעשוע.

פתחתי את הספר הזה באופן אישי והוא לא נראה לי ברור או משעשע, אבל זה אולי בגלל העובדה שאני עוברת עכשיו על צעדים ראשונים במג'מיקס (כל אחד והקצב שלו). את הילד שלי הבריחה הזאת לא הצחיקה, והוא אמר לי לכתוב שהספר המומלץ הוא מתנה אידיאלית לתחילת שנת-הלימודים. לימיה-הולדת, חגים ומועדים לששון. לשאלתי מה יקנו הורים לילדים שאין להם מחשב, היתה תשובתו ברורה לגמרי: "שיקנו להם מחשב".

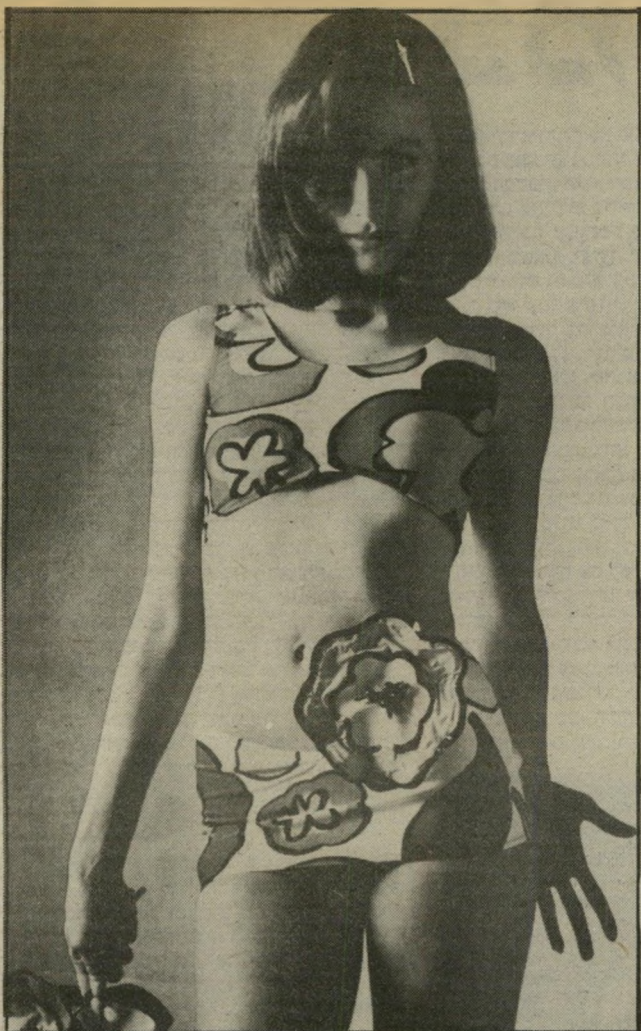
"היום חיים ללא מחשב הם לא חיים" — נאום הילד בן 10. וככן, רבותיי וגבירותיי, פתרנו לכם בזה את המתנה הבאה: צעדים ראשונים בבייסיק מאת רודני זקס. הוצאת דליה פלד, מחיר 24,000 שקל.

מה שמגיע מגיע

לחברים שלי יש גלריה לאמנות וגם שני בנים. כפרוך החופש הגדול הציע האב לבנו בן ה-13 לבוא ולעזור לו בעבודה בגלריה. הבן בירר היטב את התנאים הכספיים של העיסקה ולבסוף הסכים.

בסוף החודש קיבל הילד את שכרו, ובשימחה גדולה בא הביתה וסיפר לאחיו הצעיר כמה קיבל ומה הוא מתעתד לקנות בכסף. למחרת ביקש הבן הצעיר מאביו שיקח גם אותו לעבודה, אבל האב הסכים שאין לו צורך בעוד עובדים. הילד חשב חצי שעה ואחר-כך בא אל אביו ואמר לו כך: "אם אין לך אפשרות להעסיק אותי, דע לך שלפי החוק מגיעים לי דמי-אבטלה".

נראה אתכם מסרבים לילד ומפירים את חוקי מדינת-ישראל.

לא מוגדר נראה במבט ראשון כמו בגדיים. אבל זה בגד ליציאה אה - לנועזות בלבד. החולצה קצצורה, הדוקה והצאית מיני. מתחתיה אפשר ללבוש בגדיים. הבד מירחוני וציבעוני.

זרים המוסיפים, משנים, מגוונים ומחדשים את הבגד. הם הם ההופכים את ההופעה הכי ללית לאופנתית ביותר. רוגמה? שימלת-טריקו בת שלוש או ארבע שנים, פשוטה וחלקה, ממש לא מרשימה — ליכשי אותה ונעלי סנדלים אורייגילים עשויים רצועות עור דקיקות בגוון טורקז, עליהן מודבקות אבנים ציבעוניות. ירוקות, ורודות וסגולות.

מי לא יסתכל ישר לרגליים? הלא שם כובד מישקל האופנה, והשימלה הפשוטה תיראה חגיגית ואופנתית ביותר.

ללסף סביב הצוואר. אותה שימלת-טריקו שחורה, למשל, עם סתם נעלי-סירה שחורות בעלות עקב, נראית אחרת לגמרי עם עדי אופנתי, כמו שלוש שרשרות-פנינים בגוון אחד, או בגוונים שונים, כמו כו', לכן ושחור, אותן ניתן לענוד האחת על השניה, או ללפף יחדיו ולקשור סביב הצוואר.

עגילי-פנינה גדולים ותואמים יש לימו את המראה, פלוס איפור נכון ותיסרוקת טובה, שסיטו את העין הישר אל הפנים ואל איזור הצוואר, שם מולכת האופנה האחרונה.

כאירופה לא רק רומא היא בירת אופנת-האביזרים. גם בפאריס ובלונדון, ובעיקר בניו-יורק, אפשר למצוא אביזרים שונים ומשונים, מיוחדים ומי גוונים, של צעקות האופנה האחרונות וכמובן גם אביזרים קלאסיים. כל עיר והיחוד של האביזרים שלה.

לברוך מעל הקרסול. אך יש קו המנחה את כל האופנאים. למשל בנעלי וסנדלי הקיץ, אחד הקווים האופנתיים המשותפים לכולם — מיקלעות. פעם היו נעליים קלועות

סנדל פסיונים חדשני — אפשר לקנות כזה בחויל ואפשר גם להוסיף פסיונים מבר או סלסטיק לסנדל ישן המתאים לכך

המודעות גדלה, ההיצע רב, השיפור נראה

האביזרים הם

חברי האשה

ועוד חידוש. סנדלים עם סירטיי פרפר עשויים כד או פלסטיק והם תפורים כררדיכלל בחזית הסנדל. סנדל מתאים, מהשנה שעברה, אפי שר לחבר אליו — בעזרת דבק, קליפס, בתפירה או בסיכה — כמה פפיונים כאלה, בגוונים התואמים, ולחדש את הסנדל.

דגם נוסף וסופר-אופנתי הם נעלי-סירה בעלי עקבים. בשני צידי הנעל פתחים, בהם מושחל סרטי-כר ציבעוני, הנכרך ונקשר מעל הקרסול. את הסרט ניתן להחליף בהתאם לצבע הבגד. זה דגם חתיכי וסכסי, המתאים בעיקר לבי-עלות רגליים ארוכות ויפות. שרסוי

שטוחים או בעלי עקב קטנטן. יתרונם הוא שהרגל והאצבעות נושמות, אבל חסרונם הוא שאם חולכים במקום חולי, התוצאה בלתי-נעימה.

הסנדלים התנ"כיים חוזרים גם הם. כסיגנון הרצועות הגבוהות, אך לא כחומרים הטיבעיים של פעם. היום מייצרים אותם בסוגי ניילון ופלסטיק זוהרים, בגוונים מטורפים של העונה — ורוד, ירוק, ניאון וכל שאר הורר-חניים.

לגברים בלבד. היום, נעל או סנדל קלועים, עשויים רצועות-עור ריקיות בגוונים טיבעיים ובצבעים נוספים של כחול, אדום, לבן ואחרים — הם שיא האופנה. רוב דיגמי הסנדלים הם

ואגב, כשאומרים אביזרים, מתכוור נים אומנם לפריטים רבים ומגוונים — שרשרות, צמידים, עגילים, טבעות, צעופים, סיכות, חגורות, תיקים — אבל גם לנעליים וסנדלים שהם אביזרי

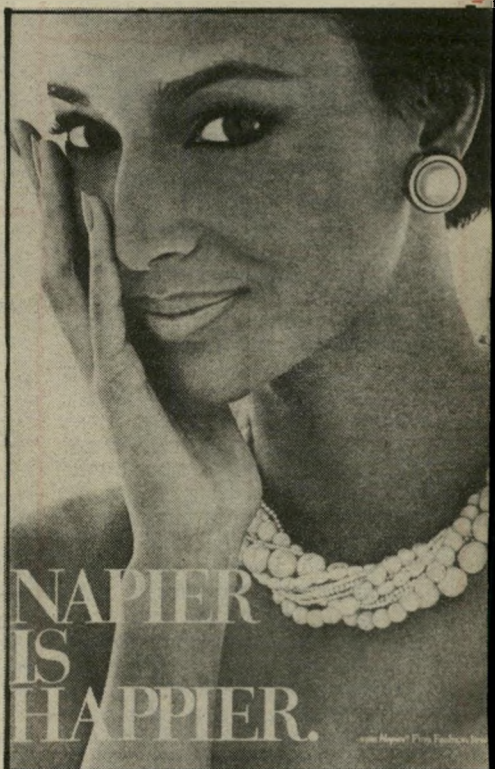
סנדלרים אולי חולכים יחפים. לא אכל נשותיהם, לא אחרת, למי מיועדים כל הדגמים המרליקים של הנעליים והסנדלים, שאותם אפשר למצוא באירופה, המגיעים עתה ארצה?

נעל מיוחדת. הנרכבת בשרוך, בבר או בפרט ציבעוני מסביב לקרסול, המדגיש אותו. את הבד מתאימים לצבע של הבגד

מכל הסוגים, הגדלים והצבעים ושרשרות בכל האורכים. אפשר לענוד שרשרות רבות, בגוונים שונים, ולא להיראות גרוטסקית. זו האופנה האחרונה.

תכשיטים מלאכותיים הם הלא-שלא-בעיקר פנינים — מלאכותיים כמובן —

כולם מסתכלים ישר לרגליים

ליהן דקים, מכיוון שהנעל מדגישה איזור זה במיוחד.

גם נעליים אלגנטיות וקלאסיות לא פסו מן האופנה. העקב הגבוה נשאר, והחידוש העיקרי הם עורות של נחשים, לטאות וזוחלים אחרים, והפעם במיגוון צבעים ובשילוב עורות חלקים.

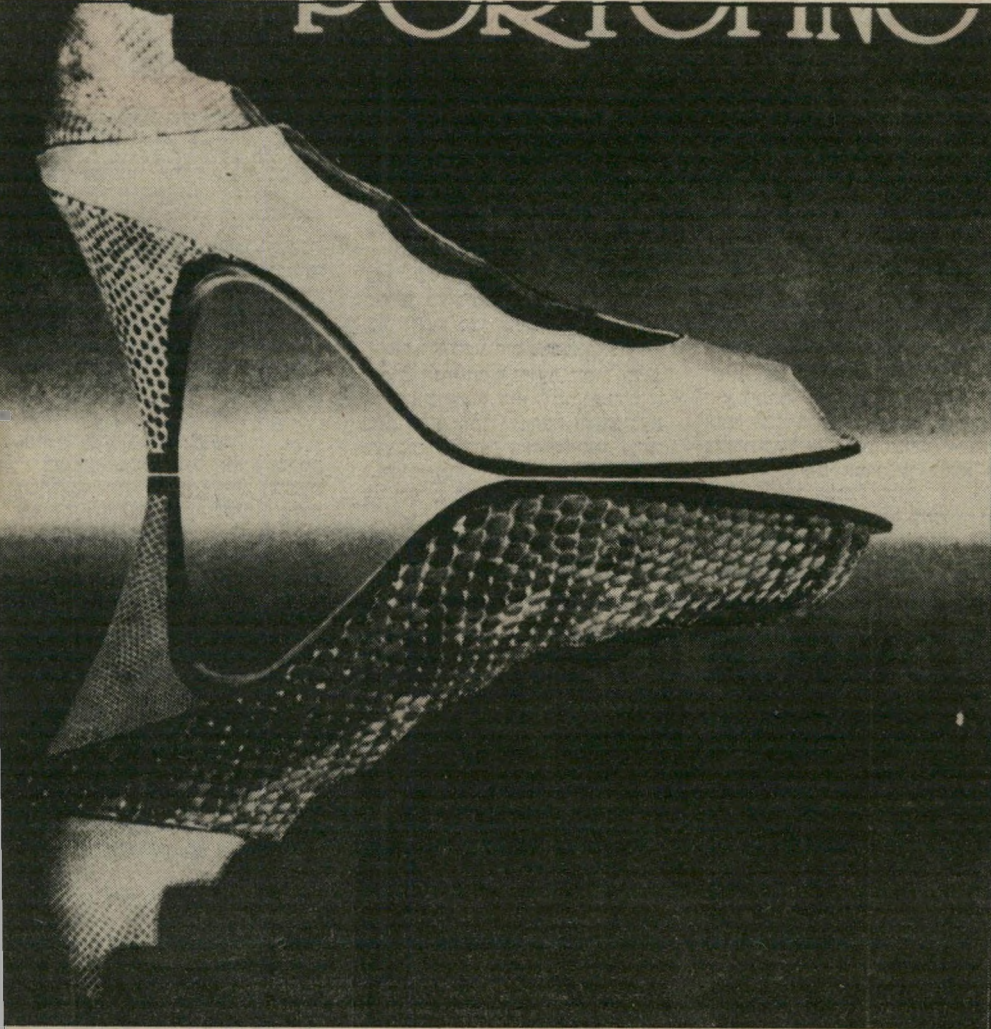
לענוד כמה ביחד. הגרביים האופנתיים החדשים של סתיו '85 עדיין לא נראים, כי ישראל היא ארץ חמה ולוהטת, אבל באירופה כבר גורבים אותם. אלה הם גרבי ניילון בגוון אחיד כמו כחול, טורקיז, צהוב וזרוד, ועליהם מצוירים קווים מופי

שטים לאורך ולרוחב, בשלל צבעים. התוצאה מיוחדת במינה. ובעדיים השלאגר האחרון הם הפניינים, המלאכותיות כמובן, פנינים מכל הסוגים, הגרלים והצבעים, ושרשרות בכל האורכים. אפשר לענוד כמה שרשרות בבת אחת, מבלי חשש להיראות גרוטסקית.

ולבסוף: אופנה מיוחדת, המיועדת לימייהקיק, הגיעה הישר מגניוורק החמה, הלחה והמויעה: בגד עשוי שניי חלקים, חולצונת קטנה, קצרה ופירחורנית, וחצאית מינימיני, כמו שורטס, ופרח ענק מבר בצד הדגם.

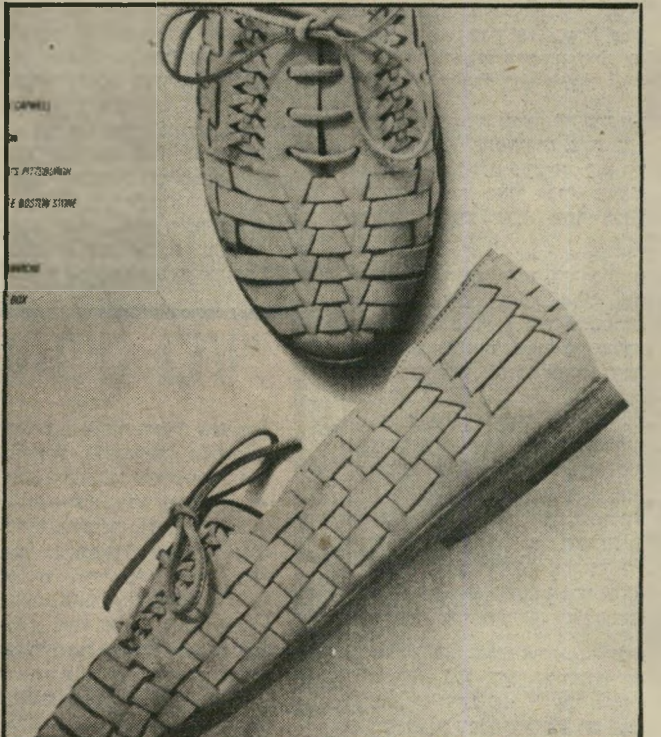
חניינים, רומאיים או ירושלמיים - תקראו לסנדל איך שאתן רוצות. אבל זהו להיט אופנתי, העשוי ניילון או פלסטיק דקיק, בגווני ניאון, ועליו אבנים ציבעוניות.

FOR!
THING
NO MATTER WHETHER
IT'S CLOTHES,
ACCESSORIES OR
DESIGN FOR THE HOME
COLOR MAKES
ALL THE DIFFERENCE

Fast footwear for the new neutrals: the new leggy look. Maud Frizon's cut-out yellow lizard pump on a shapely heel to walk on stacked heel \$31.5. The striking party stockings, \$14. All prices approximate. For more information, contact: Maud Frizon, 3000 1st Avenue, New York, NY 10017. Tel: 212-696-1000.

גרבי ציידים של קיץ '85 באירופה, ושל סתיו '85 בארץ. צוֹ-האופנה האחרון: גרביניילון בגוון אחיד - תכלת, טורקיז או ורוד, ועליהם מצוירים קווים מופשטים לאורך ולרוחב.

נחש הקלאסיות מימיס-ימימה. עם העקב הגבוה, המוסיף את המראה המיוחד. הנעליים מופיעות במיגוון צבעים, וניתן להתאימן לכל בגד, מודרני או לא.

לטה ושאר עורות שהופשטו מגופם של מיני זוחלים לא פסו מאופנת הנעליים הסופר-אלגנטיות. בשילוב עור חלק, אלה הן הנעליים

קלוש פעם היו גברים נועלים נעליים כאלה. היום הפכו נחלת הנשים - שטוחות, עם שרוכים מעור טיבעי ובגוונים שונים. יתרון: הרגל נושמת. חסרון: חודר אליהן חול, אם מטיילים על החוף.

**השחקנית יצאה
אל לב הים,
לקחה בהתקף
לב ומתה —
היא הותירה
אחריה את
בעלה השחקן
(מימין), הגיבור
המקורי של
ההצגה „גטו“**

מאות בחורף גורדין

איתה ברחוב, כי כולם מסתכלים עליה, ובאותה הזדמנות — גם עליי. רק היא היתה יפה, כי היא היתה דומה לאמא. אנחנו לא היינו יפים, כי היינו דומים לאבא. בטי נולדה שחי קנית. אהבה לשחק כילדה, תמיד הו" פיעה בהצגות בבית-הספר. בטי נישאה בגיל 18. בעלה, ברל, היה קונדיטור. נולד להם בן, מאיר. את שניהם היא שיכלה לגטו וילנה.

רווח: „טרגדיה נוראה. זה היה ילד נהדר, את כל התפקידים שלה בתי אטרונו ידע לדקלם בעליפה. הוא היה רק בן 8, אבל מאוד גבוה. כשעשו סלקציה, חשבו שהוא יותר מבוגר ושלוו אותו למוות.“

שלמה: „הבית שלנו היה בתחום הגטו, והנאצים הכניסו אליו עוד עשרות אנשים. חיינו כמה מישפחות בחדר אחד, כמו רגלים. על מה שעבר עלינו בשנתיים האלה אפשר לדבר שבועות.“

זוכרים רק שמות של שניים: יהודה גבאי ומישה נתן. שלמה: „לפני חודשיים בטי קנתה לה ולבעלה מקום בבית-הקברות בחולון, ליד חלקת-השחקנים. קבורים שם חברים שלהם, ואב הייכלום, פופוך ועוד כמה. היא אפילו הכינה מצבה לעצמה. זה היה בשבילי שוק לראות על המצבה את שמות הוריה ובנה. שנספו בשואה. צריך היה להוסיף רק את תאריך פטירתה.“

בטי סגל נולדה בוויילנה. אביה ייצר נעליים, והאם עזרה לו כחנות. בטי היתה הבכורה במישפחה. האחיות אומרות שבשבילן היא היתה תמיד כמו אמא שניה. „היא היתה נערה יפה, כלונרית, צמה ארוכה“, מספרת רווח. תמיד אמרתי לה שאני אוהבת ללכת

זוכרים רק שמות של שניים: יהודה גבאי ומישה נתן. שלמה: „לפני חודשיים בטי קנתה לה ולבעלה מקום בבית-הקברות בחולון, ליד חלקת-השחקנים. קבורים שם חברים שלהם, ואב הייכלום, פופוך ועוד כמה. היא אפילו הכינה מצבה לעצמה. זה היה בשבילי שוק לראות על המצבה את שמות הוריה ובנה. שנספו בשואה. צריך היה להוסיף רק את תאריך פטירתה.“

וכתב. „הייתי השחקן של דני וולמן“, הוא מספר. במיכאל שלי של וולמן שיחק סגל בתפקיד השכן של אפרת לביא, ובסרט פלוך הוא שיחק בתפקיד הראשי. „הם היו זוג נהדר, זוגי-מנשהיים“, אומרת יוכבר. „כליכך אהבו אחד את השני. היא היתה קוראת לו, טטלה שלי, פינקה אותו וטיפלה בו באהבה. הציעו לה תפקידים בתיאטרון, אבל היא ויתרה, כדי שלא תצטרך לעזוב אותו לבר. בהתחלה לא הסכים ללכת בעזרת מקל — גאוה גברית — והיה נופל. הרופאים אמרו לו שהוא חי בזכות האשה הטובה שלו.“

היו להם הרבה חברים. בחלוויה היו יותר מ-250 איש. בנייהמישפחה אומ" רים שהיו שם הרבה שחקנים, אבל הם

לכן היא התלוננה על כאבים בחזה, והוא דאג. סגל בן ה-80 שוהה בביתה של רווח בצפון תל-אביב. מזה עשר שנים הוא חולה במחלת פרקינסון, וזקוק לטיפול צמוד של 24 שעות ביממה. הוא הולך בקושי, בעזרת מקל מצד אחד ותמיכה של מישהו מצד שני. אם לא משגיחים היטב, הוא עלול ליפול. הגוף חלש ורועד, הקול חלש, אבל ראשו צלול. הוא לוקח 21 כדורים ביום. הוא אומר שמחלה זו, הפוגעת בעצבים, באה כתוצאה מזיקנה. „מש" תמשים בגוף יותר מדי.“ לא מתלונן על כאבים, רק על אי-נוחות. כמו אשתו, היה שחקן. באוהל, עד שסגרו אותו, שנה בקאמרי ושנה בתיאטרון חיפה. הוא גם בייס. תיגדס

לכן היא התלוננה על כאבים בחזה, והוא דאג. סגל בן ה-80 שוהה בביתה של רווח בצפון תל-אביב. מזה עשר שנים הוא חולה במחלת פרקינסון, וזקוק לטיפול צמוד של 24 שעות ביממה. הוא הולך בקושי, בעזרת מקל מצד אחד ותמיכה של מישהו מצד שני. אם לא משגיחים היטב, הוא עלול ליפול. הגוף חלש ורועד, הקול חלש, אבל ראשו צלול. הוא לוקח 21 כדורים ביום. הוא אומר שמחלה זו, הפוגעת בעצבים, באה כתוצאה מזיקנה. „מש" תמשים בגוף יותר מדי.“ לא מתלונן על כאבים, רק על אי-נוחות. כמו אשתו, היה שחקן. באוהל, עד שסגרו אותו, שנה בקאמרי ושנה בתיאטרון חיפה. הוא גם בייס. תיגדס

לכן היא התלוננה על כאבים בחזה, והוא דאג. סגל בן ה-80 שוהה בביתה של רווח בצפון תל-אביב. מזה עשר שנים הוא חולה במחלת פרקינסון, וזקוק לטיפול צמוד של 24 שעות ביממה. הוא הולך בקושי, בעזרת מקל מצד אחד ותמיכה של מישהו מצד שני. אם לא משגיחים היטב, הוא עלול ליפול. הגוף חלש ורועד, הקול חלש, אבל ראשו צלול. הוא לוקח 21 כדורים ביום. הוא אומר שמחלה זו, הפוגעת בעצבים, באה כתוצאה מזיקנה. „מש" תמשים בגוף יותר מדי.“ לא מתלונן על כאבים, רק על אי-נוחות. כמו אשתו, היה שחקן. באוהל, עד שסגרו אותו, שנה בקאמרי ושנה בתיאטרון חיפה. הוא גם בייס. תיגדס

לכן היא התלוננה על כאבים בחזה, והוא דאג. סגל בן ה-80 שוהה בביתה של רווח בצפון תל-אביב. מזה עשר שנים הוא חולה במחלת פרקינסון, וזקוק לטיפול צמוד של 24 שעות ביממה. הוא הולך בקושי, בעזרת מקל מצד אחד ותמיכה של מישהו מצד שני. אם לא משגיחים היטב, הוא עלול ליפול. הגוף חלש ורועד, הקול חלש, אבל ראשו צלול. הוא לוקח 21 כדורים ביום. הוא אומר שמחלה זו, הפוגעת בעצבים, באה כתוצאה מזיקנה. „מש" תמשים בגוף יותר מדי.“ לא מתלונן על כאבים, רק על אי-נוחות. כמו אשתו, היה שחקן. באוהל, עד שסגרו אותו, שנה בקאמרי ושנה בתיאטרון חיפה. הוא גם בייס. תיגדס

ני הולכת לחצי שעה לים ולוקחת אוויר ל-24 שעות.“ סגל. 69. שחקנית ותיקה ושחינית מעולה. מתה בשבוע שעבר, בשבת בבוקר, בחוף גורדון בתל-אביב. ב" עיתונים כתבו שטבעה. בנייהמישפחה אומרים שהיא לא טבעה. השחיה החלישה אותה, הם אומרים, ו"קרה משהו עם הלב“. הם מגררים אותה כ-אשה בריאה ומלא-חיים“. היתה לה פעם בעיה עם „קצב הלב“. נתנו לה איוו תרופה, והבעיה נעלמה. בעלה, ישראל סגל, אחיה שלמה ושתי אחיותיה, יוכבר ורווח, המומים ממותה הפתאומי, מתקשים לקלוט שבטי איננה. „הים היה הכל בשבילה.“ מספרו שלמה, „היא היתה שוחה כמעט כל יום. באותו בוקר הלכה לים עם תיקווה מור, השחקנית, שכנה שלה. כסרט טוביה ושבע בנותיו שיחקה תיקווה בתפקיד בתה של בטי, ומאז הן היו ידידות טובות. הן שחו, ובדרך חזרה תיקווה ראתה שבטי נחלשת. היא ביקשה מגבר ששחה שם שיחזיק את בטי. רוצה להזעיק עזרה. כאו שתי צעירות עם מיוון גומי, הניחו אותה על המיוון, וכעבור דקה היא מתה.“

„אם היה שם מציל, אני בטוחה שהוא היה מציל אותה“, אומרת יוכבר בכאב. „הוא היה מגיע אחת-שתיים בחסקה, ועושה לה הנשמה מפה-אל-פה. עשו לה הנשמה, אבל עד שעשו, היה כבר מאוחר.“

חלקת-קבר לשחקנים
ארתו בוקר ביקש ממנה ישראל לוותר על הים. כמה ימים קודם

„כל הנערים בכיתה היו מאוהבים בה!“

את האנשים. כאן בארץ, בתיאטרון, היה לה תמיד שם טוב, בזכות היותה חברותית ולוואלית. לויאליות בתיאטרון, כידוע, היא תכונה נדירה ביותר. בטי אף פעם לא נחקה, לא היתה בעלת-מרמקים. אף פעם לא קינאה בחברה-שחקנית שקיבלה תפקיד גדול יותר ממנה. אל כל תפקיד שקיבלה, התייחסה במלוא הרצינות. התיאטרון היה אצלה יעוד, לא שאיפה לעשות קאריירה גדולה. גברים אהבו אותה. היה שחקן אחד, שכבר אינו בחיים, שהיה מאוהב בה אהבת-נפש. ביחסה לבעלה, היא יכולה להיות דוגמה להרבה נשים, כיצד לא נוטשים אדם במחלתו. היא לא רק טיפלה בו באהבה, אלא גם לקחה אותו לאירועים, השתדלה לתת לו הרגשה שהוא עדיין שייך, שלא יצא מן המחזור.

אברהם קרפינוביץ', סופר-יידיש, לשעבר המנהל האדמיניסטרטיבי של התיזמורת ה" פילהרמונית במשך 30 שנה, למד עם בטי סגל באותה כיתה, בבית-ספר תיכון ונשאר ידיד קרוב עד יום מותה. סופר אברהם קרפינוביץ': היא היתה אחת הבנות הכי-יפות בבית-הספר. בלונדית, עיניים כחולות, עדינה, כמו נסיכה. כל הנערים היו חולמים עליה ומאוהבים בה. על הלימודים היא לא שקדה במיוחד, אבל מה שלא סלחו למישהו אחר, סלחו לה, בזכות אישיותה ויופיה. כל חייה, אפילו בימים הקשים ביותר, היא לא איבדה את עדינותה ואת הרצון לעזור. היה קשה מאוד, במציאות ההיא, להישאר בן-אדם. היא נשארה, במחנה-הריכוז היתה שרה, כדי לעודד

"הים סער, שחינו לרוחבו!"

ההכרה, וראשה החל לשקוע במים. השכבנו אותה על המיזון, ומשכנו לחוף. אנשי מנג'דויד אדום עשו לה הנשמה מלאכותית, אבל זה לא עזר. כעבור 20

סיפרה תיקווה מור, שהיתה ליד בטי בי רגעיה האחרונים: כל בוקר היינו שוחות יחד, עד מעבר לשובר-הגלים השני, חצי שעה בערך. באותו

תיקווה מור (למעלה משמאל) עם בטי (למטה) בסרט "טוביה ושבע בנותיו" * התעמלות פעמיים בשבוע

דקות הם קראו לאמבולנס. זה היה, כנראה, התקף לב או שטף-דם במוח. לא פילתי שדבר כזה יכול לקרות לה. היא היתה צעירה ברוחה, וגילה לא ניכר בה. תמיד הלכה זקופה. נהגה להתעמל פעמיים בשבוע אצל מורה פרטית. למרות ההבדל של יותר מ-30 שנה בינינו, היינו חברות. לפעמים הלכנו לקנות בגדים יחד. עוד לא נרעתי, אני ממש חסרה אותה. הייתי רגילה כל בוקר לצלול שלה בדלת.

* משמאל: שמואל רודנסקי.

יום היה ים סוער, ולכן שחינו לרוחב. כעבור חמש דקות בטי התעייפה, ושאלה "כמה זמן שחינו" כשאמרתי "חמש דקות", המשיכה לשחות. היה קשה לחזור. הים סחב. היה בהחלט לא נעים. היא אמרה שוב, אני עייפה. שאלתי אם היא רוצה שאזעיק עזרה, והיא אמרה שכן. שחיתי מהר, ושלחתי אליה שתי בחורות על מיזון-גומי. לפניו הגיע אליה גבר, שעזר ותמך בה. אחר-כך סיפר שהיא אמרה לו, תעזור לי, והוא אמר לה, אל תתאמצי, שימי יד על הכתף שלי. ברגע מסויים היא חדלה לשחות, איבדה את

יתר, אבל אני לא רציתי. לא הרגשתי ביטחון שתמיד תהיה לי עבודה. פחיתי שלא אוכל לפרנס. בטי הבינה, ולא התעקשה.

בטי — אשה יפה, נשית, מלאת הומור וחיוך תמיד על השפתיים, למרות האסונות, למרות התקופה הנוראה בחייה. גברים חיוו אחריה — איך אפשר שלא, בעולם התיאטרון.

היו לה הרבה מחזרים. אומר ישראל, אבל היא הסתפקה רק בי. היינו חברים קרובים. לא היינו צריכים לדבר הרבה. מבט הספיק. אם היא לא היתה נאמנה, היא היתה מספרת לי... יענק'לה בן-סירא, השחקן, בא לנחם את האבלים. אתה מוכרח להחזיק מעמד לזכר בטי, למענה. הוא אומר לישראל, היא תטפל כך מלמעלה, תשגיח עליך. אני אשתל, אומר ישראל. בן-סירא: האחיות שלה יטפלו. כך נכון שזה לא בטי... ישראל: "מחליפות טובות".

בן-סירא: בטי היתה אשה נפלאה, כשרונית מאוד. אהבה לעזור לכולם. היתה מפנקת אותנו עם עוגות שהיתה מביאה לתיאטרון.

אלכומי-התמונות נמצאים ברירת מישפחת סגל במרכז תל-אביב. ישראל רוצה ללכת לשם, למרות שהכניסה למכונת וטיפוס לקומה השלישית עולים לו במאמצים רבים. הזיכרון שלו מדהים — פרטים, שמות, שנים.

בטי סידרה את האלבומים באהבה. ריכזה תמונות מכל הצגה, כתבה את שם ההצגה ושמות השחקנים. כאלבום נפרד שמרה מאמרי-ביקורת על ה

שלושה כרטיסים צהובים. הכרטיסים האלה הצילו את חייה.

אחרי השיחורר מעול הנאצים עברה בטי בעיר לודו, במישור לחיפוש קרובים. היא הכירה אז את ישראל סגל, שאיכר את אשתו בשואה. "ילדים לא היו לי, תודה לאל", הוא אומר. סגל שיחק וביים בתיאטרון יידיש. שאותו יסד יחד עם השחקן ישראל בקר. בטי היתה כוכבת התיאטרון.

הם היו ציונים, ויתרו על הזמנות לנסוע לארצות-הברית, ועלו לישראל. בטי התקבלה לתיאטרון המטא-טא שם הופיעה עם שמואל רודנסקי ויעקב טימן. אחר-כך התקבלה לאוהל. ישראל סגל עבר תקופה מסוימת כפקיד בבנק, עד שהתקבל גם הוא לאוהל.

בטי שיחקה 300 פעם בתפקיד הנשי הראשי בהחיל האמיץ שוויק, לצידו של מאיר מרגלית. היא הופיעה גם בנשי ונדזור העליונות, בהחולה המדומה ובהצגות רבות אחרות, "בי דר-כלל בתפקיד הראשי" אומרים בנייה-משפחה. במשך שנים אחרות עברה גם בשידורי היידיש של הול ישראל. בין השאר גם תירגמה וקראה את החדשות.

רק נסעה לחו"ל

ל בניה-הזוג סגל לא היו ילדים. "היינו תחת הלב ההשמרה", אומר ישראל. "בטי רצתה ילדים, מאוחר

בטי ב. שלמה מולכו בגרמניה (1947) בדרך-כלל בתפקיד הראשי

שלא יפול. היא אומרת שהיא אוהבת את האיש הזה, כי הוא כליך אהב את אחותה. היא ממאנת להתנחם. כדי שאהיה שקטה, אומרת יוכבר, אני אומרת לעצמי כל הזמן שבטי רק נסעה לחו"ל, והיא תחזור."

בחדר-השינה — ראי גרול ושולחן איפור, שעליו מסודרים בשמים וכלי איפור. בצד תמונה ממוסגרת, מטושטשת כתוצאה מהגדלה, של הילד שאיבדה. יוכבר תומכת בישראל, משיחה

הצגות שבהן השתתפה. דירה יפה ומטופחת, נקיה ומסודרת להפליא. מאות ספרים, בידידיש בעיקר, מסודרים על מדפי הספרייה. תמונות — אוריגנילים — של ציירים ידועים, על הקיר.

בטי ב. הקמז'ן

ישראל סגל ב. מירלה אפרת

בטי בהצגת "גיבורי העורף"

פעם אחת. בגטו, ניסתה להבריח קצת ביצים בשביל הילד... היכו אותה מכות-רצח"

כ אשר חשבתי לראשונה על פתיחת מדור למיכתביאסירים. החלטתי לשמוע את דעתו של אחד האסירים האינטליגנטיים ביותר, עורך-הדין שימעון חרמון. כתבתי לו מיכתב לכולא. והוא ענה כך: "שלום אילנה, אין ספק כי הרבה אמת יש ברברייך. כי האסירים הם המיעוט המדוכא וחסרי האונים ביותר במדינה. מקובל עלי כי השבועון העולם הזה ביסודו רגיש לעוולות הנעשות לאנשים חסרי-אונים, הנשחקים תחת מכבש העוולה. יש בפתיחת מדור חדש, כאמור במיכתבך, משום ררך שתבטא אלינכון רגישות זו. לעניות דעתי, מדור כזה יתחלק מן הסתם לשתי קטגוריות עיקריות: אסירים הוועקים חסם על עוול מישפטי שנעשה להם. אסירים הוועקים על היחס והתנאים שהם זוכים להם בכלא. מהר מאוד יתברר לך כי אסירים הוועקים את חפותם אינם מתלוננים על תנאי-המאסר, משום שעניין המאסר מתגמד והופך חסרי-משמעות מול הבטיחה העיקרית של ריצוי מאסר על-ידי אדם ח"מפשע". נראה לי כי פתיחת מדור מעין זה יעניין לך FULL-TIME JOB.

שימעון חרמון. "אני חף מפשע".

מיכתב תמורת סיגריה

מיכתבו של חרמון, שהורשע ברצח האחות כרמלה באלס ושי

מכתבים מהכלא

יש המתלוננים על התנאים בבתי-הכלא, יש המתלוננים על כך שבכלל הגיעו לשם

כתבו כמה אסירים, במיכתב שהוברח מהכלא, על רצח אסיר בבית-הכלא. העולם הזה חקר בפרשה וגילה כי אסיר בשם יוסף פרץ, אדם ללא עבר פלילי, שנכלא לראשונה בגלל כיוון בית-הדין, מכיוון שהופיע למיש"פ של בנו כשהוא שיכור, הוכה כנראה למוות בבית-הסוהר.

בלתי-תקין (או — כמו שנהגים האסירים לומר — "אני חף מפשע") ולת" לונות על תנאי-המאסר ועל התעללות מצד סוהרים או אסירים. כפי שלמדתי במשך השנים, כתיבת מיכתב אינה דבר קל לאסיר הסגור בתא בכלא. אפילו השגת נייר ועיפרון כרוכה לעיתים בקשיים שאדם חופשי אינו יכול לתארם. ידוע לי כי התפתח כללא מיסוד כתיבת מיכתבים, אסירים משכילים, בעלי כושר-הבעה, כותבים מיכתבים עבור אסירים אחרים, פחות משכילים, ומקבלים בתמורה סיגריות, שוקולד ואפילו כסף מזומן. אך למרות הקשיים הללו מגיעים למערכת מיכתבים רבים מכל כתי-הסוהר במדינה. לעיתים משתמשים האסירים בדואר הרגיל, העובר צנזורה נדרכו מבית-הכלא, ולעיתים הם שולחים את המיכתבים בניגונה, דרך אסירים היוצאים לחופש או לבית-המישפט.

כזה נשמעת לעיתים כנה ואמיתית עוד יותר, בגלל התנאים הקשים שנדרשו לכתיבתה. תמיד חשבתי כי האסירים במדינת ישראל הם המיעוט האומלל והמקופח ביותר במדינה, אין להם כל דרך להשמיע את דברם כציבור, ואפילו זכות-הבחירה לכנסת, המוקנית להם על פי החוק, נשללה מהם בשרירות, כטיכול בגלל בעיות אדמיניסטרטיביות. תנאי-המאסר בארץ אינם תואמים

עצמו, שלא השלים אף לרגע עם פסק הדין המרשיע. הוא מחכה כעת לעירעור בבית-הדין העליון. רפי פרי, אסיר אחר ששלח לה-עולם הזה חוברת מצויירת, שכתב ואייר בעצמו בכלא, הורשע ברצח אפרת גינגולד, שהיתה אהובתו, באקרה-מסמרים. במשך השנים שבהן הוא יושב בכלא חיבר שירים לאפרת, צייר ציורים ולבסוף גם כתב את החוברת העבה, שהיא בעצם עירעור נוסף על הרשעתו, ונסיון להוכיח לרשימת-מיכתבים ארוכה את צדקתו. נראה כי פרי לא הצליח לשכנע איש גם בחוברת זו, מכיוון שכמה מיכתבי קוראים, שהגיעו למערכת אחרי פיר-סוס סיפור השער (העולם הזה 1.5.85), הביעו שאט-נפש מפרי ומ'נסיונו להצדיק את עצמו.

לחזור לחברה

אחד הכותבים הקבועים לה-עולם הזה הוא מי שנודע בזמנו כהמדויע המישטרתי מיי"פ, סלומון משהראווי. הוא הורשע בעבירות חמורות ונשלח לכלא. והרי חלק ממיכתבו: פנייתי זו היא בגדר תיקווה שאני תולה במיסוד ובחברה ובציבור, אשר מכיר אותי ויכול להזיז דבר, בכך שיקבלני לחיקוי ויחזירני לחיק מיש"פחתי וחברתי. אני היום איש הסובל מאוד מהמשבר העובר עליי. זה תקופה של כמעט שלוש שנים שאני מורחק מהחברה, ויושב מאחורי חומות בית-הסוהר אשקלון, במרחק מאה מטר

אסיר-פרנקלית חרמון "אני חף מפשע"

בלבד מאשתי, ילדי והוריי. אין אני בא לטעון נגד מערכת-המישפט שעשתה את המוטל עליה, הראיות שהובאו לפני הערכאות הם שגזרו את דיני. "היום אני פונה לחברה שאיכפת לה ולכל המימסד, לחבריה-הכנסת מכל הסיעות, ולשר-המישטרה. במשך תרי-סר שנים נלחמתי בפשיעה והבאתי לחיסול מקורי-פשע באיזור מגורי ובמחוז תל-אביב. עשיתי זאת בגלל אהבתי למערכת-החוק, על כל מיני

מישטרה ומשרות בתי-הסוהר לא פנה אלינו. בעלי, יוסף, נחשב אצלם ככלב שלא מתעניינים בו." עד היום לא נענה העולם הזה מה היו תוצאות חקירת-המוות של האסיר פרץ. במיכתב אחר, שהוברח גם הוא מהכלא, התלונן אסיר על מנות-הרעב הניתנות לאסירים. הוא סיפר כי לולא הסנדוויצ'ים שמגניבה לו אשתו בכל ביקור, בכיס הרחב של שימלתה, לא היה אוכל כלל כשר במשך מאסרו,

כמו כלב

משך השנים פירסמתי מיכתבים רבים מבתי-הסוהר, שהתקבלו במערכת. היתה לי התכתבות ארוכה ומעניינת עם יורם לנדסברגר, כאשר ריצה את תקופת-מאסרו בהולנד. הוא הירבה להשוות את תנאי המאסר והמעצר המשופרים בהולנד לתנאים הנהוגים בישראל. גם אסירים אחרים, הכלואים בגרמניה, בדנמרק ובהולנד, פנו להעולם הזה במשך השנים בבקשות לעזור להם, או לפעול להעברתם לכלא ישראלי. מאסירים, הכלואים בישראל, קיבלנו כמה מיכתבים מזעזעים שפורסמו אף בשער בהעולם הזה. באחד מהם

יום אל האיש הסוף הוא אמרתי הכולל אל וזה תקלה של כעט 3 טל'ם ברם זל אומחן אמתה יוטב מאוויר חיוניה האלוים של בית האסורים אשיליון במידה כ 100 ר'ה מאושר ואל' והורי בק (אזי אל' או זמתי. אל' אש'ם זשי ז'אלי'ם הי'סלה' משפוט ז'אסור ז'ל ז'ל בא לט'סון (ז'ל ז'ארי'ת ז'ל ז'אטי נ'ס'ר'י את הי'סוף אל' הי'אית ש'אבאו אפ'ל ז'ריכ'לת רם ז'אטי ק'פדו את ז'א'ר'י

קטע ממיכתבו של משהראווי מעידה חד-פעמית

רעותיה. למרות כל האסונות שפקרו אותי ואת בני-מישפחתי ואחיי, המי שחתי לעזור למישטרה בגלל אהבתי, ואפשר לומר — מחלתי. כיום, כאשר אני שומע מאמצעי-התיקשות על פושעים ועבריינים, אני שואל את עצמי: מה לי ולהם? איך הגעתי למצב שבו אני נמצא היום, ולמה? מעידה זו שמערתית היא חד-

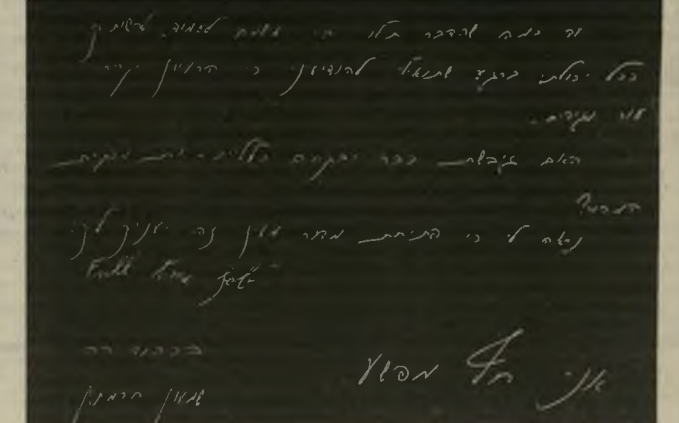
והיה סובל מחפרת-רעב. הוא גילה כי חלק ממיצרכי-הזמון נגנב עוד בררכו למיטבתו, וחלק אחר נעלם אחרי הבישול (העולם הזה 2.11.83). אולם, כפי שכתב חרמון במיכתבו, חלק גדול מהמיכתבים מתייחסים באמת לרגש התיסכול והמצוקה של אסירים, הטוענים כי הם חפים-מפשע ושנשפטו על לא עוול בכפם. אחד האסירים האלה הוא, כמובן, חרמון

הלק לי צדק!!! ז'אב'ר'!!!

כא נאכ'ר ופ'ס נעשה אכ'ר' ח'ל'ר' ח'ס'ר' ע'ל אק'ר' ח'ס'ר'ת' הא'ש' ש'ח'ר'ש'ע' ב'צ'ת' א'פ'ש'ת' ד'פי' ב'י' ח'ב'ר' ב'כל'ל' ח'ס'ר'ת' א'ר'י'ד'ת' כ'ד' ל'ר'כ'ח' את' צ'י'ש'ת'ו

סדק בצדק

פרשת פרי ב.העולם הזה" (1.5.85) שירים מהכלא

קטע ממיכתבו של חרמון FULL-TIME JOB

מדינה תרבותית, ולעיתים סובלים אסירים ממצוקה קשה, ואין להם כל ררך לבטאה ברבים. ואומנם, כפי שכתב האסיר חרמון ככושר-הניתוח המעולה שלו, תלונות האסירים מתחלקות בעיקר לשני סוגים: לתלונות על הליך מישפטי

נידון למאסר-עולם, היה כתוב בכתבי יד נאה ומסודר, על נייר משובח. אבל זה דבר נדיר בין המיכתבים המתקבלים מבתי-הסוהר. בררך כלל נכתב המיכתב על פיסות נייר מקומטות, בכתבי-יד בלתי-מלומד ובשגיאות-כתיב נוראות. אבל דווקא הזעקה הנוקעת ממיכתב

כאשר נטס ממו כעיר העמקד בסכנת חוץ — רעשה הארץ — אך כאשר גילה. העולם הזה כי אסיר הוכה לאוות בחוף הארץ — לא התרגש איש. בעמודים אלה מסוכד הסיכור המחרי' לכל ברמי'

הסוהרים הרגו את בעלי!

פרשת פרי ב.העולם הזה" (2.1.85) רצח בכלא

גויאנה, משכרות ומסוכרת, בגיל 63, **סורבס ברנהאם**, מזה 19 שנה נשיא מדינת-הנגס הדרום-אמריקאית (כי הורים הינדיים ומוסלמיים, שאבותיהם הובאו למקום לעיבוד מטעי קני הסוכר) — מאז קיבלה את עצמאותה מידי הבריטים. במשך השנים הי אחרונות ניסה ברנהאם לשקם את בריאותו בעזרת טיפולים רפואיים בקובה ובגוש המזרחי, אך ללא הועיל.

האלוף הטוראי

נפטר ♦ בגיל 74, אליהו בן חור, אחד מעשרת אלופי צה"ל הי ראשונים (ראש אגף ההדרכה במטכ"ל

נשיא שמגר אצ"ל, פצ'ר יועץ

(1948) שהגיש, בעיצומה של מלחמת העצמות, את התפטרותו לדויד בן גוריון, עת חלק על דרך ניהול הי מלחמה שלו, והתנר, כטוראי, לנהוג כוח"ם של חטיבת גבעתי. לפני כן היה כן-חור מבוני תורת לחימת-הלילה של ההגנה בסוף שנות ה-30 וכטוראי ביהדות הארצישראליות של הצבא הבריטי במלחמת-העולם, מפקדם של החיילים היהודיים מטעם ההגנה.

ספר הנישואין

נפטר ♦ בבני-ברק, מאי-סיפקת כליות, בגיל 87, הרב יעקב ישראל קנייבסקי, קשיש ראשי הישיבות בעולם, מורה-הלכה וסמכות תורנית לחרדים, שהיה ידוע בכינויו הסטיי פולר (בזכות מוצאו מהכפר האוקראיני סטייפוליה). קנייבסקי, שרכים עלו אליו לרגל לקבלת הדרכה ברכי החיים, היה מחברם של 30 ספרים תורניים גיסי של הרב אברהם ישעיהו קרליץ (החזן איש), מאור החרדים בשנות ה-50 וה-60, שיצר את הקשר המישפחתי ביניהם אחרי שהוא עיין, בראשית המאה, בספר-הביכורים של קנייבסקי, שערי תבונה (מחקר על הרמב"ם) ועמר על כך שנכח ידענותו המופלגת של המחבר תינשא לו אחותו, מרים, מייד.

שר יחידות-המחץ

נפטר ♦ בגראס שכריביירה הי צרפתית, בגיל 92, זיל מוך, מי שהיה בשנים הראשונות לאחר מלחמת-העולם, שריהפנים של צרפת וסייע, בעצמת עיניים וגם בעזרה של ממש, להצלחת העפלתם של ניצוליי-שואה דרך נמלי-צרפת. מוך, שהיה כבר שר בממשלות צרפת שלפני המלחמה (לעבודות ציבוריות, בממשלתו של ליאון בלוס היהודי), הכתים את שמו הטוב כסוציאליסט, עת הקים, ב-1948, את פלוגות-הביטחון של הרפוב' ליקה, כיחידת-מחץ מישטרית לרדי כיו מהומות-פועלים.

בחזרה מאפריקה

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-60 של מאיר שמגר, נשיא בית-הדין הפעיל, שנולד ברנציי (נמל-המריבה בין גרמניה לפולין, על שפת-הים הבאלטי, השייך כיום לפולין וידוע כגראנסק). כבנו של סוחר עתי-נכסים יוצא רוסיה, שהתפרסם, בראשית הי מאה, כאשר דאג לספק נשק להגנה עצמית של יהודי אודסה בפני פורעים אוקראיניים. שמגר עצמו היה, כי צעירותו, איש אצ"ל, שהוגלה על-ידי השלטונות הבריטיים לאפריקה, ו כאשר שב ארצה, עם קום המדינה, החל בקריירה מישפטית מזהירה, שבה היה, כזה אחר זה, פצ"ר (פרקליט צבאי ראשי, בדרגת תתי-אלוף); היועץ הי מישפטי לממשלה ומאז 1973 שופט בית-הדין הפעיל, שכנשיאו נבחר השנה, עת פרש לגימלאות השופט יצחק כהן (מי שהיה י"ר ועדת החקירה על אירועי צברה ושאתילא).

מרעננה ללונדון

נחוג ♦ יום הולדתו ה-65 של אהרון מגד, סופר (חדווה ואני החי על המת) ומחזאי (איי לייק מייק), שגדל ברעננה, היה חבר קיבוץ (שדות-ים), פועל-נמל ודייג, שליח (לארצות-הברית ולקנדה), עורך (סיפריית פועלים) וגם נספח תרבות בשגרירות ישראל בלונדון.

ניצול לוע-התוחח

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-76 של כיסאיניאן, נשיא סין-העמית, לי (שם-המשפחה הסיני הוא הראשון בין שמות בעליו), הוא אחד מחמשת בניה של מישפחת-יעניים, שהיה בגיל 29 מפקד הגיס ה-30 של הצבא האדום, אשר נסוג, לפני 50 שנה, צפונה, לקירבת הגבול הסובייטי, מעבר לחומה הגדולה ולשולי מידבר גובי, במנוסתו מפני הכוחות האומניים של צ'אנג קיי-שק. מבין מאות אלפי משתתפי אותו מסע ארוך צפונה, לא הגיעו יותר מ-6,000 איש חיים למקום המיקלט. לי עצמו איבד את רוב אנשיו בקרבות עם פרשים לאומניים אימי תניים, בני שבטים מוסלמיים, שנהגו לקשור את שבויהם ללועי תותחיהם ולירות אותם לרסיסים.

מתנה על-קולית

נחוג ♦ בלונדון, יום-הולדתה הי 85 של אליזבת, המלכה-האם, אלמנתו מזה 33 שנים של ג'ורג' השישי, לו היא נישאה עוד בהיותו נסיך מלכותי פשוט, בשם אלברט פרדריק ארתור ג'ורג'. אז היה זה המיקרה הראשון ב-250 השנים הי אחרונות של ההיסטוריה הבריטית שהותר לנסיך לשאת אשה שלא מי מישפחה מלכותית, מה שלא מנע מג'ורג', מלה וטייס מצטיין, לעלות לכס המלוכה, בשנת 1936, כאשר אחיו, אדוארד השמיני (לאחר מכן הדוכס מווינדזור) נאלץ להתפטר, עקב נישואיו העתידיים לגרושה אמרי-קאית. מתנת יום-ההולדת של המלכה האם מנותחיה, המלכה אליזבת בת הי 59 והנסיכה מרגרט רוז בת הי 55: טיסה כשמי בריטניה במטוס קונקורד על-קולי.

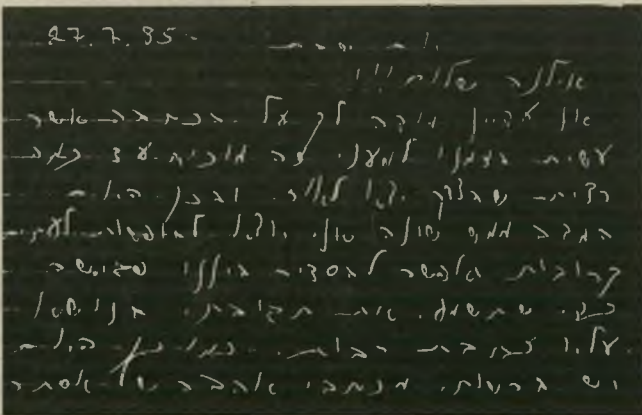
הנשיא השיכור

נפטר ♦ בג'ורג'טאון, בירת * לא היה זה החרוג ההיסטורי היחיד בחייו של גורג השישי, כאשר ביקר יחד עם מלכתו, אליזבת, באביב 1939 בארצות-הברית, היה הוא המלך הבריטי הראשון שביקר אי-פעם בארצות-הברית.

אסיר נחום

מיכתבים מזוייפים ותמונות-עירום

קטע ממיכתבו של נחום שהצדק ייצא לאור

נחום. אינני רוצה להכפיש איש במדור זה, אלא רק לעזור לאסירים במצוקה. מישפחתו, הרוצים להשתמש בשרותיו.

אסיר משהראזוי (בתמונת שיחזור של העולם הזה) חנינה בזכות העבר

פעמית, ואני לא אחזור עליה לעולם. אני בן למישפחה מכוברת, נאמנה לחוקי-המדינה וגאה בערתה וברתה. חונכנו על-ידי הורים שעמלו קשות, והגיעו למה שהגיעו בויעת אפם, ואני לא רוצה לגרום לכך שכל עמלם יירד לטמיון. אני רוצה לחזור לחברה, ואני מאוד זקוק למילה טובה בפני הגורמים הנוגעים ברב.

פניתי בבקשת-חנינה לכבוד נשיא-המדינה, ומולי תיקווה כי הוא יענה לה... בהודונות זו רצוני לבקש את סליחת הציבור והחברה על המעילה באמונם, ועל כל הטיידה שיצאה ממני. תנו לי את הצ'אנס הגדול, ואני מבטיח שאקיים את דבריי. ממני, סלומון משהראזוי."

בלי עירום

אסיר אחר, עמוס נחום, מכלא שאטה, שלח מיכתב שבו הוא מציע למסור לי מיכתבי-אהבה ותמר נות-עירום של בחורה, שלדבריו העידה עדות-שקר נגדו. בזמנו שלח אותו אסיר למערכת מיכתבים שהתיימרו להיות מיכתביה של אותה בחורה, שבהם כתבה כי היא עדיין אוהבת אותו ומצטערת על שהעידה עדות-שקר נגדו.

העולם הזה ברק את המיכתבים, וללא כל קושי גילה כי הם מזוייפים, ושנכתבו כיד אחרת לגמרי, בכתביד שאינו רומה כלל לזה של הבחורה (העולם הזה 21.3.84). אולם כעת, שנים לאחר אותה כתבה, מתעקש נחום שוב נכותב:

"אני עדיין מודה לך על הכתבה שעשית בזמנו. זה מוכיח עד כמה רצית שהצדק ייצא לאור. ובכן, כיום המצב שונה... יש ברשותי מיכתבי-אהבה של אסתר, כך שהיא לעולם לא תתכחש להם. כמובן יש לי תמונות-עירום שלה, ממש עירום מלא, שאני ככבודי ובעצמי צילמתי אותה. כמובן איבש שאת תשמעי ממיספר אנשים מה יש להם להגיד על אסתר, מה דעתך?" אני מנצלת מדור זה כדי לענות לנחום ולומר כי אינני מעוניינת בתמונות-עירום של בחורות, וכי אחרי הבדיקה שערכת בזמנו, ואשר הוכיחה כי המיכתבים ששלח לי נחום היו מזוייפים, אין לי כל עניין להיכנס ולחטט מחדש בפרשה זו. נראה לי שאסתר כבר סבלה די מקשריה עם

עכשיו, טעם נוסף לסעוד ב"גריל רום" של קרלטון

הפעם, תן לעצמך ולאורחך להנות מאווירה קלאסית-אלגנטית ב"גריל-רום" של קרלטון תל-אביב. פינות אינטימיות, רהיטים ספוני-עץ מהגוני, עגלות הגשה כסופות ומאכלים שהם חוויה גסטרונומית עשירה ומעודנת המוכנים בנוכחותך ליד השולחן. ה"גריל-רום" בקרלטון מוסיף טעם טוב לפגישה עסקית ונופך של ארוע חגיגי לכל ארוחה חברתית.

עכשיו, נוסף עוד טעם טוב. 25% הנחה לחוויה של ארוחה בין השעות 19.00-23.00. ° לא כולל משקאות. גריל-רום בקרלטון - טעם של חו"ל במרכז תל-אביב. הזמנות בטלפון: 03-291291.

25% הנחה לחוויה של ארוחה

מלון קרלטון תל-אביב - מורד הירקון 10 (בכניסה למרינה) תל-אביב, טל. 03-291291

רבין ולוי התחמקו!

(המשך מעמוד 16)

אנשים הומניסטים, אנשי-שמאל, צריכים לשרת בצבא, לא כי זה החוק, אלא גם כדי שלא לתת למיליטריסטים, ללאומניים, שרק הם ירכיבו את הצבא, כי או יכולה להיות סכנה. **היית חוזר היום לצבא?**

היום זה מחוץ להקשר, זה לא רלוונטי, למרות שאני במיקצוע, אני עוסק בניתוחים צבאיים, באסטרטגיות, בטקטיקות. אני שומר את עצמי מעורר כן במחשבה הצבאית.

אבל אתה מצטער שקמתי עו לך את הקריירה הצבאית? בפירוש כן. אני אומר שוב, אני חושב שנגרם עוול. אני יצאתי יבש מזה, הלכתי לאקדמיה ולחיים הפרטיים, אבל אני חושב שצה"ל ניזוק בעניין הזה. זה לא נזק טוטאלי, אני לא מניח שהייתי משנה מי יודע מה, אבל אני הייתי מביא תועלת תקופה מסוימת - וחבל שלא. אני לא רואה כזה אסון לאומי.

נראה כאילו אתה נאחז בזה מתרפק על זה שהיית אלוף-מישנה, מספק בית-הספר לקצינים.

למה לא? אני לא מתבייש בזה. רבים וגם טובים מתרפקים, אני גאה בזה שהייתי פלמ"חניק, אני גאה בזה שהייתי קצין כזה"ל בתפקידים שונים, גם קרביים וגם תיאורטיים, אני גאה בזה שכתבתי את ספר תורת-הקרב של צה"ל, ואת ספר תורת-ההרבה של צה"ל, ואני מתבייש בזה שעד היום לא הוציאו עוד מהדורות.

הם משתמשים עד היום בתיאוריות ובנורמות שאתה שקבעת?

כן, ואני גאה בזה. כמעט כל אדם מתגאה בעברו, עקרונות. אני גם מתיי גאה בזה שאני סוציאליסט, חניך פועי לייצוין-שמאל, אני גם מתגאה בזה שהייתי ככנסת מטעם שלי"ל ולא מטעם תנועה אחרת.

אני לא מתבייש בזה שהייתי בצבא, אני גם לא חושב שאני צריך להתכייש בעוונותיי נעשיתי היסטוריון - לא בעוונותיי, מתוך בחירתי - למי רוח שבכתיבת ספר תיכון למדתי במגמה ריאלית.

אמרת שלמדת בבית-ספר דתי.

למדתי בבית-ספר דתי ארבע שנים. **מבית סוציאליסטי הלכת ללמוד בבית-ספר דתי?**

כי אנחנו גרנו במקור-ברוך בירור שלים, ומעבר לכביש היה בית-ספר תחכמוני, אבל בית אצלי אין מוזה. **הלכת לבית-הספר בכ"י פה?**

לא, לא ררשו. רק כשלמדנו בשי"ע עורי תנ"ך או מישנה. אני אחד המעי"טים שמכירים את כל הזרמים בחינוך. **גם אחיך למד בבית-ספר דתי?**

לא, אני למדתי ארבע שנים בבית-ספר דתי, אחר כך קפצתי כיתה ולמדתי שלוש שנים בבית-החינוך של זרם העובדים בקריית-עבודה בחולון, אחר כך למדתי ארבע שנים בגימנסיה של הצינים הכלליים, ואני מכיר את כל שלושת הזרמים, וכשאני אומר שאני בעד זרם-העובדים, אני יודע למה - גם בתכנים לאומיים, אבל בעיקר חברתיים רעיוניים.

שינית את השם מפיליבסקי לסטיל בשלהבת לצבא?

לא, יותר מאוחר. כל עוד משה דיין היה כזה"ל, לא היתה לי אפשרות לעלות מעל דרגת סגן-אלוף. כשהוא הלך, קיבלתי דרגת אלוף-מישנה.

אז היית מספק בה"ד 1? לא, או הייתי ראש מחלקת תורת-הלחימה במטה הכללי. זה היה תפקיד תיאורטי.

נחשבת לכוכב? לכוח עולה?

זה תשאלו אותם. מאחר שערכו אותי, או כסופו של דבר התקדמתי יותר מאוחר מהאחרים.

באיזה חיל היית? חיל-הרגלים.

מי היה איתך בצבא? מי לא היה איתי. במחזור שלי היו

שייקה גביש, דן לנר, יוסקה גבע, יובל נאמן היה איתי בקורס מ"מים.

מה אתה אומר על כל הוויכוח על תקציב הביטחון? לא צריך להתווכח, צריך להוריד. תקציב-הביטחון, אם היו לוקחים אותו בידים באופן אחר, אפשר היה להכניס אותו לדיאטה של חמש שנים. כל שנה להוריד בין שלושה לחמישה אחוזים, לא בבת אחת, ולהגיע תוך חמש שנים לצימצום כ-20 אחוז בלי לפגוע בביטחון-המדינה.

למה הררגת? כדי שלא יהיה שבר במערכת וכדי שיהיה מי שיקלוט את האנשים שייפלטו. אני יודע, אני לא מעריך, אני יודע שזה מה שיקרה. אם מערכת הביטחון היא בסדר, או צימצום בתקציב יעזור לה כמו שדיאטה טובה עוזרת לשמן. כשהדיאטה מגיעה לשיאה, אז אתה גם יותר רזה וגם יותר בריא וגם יותר חזק ותאריך יותר ימים. וזה בריוק מה שיקרה בצבא.

הצבא, נוסף לשומן שציבר גם צבר הסתאבות? אין דבר שלא צובר הסתאבות. כל רעיון טוב לא יכול להתממש אלא אם הוא מתמסד. כל דבר שמתמסד, הוא חייב להיכנס לעידן של שמרנות, ועם זה באה ההסתאבות.

אז למה קמה זעקה כזו גדולה כשהתחילו לדבר על תקציב הביטחון? מפני שאצלנו, בגלל נסיבות היסטוריות ופסיכולוגיות, הביטחון הפך לערך עליון, אנחנו ממשכים את המנטליות של היהודי הגלותי, ולרוב העם היושב בארץ הוא נרמה שהביטוי

"לא צריך להחונך על חקציב-הביטחון, צריך להוריד! צריך להכניס אח הצבא לדיאטה של חמש שנים!"

הכיימובהק לעצמאות ישראל זה הצבא והכוח. זו תסימנות גולית.

כשאתה היית בצבא, הציבא היה קטן ומאוד יעיל.

גם אז היה מה לקצץ. כבר בתקופה ההיא טענתי, ואני אומר על דרך הצחק, שיש לקחת את כל המטה הכללי, שהוא דבר ענק, עם משרדי הביטחון, ולהפעיל את מילות האינטר-נציונאלי. עולם ישן עדי היסוד נהי ריבה, ואחרי-כך נבנה מחדש.

אמרת שיקחו רבי-סמל, ושיחליטו באופן שרירותי: ענף אחד להשאיר, ענף אחד לבטל, אחד להשאיר, אחד לבטל. זה יקח לו יומיים. אחרי זה צריך לבטל את כל הענפים, וממה שנשאר לבנות את זה מחדש. ויתברר שזה יותר מצומצם ומתפקד יותר טוב מהקודם. אחרת זה מסתאב ונעשה מסוכך ומי תוסכך.

גם בתקופה שלי צחקו על המטה הכללי ואמרו שאם יום אחד יהיה שלום עולמי ויפרקו את כל הצבא, ישאירו רק את המטה הכללי, הם יעברו אחד עם השני עוד חמש שנים ולא ירגישו שאין להם צבא.

אלה הגזמות, כמוכן, אבל ככל זאת צריך לחשוב.

אתה נמצא עדיין בקשר רים עם הצבא, אתה יודע מה קורה שם? כן.

מזמינים אותך להרצי אות? את רוצה לשמוע? כל עוד דיין ופרס היו שר-ביטחון, אני הייתי מוח"רם ומקצה. כרגע שהליכוד עלה

העולם הזה 2503

מודעות בטלפון

לכל העתונים בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידיאל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

ארבעה לילות... ולילה חינום

מלון דיפלומט ירושלים *****
מלון אריאל ירושלים ****
מלון דיפלומט תל-אביב *****
מלון מרינה תל-אביב ****
מלון מרינה בתים ****

רשת מלונות שוף
רשת המלונות המובילה בישראל

מצע הקיץ

4+1

	7	6	5	4	3		2	1
						8		
12		11	10					9
			14			13		
		17			16			15
		21			20		19	18
			24				23	22
	27		26					25
		29						28

אמרתי לך שאני חושב שהצבא הפסיד. אני לא שחצן כזה גדול, אבל אני חושב כך. למרות שאני בטוח שהיו יכולים להסתדר בלעדיו, גם בצבא וגם בשמאל. לפי רעתי פחות טוב, אבל היו מסתדרים. תרומתו של אדם אחד, מוכי שר ככל שיהיה, אינה מוחלטת, היא יכולה להיות רבה, אבל לא מוחלטת. אבל פנו אליי בצד המיקצועי הצבאי, בנושאים שהם יודעים שאני מתמחה. עד התקופה של עזר פנו אליי פה ושם בסתר.

לשילטון, כשעזר היה שר הביטחון, הוראת החרם בוטלה. **● במלחמות לא השתתפת מאז מלחמת ששת הימים?** במלחמת יום הכיפורים דיין נתן הוראה לא לגייס אותי. מאז שעזר נהיה שר הביטחון, קיבלתי מינוי. בתקופת דיין ופרס לא הומינו אותי להרצאות, גם לא בבמחנה וגם לא בגליציה. טאבו, חרם. אפילו יותר מזה: שימעון פרס טירב לפרסם את הדוקטורט שלי בהוצאת מערכות.

● העובדה שאחרי נמצא ב"מצפן" לא הפריעה לך בדרך? אני חושב שכן. אף פעם לא אמרו לי את זה בגלוי, אבל גם אני לא טלית שכולה תכלת, מבחינתם. אני אף פעם לא התכחשתי לעמדותיי. אני חתום שנים על על המשמר, ודרך מת"ש — מחלקת התשלומים של הצבא. אני פניתי שיורידו לי כל חודש סכום כסף לעל המישמר, כדי שאקבל את העי תון כבית. אני חושב שהייתי אישי הקבע היחיד שעשה את זה, וזה בתקופה ששעל המשמר היה סוציאליסטי. **● לא שינית את שמך בגלל אחיך?**

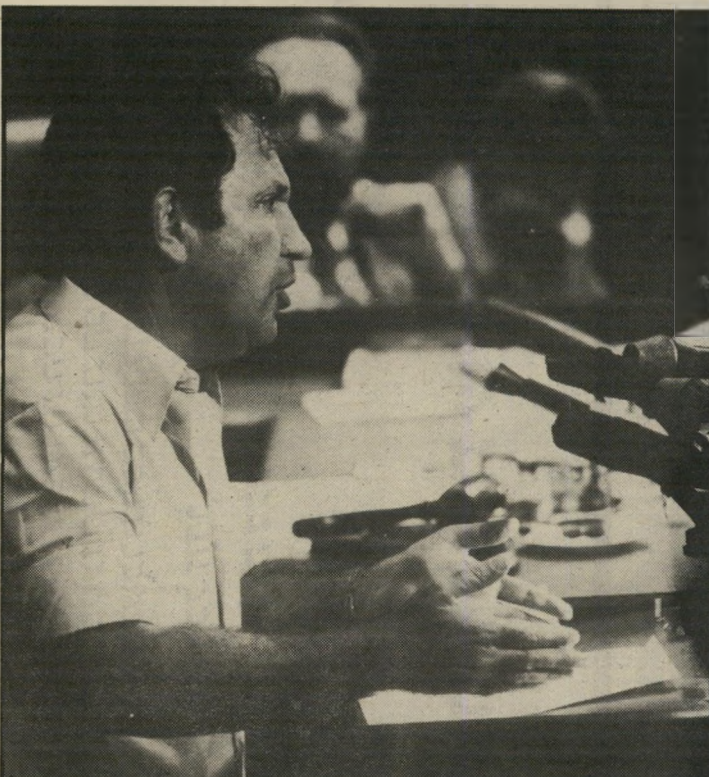
לא. הייתי פילבסקי כל הזמן. שיי נתי לפעיל. כי ברגוריון ביקש ממני כשקיבלתי מינוי כאלוף-מישנה, וזה הגיע לשולחני של ברגוריון, והוא אמר שהוא מכיר את השם פילבסקי ושאוילי יבקשו ממני לשנות את השם. אז הייתי מרריך ראשי בפר"ם — המיכללה הבידורונית לפיקוד ולמי טה. צלצלתי מהר הביתה ושאלתי את אשתי אם איכפת לה שיהיה פעיל. לא היה איכפת, ונעשה פעיל. זה לא בגלל אחי, זה לא היה חשוב לי כל הנושא. עד היום אין אף פעיל אחד חוץ מאיתנו, ואחנו כבר מישפחה גדולה. **● הבנים שלך עשו קריירה צבאית?**

● על מה עשית דוקטורט? איך צמח צבא ההגנה לישראל מתוך אירגון ההגנה. פרס לא נתן לפרסם את זה, אחר-כך גם די בן-צבי לא רצתה לפרסם את זה, עם עובד לא רצה לפרסם את זה וסיפ"ר ריית המועלים לא רצתה לפרסם את זה. היתה עוד הוצאה אחת הסתררותרית ציבורית שנשארה, וזו הוצאת הקי

**„על רפאל איתן“
אומרים ברוסית:
פרימיטיבסקי
צ'ולובייק —
האדם פרימיטיבי
עד אין מחוס בו”**

בוץ המאוחד. החלטתי שאני לא אפנה אליהם, כדי שלא ישר לי טעם רע בפה, אז הלכתי למו"ל פרטי, לזמורה ביתן מודן. והם הוציאו לי את זה. זה היה בסוף 1979. **● אז עכשיו אתה יותר מרי כר בצבא?** עכשיו כן. עזר, כשנעשה שר הביטחון, עשה שני דברים: נתן לי מינוי חירום, לפי המלצה של מוטסה. מוטסה גם

- מאוזן:**
1. חזרת מלכה? (3)
 2. תארים רבים קבלנו מההורים (5,4)
 3. נתן בכוס עינו, ונתמלא חימה (4)
 4. חותך בשעת רקוד חס ושלוש? (4)
 5. מודל של חכם ואביון (3)
 6. שמענו שהפרויטים מזכירים את החיות (6)
 7. נופל בדיוק בהג (4,4)
 8. ארץ של נמוסים טובים (4)
 9. כותב בקרב (4)
 10. קבל הלם מקולות התגרנים ברחוב (4,4)
 11. „אבינו מלכנו“ אמרו בארם (5)
 12. ככר בפרוק (3)
 13. חלש? — יקבל טפול (4)
- מאונך:**
1. שבענו שאפשר גם בלי לשלם מס (3)
 2. המזון נשרף (4)
 3. המאדאם היא כוכב בעיר (8 מ')
 4. קוראים לבעלה של חיה, אבל הוא ישן כל הזמן (6)
 5. קבל את התפקיד אחרי הספירה (4)
 6. משלם פעמיים בלי עין הרע, על ההתמכרות (5)
9. „ובך בולט משכמו ומעלה“ הוא טוען כשמצבירווחו מרומם (3,4)
11. בגלל הרטיבות למטה, נקטע החלום כאמצע (2)
12. חדלו מדברי הבל, השתמשו בהבל! (4,5 ח')
16. באתי וראיתי שנצחון אין כאן (4,4)
19. קיר יכל להצטיין במעלות טובות? (3,3)
21. שיא האירוניה: ערכו שם טבח רציני ועוד שאלו מה מתבשל? (5)
22. הקול בטלוויזיה נשמע חלבי (4)
23. רצוי להשמע לפקודה (2)
24. דרש את התשלום במזומן ונרחה (3)
27. מאמן ממש מלאך (3)
26. השר נכנס בשער ומיד חותכים אותו חי (4)
28. נמצא כאן בסביבה עוד מימי טיכו (3,4)
29. תהנו ממנו — פסק (3)

ח"כ פעיל בכנסת התשיעית מאירקה. יש לך מינוי?

היה ניגש אל פרס ושואל אותו עליו מפעם לפעם. הטענה של פרס היתה: יש הרבה אלופי-מישנה שאין להם מינוי-חירום, אז גם לו אין, לא נורא. עזר הודיע לי על כך בשיבת הכניסת — זו היתה ישיבת הכנסת התשיעית — הוא צעק לי בכנסת: „מאיר-קה, יש לך מינוי“

מאז תקופת עזר ועד היום אני פרסונה-גראטה. לא מועדפת, אבל רצויה. מזמינים אותי להרצאות.

הבן השני בכלל לא. הוא שונא את הצבא כמו אנשי-השמאל. הבן הגדול היה כזה"ל והיה מ"פ בשיריון. הוא לא רצה להישאר והלך לטכניון. הבן השני היה מכונאי-טנקים. **● הפריע להם בצבא שהם הבנים שלך?** אני לא חושב. להיפך. מי שמכיר אותי בצבא — אני חושב שאני כמצב טוב. עובדה שהבן הגדול שלי רצו שהוא יישאר בקבע. הוא לא רצה.

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים),
תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 05-790114-6 רש' מס' 21 עסק 481/75

שמירה על בריאותך ורכושך

ארבעה לילות... ולילה חינם

רשת מלונות שיף, רשת המלונות המובילה בישראל
מזמינה אתכם לבלות חופשה מיוחדת ברמה בינלאומית
במחיצתם של תיירים מכל העולם:

הקיץ כל האורחים - אחמ"ים (אנשים חשובים מאד)

- חדרים מפוארים וממוזגים □ רדיו □ טלוויזיה
- מסעדות אירופאיות, מזרחיות וסיניות כשרות
- בריכות שחיה □ מועדוני בריאות □ מגרשי טניס
- ברים ודיסקוטקים □ פעילויות לילדים

**זאת חופשת הקיץ המושלמת:
4 לילות בתשלום - ולילה 5 חינם!**

הבטיחו לכם מקום בהקדם. להזמנות ופרטים נוספים, נא לצלצל:

מלון דיפלומט ירושלים	*****	טל. 777777 (02)
מלון אריאל ירושלים	****	טל. 719222 (02)
מלון דיפלומט תל-אביב	*****	טל. 294422 (03)
מלון מרינה תל-אביב	****	טל. 282244 (03)
מלון מרינה בת-ים	****	טל. 596111 (03)

**השנה
אנחת תיירים
בישראל**

- ביניהם: 25% הנחה ברשת המסעדות הסיניות "מרינה"
- 25% הנחה במסעדה המזרחית המפוארת "פרעה"
- 25% הנחה בהשכרת רכב בחברת "טריפטי"

■ בקבוק יין **MONFORT** לאני היין מבית שטוק בכל חדר

■ פנקס שוברי הנחה למקומות בילוי ובידור בתל-אביב ובירושלים לתקופת המבצע:

■ עתון ערב מדי יום בכל חדר

■ ילד בחדר ההורים - לינה בלבד חינם!

מבצע הקיץ
לישראלים בלבד!
בתוקף ל-3 חודשים
עד 28.9.85

רשת מלונות שיף. רשת המלונות המובילה בישראל.

במה להשקיע

כל הכבוד, פת!

שר שטת, דיברי חוכמה

תפ"ס, זה אינו מונע כניסה לבורסה, בהירות רבה מאוד, אף היא לטווחי זמן קצרים. אבל העיקר, יש לשים לב: במהלך החדושים הקרובים תהיה הנדסה גדולה לדולר השחור, ומחירו יאמיר, בוודאי בתמיכה של אותם גורמים ממלכתיים שעשו זאת גם בעבר.

מדור זה מברך את שרהמרע גירעון פת, שאימץ חלק מהצעות אתה והשקל בחודשים האחרונים, למשקיע הנבון והמבולבל. יש להתעלם מהשאלה אם מעשהו של פת הוא מעשה שלא ייעשה עליידי שר בממשלה. מה שחשוב לעניינו הוא תוכן דבריו, שפורסמו בצהרון ידיעות אחרונות. ביום השישי האחרון, אגב הידיעה על המדד הגבוה של חודש יולי.

כרמל - הפתעה צפונית

בשבוע שעבר החלה עונת הכביצה, אבל לראשי אגודת הכורמים לא היתה סיבה מיוחדת למסיבה. במחסני חברת היינות כרמל אין מקום, ולו לקילוגרם אחד נוסף של ענבים. מדוע?

כרמל מחוייבת, מתוקף היותה בע"ל מרבית מטעי הגפנים, לרכוש את הענבים. אין די קונים ליינות, וכך נוצרים מאגרים, המאצים שוב את החברה למצוא פתרונות-שיווק מהיר. רים.

בשנה שעברה שברו יינות כרמל את מחירי השוק ומכרו את תוצרתם בסכומים מגוחכים, למגינת ליבם של המתחרים, החודש החליט המנכ"ל, אורי קלנר, לאמץ פאטנט חדש. קלנר, קרוב מישפחה של יצחק ולאה רביץ, היה בעבר מנכ"ל חברת הצבעים טכבור. הוא הצליח לחסל את היירי, ציבעי אסקר, ולהוביל את טמבור להישגים בקנה-מידה בני לאומי.

אונגר: גם פרס לא עוד

בתחילת חודש מרס נערכה פגישה חשובה בלישכתו של ראש-הממשלה. נכחו בה, מלבד שמעון פרס, מנכ"ל בנק-הפועלים ג'ורא (ג'וריי) גזית, ואיש העסקים רמי אונגר. על מה דיברו השלושה? על-פי אונגר, שהתבקש להשיב להעולם הזה, נסכה או השיחה על שערי-הריבית כמשק. בנק הפועלים מילא פיו מים וסירב להתייחס לתוכן השיחה, בטענה שהבנק לא מוסר מידע על יחסיו עם לקוחות.

וייצמן ואונגר עזרה מוסרית

אמת בפירסום

סירטון פירסומת יפהפה, שהוקרו בחודשים האחרונים בבית-הקולנוע, תיארו את מלאכת הכנת העוגות המשוך בחות של רשת בית-הקפה רוול, כולן על טהרת תוצרת-הבית. אולי זה טוב למסך הצלולואיד, אבל במציאות זה קצת שונה. בבית המישפט לתביעות קטנות בתל-אביב מונחת תביעה שהוגשה נגד אורי רוטשיילד, הבעלים, על-ידי שני יצרי נים ומשווקי עוגיות אמריקאיות, ציר קלט צ'יפ קוקיס. המדובר בסידרת-מכירות צנועה לרוול של 15.2 קילו עוגיות לפני שנה, במחיר של 28,120 שקל. רוול לא שילמו את החובות. הקונדיטורים הצעירים פנו לבית מישפט, והסכום הנדרש עתה הוא 101,639 שקל-השופטת ורדה אלי שייך הציעה לצדדים להתפשר, וניאה שבקרוב הם ישלמו.

הטיסקה הגרמנית

בימים אלה נחתם חוזה בין חברה ישראלית מוכרת ורשת מרכולים גדולה בגרמניה בשם צ'יבו. מירשאי לים יספקו לגרמנים פיתוח חדשני של וסטימים ב"טלפון" המותקן במיקלחת. שימוש נכון בווסת מאפשר חיטכון ניכר במים. המדובר בעיסקה של 180 אלף יחידות, במחיר כולל של 400 אלף דולר. המוצר ימכר במיבצע בן שבועיים בתחילת שנת 1986.

זו הפעם הראשונה שהרשת קונה סחורה ישראלית בהיקף כזה. זוהי הפ' תעה אחת. ההפתעה השנייה היא והותו של היצין הישראלי: זוהי חברת אמר קור, שמתברר כי אינה עוסקת רק בציוד חשמלי לבית.

מותר ובשם הציונות

מי יגלה את העפר מעיניו של גואל הקרקעות יהושע חנקין — שבשמו קשורות חברות כמו אוצר התי-יישובות היהודים והכשרת הישוב. אבל מכיוון שהעמק כבר נגאל, עוסקת חברת הכשרת היישוב במלונאות. אחד מפניני הרשת היא גלי כנרת כטבריה. על טיבה-השירות ורמת-האור כל בוודאי יכולות להיות הדיעות חלוקות. אבל אל על עובדות מודפ' סות, שחור — סליחה, כחול — על גבי לבן. באותו מלון נכבר לא ניתן

קרייזלר כמשל

מי שמשוחח באחרונה עם מנכ"לים וכלכלנים, שומע שוב ושוב שתי מילות קסם. לי איאקוקה וקרייזלר. המדובר בספר חדש, אוטוביוגרפיה של איאקוקה. י"ר מועצת המנהלים של חברת המכוניות הגדולה, מתורגם באחרונה לעברית.

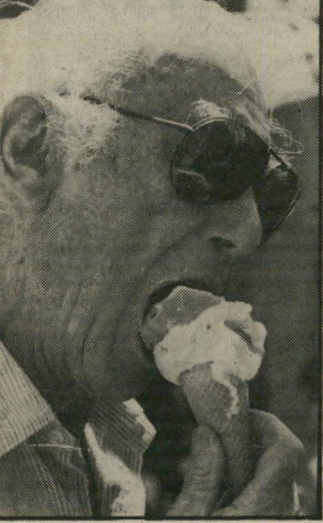
מתואר שם באריכות רבה, על פני 303 עמודים, סיפורה-הצלחה. תחילתו: איך נבעט האיטלקי עליידי הנרי פורד מחברת פורד. משום שהוא התי-קדם מהר מדי. אנשי קרייזלר. שהיו בתחלת, הביאו אותו והוא החייה את החברה, בעזרת שיטות ייעול מתוחכמות וקיצוצים. והחזיר את קרייזלר למקומה הטיבעי בשוק המכוניות הא-מריקאי. איאקוקה דאג להחזיר הלי-וואה פדראלית בטרם מועד פרעונה, בסך של יותר ממיליארד דולר. שנית-נה כדי להציל את המיפעל מפשיטת-רגל.

המנכ"לים הגדולים בארץ דחו בעבר את תירגום הספר, בטענה שההלי-המטרה שלו מסוגל לקרוא אנגלית ואינו זקוק לתירגום. חברה קטנה להוצאה לאור, של איש יחסייה-ציבור משה פרייאק, הימרה על איאקוקה. ומאז שבוע הספר, לפני חודשיים, נמכרו חמשת אלפים עות-קים.

השבוע יצאה לאור מהדורה של-שית, ועוד היר נטויה. מי רוכש את הספר? לפחות לגבי חלק מהרוכשים יש אינדיקציה ברורה. שלושה מיפעלים גדולים ובנק אחד רכשו מאות ספרים עבור הדרג הניהולי שלהם. התוצאה: כולם מרבנים על קיצוצים והתייעלות נוסח איאקוקה. גם כתבים ופרשנים כלכליים. מעניין מדוע איש לא מדבר על המשכורת שלה, שהיא יותר ממיליון דולר בשנה.

גיבלי על הכוונת

מאחורי הידיעה הקטנה שהתפרסמה בעמודי החדשות הכלכליים מסתתר סיפור גדול, מסווה היטב. הידיעה סיפרה על פרישתו של מנכ"ל קלה, מנכ"ל מט"ע של מיפעלי כור מזון. הפרישה אירעה, כך הוגדר, בגלל "שינויים אירגוניים".

מנכ"ל גיבלי, שובל של כישלונות

מאחורי הדיווח הלא-קאנוני מסתתר גודל העובר על כור מזון, שמקורו כראש: בנימין גיבלי המפורסם, המנכ"ל הניצחי. הוא עומד לפרוש בתאריך בלתי-ידוע מכור ולעבור לתפקיד מועצת-המנהלים של חברת-החשמל — ג'וב שסידר לו חבר עירו, שר האנרגיה משה שחל מחיפה. בכור מכירים זה מכבר את שאיפות ההתפשטות של גיבלי, שרוכז לא עמדו במבחן המציאות. בשבועות האחרונים הוטחה בו ביקורת נוקבת נוספת, הפעם בשל רכישה כושלת של מיפעלי מוצרי בצק מוקפאים שחף. בהשקעה בסיסית של כמיליון דולר, עכשיו מסתבר כי התחזיות שלו לא התממשו ויש צורך בהשקעות נוספות. גיבלי איננו יודע שובע, ומתקנא במתחרים בתחום המזון. התוצאות בדרג-כלל מאכזבות. הנה כמה דוגמאות: ● הוא התקנא בהצלחת חברת הירקות המוקפאים סנפרוסט של כלל תעשיות, ורכש את גולדפרוסט. התוצאות העיסקיות עדיין אינן ידועות. ● הוא התקנא בעלית ונכנס להרפתקת השוקולד שלו בצפת. איש אינו יודע איך ייצאו מהרפתקה זו. ● הוא השקיע סכומי עתק במיפעל למוצרי שמנים באילת, שהפך לפיל לבן. ● מיוחסת לו השקעה מוטעית במטע שגרמה הפסדים ניכרים. ● ולא במזון — נא לשים-לב לכישלונות מצטברים במיפעלי הנעלים שלו. ● ואחרון אחרון חביב, בעודו יוצא במישלחת ה"טסק פורס" ללונדון וזתה חברה פרטית טיט בית, במיכרו של הקראופ ההסדרותית לאספקת שמן-מאכל בתווית הקראופ. על חשבון מיפעלי השמנים של כור — מזון, שמן ועץ-האית. יריביו בכור ממתינים לפרישתו הצפויה משני טעמים. האחד: משום שכך הם מקווים לעצור את המשך המפלות. והשני, לא רדוקא לפי סדר החשיבות: כדי לעשות בדק-בית במישרדיו ולנסות להבין מה היו מערכות השיקולים הענייניים מאחורי כמה מהעסקות התמוהות.

מוטב מאוחר

כשאנחנו רחפנו עגלות עם ילדים צורחים ברחובות העיר, ולחצנו על הבטן הקטנה לגרפס. נשא הקצין הצעיר מנחם דיגלי את אשתו הראשונה. הוא קנה לה בית בגיבעתיים, ושם היא חיכתה לו שיחזור מפעילותו הביטחונית ברחבי הארץ, ואפילו מחוצה לה.

כשאנחנו ליוונו את ילדינו לכיתה א' וקראנו איתם חמישים פעם ביום. את "דנה קמה", נפרד רס"ן מנחם דיגלי מאשתו. לא נולדו להם ילדים והתחייבויות, והוא יצא לכבוש יעדים. איזה יעדים הוא כבש על גבולות ארצנו אנחנו לא יודעים, אבל איזה יעדים הוא כבש ברחובות עריי ישראל כולם יודעים, ובמיוחד יודעות.

הוא המשיך לטפס בסולם הצה"לי, וכשררגות האל"מ על כתפיו הרחבות הוא חילק את זמנו בין פיקוד על יחידה נבחרת מאוד בצה"ל ובין

ורדינה ארז ומשה גיא לא חוזרת!

מאוד, ובגלל זה לקח לו חצי שנה עד שהוא בירר את מיספרה-טלפון של ורדינה, וטלפן אליה כדי לשאול אותה מתי היא חוזרת עם הילדה. ורדינה עשתה שריר ואמרה לו שיש לו עוד שמונה חודשים עד שיוכל לראות את בתו בארץ.

אז בינתיים הוא יושב כאן ומתגעגע לילדה שלו. אבל שתי הילדות שלו מנשאות ליפה, וגם מירי ארזי מקהות לו מאוד את הגעגועים, ולכן הוא מחזיק מעמד ולא נוסע לשום מקום.

ורדינה אינה צריכה לדאוג לפיטוריה מן הטלוויזיה. שלא כמו כל שאר בעלי החופשה-ללא-שלום אי-אפשר לפטר אותה, מפני שהיא מישפחה חריגות.

כבוד זה לא הכל

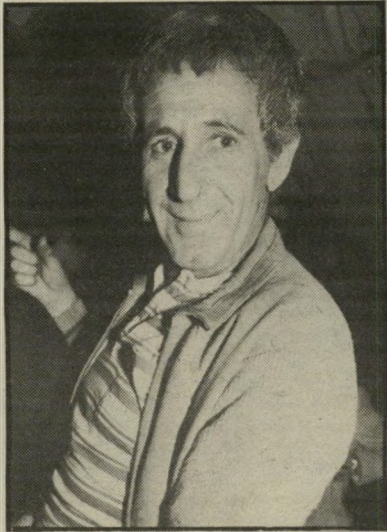
הנה, תקראו ותראו בעצמכם שהכבוד לא תמיד מביא אושר. ורדינה ארז היא בימאית בטלוויזיה. ככור? ככה. אבל היא גם אחותה של אוסיריה נבון, שהיא אשת נשיא-המדינה לשעבר, וכאן אתם מוכרחים להודות שזה כבוד. נו, אז מה יצא לה מזה? כלום.

לפני כמה שנים פגשה ורדינה את משה גיא, שהוא אחד הבעלים של חברת דינמוטר וגם גבר נאה מאוד ומוכשר. באותו זמן היה גיא נשוי לליפה, ואב לשתי בנות קטנות. זה לא הפריע לוורדינה להתאהב בו חזק, ולנהל איתו פרשיית-אהבים סוערת, שבשלב מסוים שלה נולדה להם בת משותפת. לא יודעת מה אמרה על זה אשתו של גיא, אבל יודע שהיא טילפנה לוורדינה ארו כרי לברך אותה על לידת הילדה, וזה, נרמא לי, אומר משהו על האשה הזאת. לעומתה, ורדינה לא הסכימה בשום אופן שיפה תראה את הילדה, שקראו לה בת-אל, על שם הוריהן של ורדינה ואופירה, בתיה ואליעזר.

זמן-מה אחרי שגולדה בת-אל, התרחק גיא מורדינה. מספרים שבילדות היו רואים אותה מטיילת מתחת לביתו, בתיקוה לפגוש בו. מספרים גם שהיא עשתה כל שביכולתה כדי להתחיר אותו אליה. אבל גיא לא רצה בשום התחייבויות. הוא אבא למופת, ובא לבקר את בת-אל שלוש פעמים בשבוע.

קרה לו מה שקורה לאבות קשוחים רבים. הוא התאהב בילדה הקטנה, ונקשר אליה מאוד. ורדינה חשבה שאולי הקשר הזה יקשור אותו גם אליה, אבל בשמיים היה כתוב אחרת. גיא פגש על מיגרש-הטניס. שבו הוא מבלה הרבה מעיתותיו, עורכת-דין יפהפיה ושקננית-טנים מוכשרת בשם מירי ארזי. בין סרב לסרב הם התאהבו. אמרו לי שקל מאוד להתאהב כמירי, שהיא גבוהה ונאה ואלגנטית, ובתו של שגריר, וגם מצבה הכספי לא בדיוק רע, בגלל רודה המיליונר מאיר-רורף, שעל שמו חצי מאוניברסיטת ירושלים, שדאג לאחייניתו.

הרומאן בין השניים התלהט, והם עברו לגור ביחד בדירה יפה בטלביה. זה היה יותר מדי בשביל ורדינה, והיא לקחה את בת-אל וגם שנת-חופש מהטלוויזיה. ועם שתיהן נסעה לניו-יורק. אם אני מבינה נכשם, אז ברור לי שורדינה מאוד קיוותה שגיא לא יוכל לוותר על בת-אל, ויבוא בעיקבותיה לעיר הגדולה ניו-יורק. אבל גיא הוא, כנראה, כחור איטי

מנחם דיגלי הילד יוצא החוצה

מיטותיהן של מיטב בנות-ישראל הצנועות, שבשימחה איכרו את צניעותן למראה הגבר הנאה, לבוש המדים ועטורי-הרגות, שהביא להן זריכה-ליות כבר בפגישה הראשונה.

אחר-כך הוא פרש מצה"ל והקים את כפר-הנופש הדקלית. שם, בין כל העירומוות והיפות, הוא מצא לו עירומה פרטית ונשא אותה לאשה. כשאנחנו ליוונו את ילדינו לתיכון ועברנו איתם את גיל-ההתבגרות הפרובלמטי, הוא הסתובב לו בין צעידה-קל, לבוש בשימלה ארוכה, כשעל זרועו מונחת האשה. אחר-כך, למען השלום בארץ, הוחזר כפר-הנופש למצריים והאשה הוחזרה להוריה. הוא חזר לתל-אביב, ובכספי הפיצויים קנה את דירתו של אייבי נתן והמשיך לכבוש יעדים ממין נקבה, כקצב של מכונת-ירייה משומנת יטב. כולם יודעים שכאשר אין ילדים אין ראגות, וכשאין ראגות החיים מאוד נוחים.

לא מזמן הוא פגש את ריקי, קצינה בת 26, והחליט לנסות את מוסר-הנישואין בפעם השלישית. עכשיו, כשאנחנו מלווים את ילדינו לצבא או לחופה או לאוניברסיטה, וסוף-סוף מתחילים לנשום קצת אוויר של חופש, מוביל מנחם דיגלי את אשתו לחדר-הלידה כדי לחוות ביחד את חוויית ההורות.

כל הסיפור הזה בא להראות לכם שבכל מאצ' ובכל דון-דואן מתחבא ילד קטן, ובסוף, אפילו בגיל 48, בעזרתה של אשה צעירה, הוא יכול לצאת לאוויר העולם.

התחילו להיבקע הבקיעים באהבה, אבל הם התחילו. רפי, שהאיש היחיד שהיא מקנא בו בעולם הוא ארנון מילצין, רצה להימנות לאר-

מיסערה לחור. זה לא הלך. זה לא שינה כלום ביניהם, והם המשיכו להיות מאוהבים. היום קשה לשים את האצבע על הרגע שבו

רפי שאולי וירדן לוינסון בלעדי

הסיפור שלא נגמר

הכותרת הזאת היא רק שם של סרט, ההולך עכשיו בארץ. בחיים כל הסיפורים נגמרים, אפילו אותם שבשום אופן לא הייתם מאמינים עליהם. הנה, קחו למשל את הרומן של רפי שאולי וירדן לוינסון. לקחתם? למה שרומן כזה ייגמר? הוא נאה ומצליח ועשיר, היא יפה ורכה וכנועה. לא עור כלום. כשבשמיים נכתב שסיפור צריך להיגמר, אז הוא נגמר. אם לא בקול תופים, אז בקול ענות חלושה, וזה בדיוק מה שקרה.

זה התחיל ממש כמו בסרטים. לרפי נודע על חיילת יפהפיה המשרתת בחיל-האוויר. הוא בירר באיזה בסיס היא משרתת, והיה מחכה לה ליד השער. לפעמים הם רק התראו משני עברי הש"ע, ולפעמים הוא לקח אותה איתו לתל-אביב ובלילה החזיר אותה לצבא. אחר-כך היא השתח ררה, והם עברו לגור ביחד והיו מאוהבים עד מעל לאזניים. הוא לא זז ממנה, היא הסתכלה בו בעיניים הכי-אוהבות שאפשר. הם החזיקו ידיים, התנשקו והרוך והאהבה ביניהם עברו שעות נוספות.

הוא רחף אותה להיות דוגמנית, והיא הצליחה. אחר-כך הוא רחף אותה להשתתף בתחרות-יופי עולמית בהוואי. היא היתה על הבימה והוא ישב בקהל ומחא לה כף כשבחרה כסגנית ראשונה של "הנערה היפה ביותר בעולם". הוא לקח איתו סרט מהתחרות והקרין אותו לפני חבריו בבית. הוא החליט שהיא צריכה לעשות משהו, וחשב שמנהלת מיסעדה זה תואר מכובד. היא התחילה לנהל את מיסעדת תל-אביב הקטנה והסבה את שמה לאוסקר. היו לה תוכניות לעשות מהמקום משהו מאוד מיוחד. אבל יפה לחוד ומנהלת-

נון בכל. הוא התחיל לכתוב תסריטים, להשקיע בסרטים ולנסוע הרבה ללוס-אנג'לס. ירדן לא תמיד נסעה איתו, וכך, לאט-לאט הם התראו פחות ופחות. ואהבה, כידוע, כשלא מטפחים אותה כל הזמן, נעלבת.

כנראה נמאס לה פתאום שהיא רואה את רפי כליכך מעט. רוב הזמן בחו"ל. גם ירדן החליטה לנסוע קצת ולהתאורר. העניין הוא שהוא נמצא בחוף המערבי של ארצות-הברית, והיא נוסעת לניו-יורק, שהיא בחוף המזרחי. והמרחק בין שני אלה הוא כנראה המרחק שנוצר בין רפי לירדן, וזה הרבה מאוד, וכנראה אינו ניתן לגישור, אם הבני-אדם אינם אווירונים.

חרם על ישראל

זה סיפור כמעט קיטש.

הפירסומאי **חיים פלד** ואשתו **זמירה** הם אנשים נחמדים מאוד-מאוד, שיש להם וילה נהדרת בהרצליה-פיתוח. פעם, מזמן, הם היו בעלי קולנוע גן רינה בתל-אביב. באותו הזמן היו הסרטים הכיפופולאריים סרטי טרזן (הרבה לפני ששמעו על ג'יימס בונד). האנשים היו באים לקולנוע לראות

אורי וקרול פלד
טרזן בג'רינה

את טרזן, ובכניסה עמד לו חיים פלד הצעיר וקרע את ספחי-הביקורת. כל האנשים, ובמיוחד הנשים, היו בטוחים שזה בפתח הוא טרזן האמיתי, שעוד מעט הם יראו אותו על המסך.

אחריכך הם מכרו את גן רינה ונולדו להם שני בנים, שעד היום קשה להחליט מי מהם יותר יפה מהשני, שגם הוא יפהפה. הבן הצעיר התחתן עם בחורה יפהפיה (אלא מה?) בשם **דניאלה**, ושניהם ביחד עשו לחיים ולזמירה נכד משגע ויפהפה. הבן הבכור נסע לפני כמה שנים להוליווד, כדי לעבוד קצת בשדות ורים. הוא עבד בחברת לורימר (דאלס) ועשה שם חיים משוגעים. אף אחד לא מבין איך הוא הצליח לחזור ארצה, לפני שנה, כרווק. מייד כשחזר פגש כאן עולה חדשה מארצות-הברית, שהיה יפהפיה משגעת, העונה לשם **קרול פלד**.

ביום החמישי הוא נשא את קרול לאשה בגן של הוריו, בחתונה שהלוואי ותשמש רוגמה לכל עמ"ש-ישראל בצניעותה ובהרכב המוזמנים שלה. לא הוזמנו מקשטיים-סיכות מיקצועיים, אלא רק חברים אמיתיים, וכמובן מישפחה.

הכל היה כליכך יפה ומכובד וצנוע וחגיגי, שהיה צריך לקרות משהו כדי שכל העסק לא יהפוך לקיטש. את הרבר הזה סיפקה מישפחתה של הכלה, שהחרימה את החתונה. הם פשוט לא מוכנים שהבת היפה והמוצלחת שלהם תבזבז את חייה בארץ החמה והקשה הזאת.

זהירות, שרירים

אותי זה בכלל לא מפתיע. אני תמיד ידעתי שהתעמלות מחלישה את הגוף. זה נודע לי לפני כמה שנים, כשחברה שלי שכבה בבית-חולים ליולדות וממש לידה שכבה, לשם אותה מטרה, הספורטאית הלאומית שלנו, **אסתר שהמוי רוב**. חברתי, שהשריר הכימפותח אצלה הוא שרירי-הלשון, ילדה את בנה בעשר רקות. לעומת זה אסתר שהמורוב, שאצלה כל הגוף שרירים וגמישות, התענתה במשך יומיים, ואחריכך נאלצו לעשות לה ניתוח קיסרי, כדי להוציא את הילד.

למה אני מספרת לכם את זה? כי אחרת לא הייתם בשום אופן מאמינים ש**וורד ציבעון** הגמישה והמקפצת, מלכת המחול האירובי, זו השולטת בכל חלקי גופה כמו במכונה משומנת היטב, שוכבת כבר כמה חודשים, כמעט ללא תזונה, בבית-חולים ויספלט באילת, וכל זה כדי שלא יקרה, חס וחלילה, פנצ'ר לתינוק שלה, הנמצא עדיין בבטן השרירית שלה. הייתם מאמינים? ידעתי שלא.

ורד ציבעון
שלא יקרה חס וחלילה, פנצ'ר

ושבו בנות לגבולן

בעננים צריך להרגיש מתחת לרגליים קצת מולדת. ובכל המולדת הזאת, הבחור שהכי מצא חן בעיני הוא **צביקה סבו**. מה נשאר לי לאחל לה הפעם? שתהיה מאושרת כמו שהיא יפה. יותר מזה אף אחד לא צריך.

ביום הראשון היא תיגש לארון-הבגדים שלה ותבחר מתוכו בלבוש הכי צנוע שיש לה. באותו לבוש היא תתייצב לפני הרב **דויד איינהורן** כדי שהוא ירשום לפניו שהיא החליטה סוף-סוף להתחתן בפעם השלישית. ליד השם **חני סרי** ירשום הרב את השם **צביקה סבו**, וגם יקבע את התאריך שבו נוח לרבנות לחתן אותם.

אני שמחה שלפחות ביום החתונה הם יכלו כמה שעות טובות ביחד, כי במשך הזמן האחרון היא מתרועעת בין תצוגה לתצוגה, והוא יושב ועובד קשה מאוד בקומקום. שהיום הוא מאוד IN בחוגי החשובים של תל-אביב. סבו היה צייר-תזנים מיקצועי, לפני שצד את חני.

פעם חני היפה היתה נשואה ל**יגאל רוזנברג** וחייה איתו במשך שנה בלונדון. אחר-כך היא היתה נשואה ל**אלן שוררין**, וחייה איתו כמה שנים בניו-יורק. עכשיו, כשהיא גם יפה וגם חכמה, היא הבינה שבשביל לחיות עם הראש

נשאר בדירה הריקה מכל רהיט, והיא התחייבה לשלם את כל החובות.

אני באופן אישי קצת ריחמתי על הבחור, שנשאר גר בבית שאין בו כלום, אפילו פטיפון אין בו, כדי שהוא יוכל לשמוע את עצמו מעל גבי התקליטים.

אבל עברו כמה ימים, והבית התמלא — לא ברהיטים, אומנם, אבל באהבה ובשימחה ובצחוק ובתיקווה. למילוי כזה קוראים **שולי**, והיא תימניה כמוהו, בת 23, ובעוז מסתובב ואומר לכולם שהוא לא מבין את עצמו, איך בכלל פעם הוא חשב להתאהב ולהתחתן עם מישהי שאינה מתימן, מאז אשתו הראשונה, **ליאורה סחה**, שהיתה תימניה.

עכשיו הוא החליט ש-NO MORE מעדות זרות.

מוצא תימני את תימניתו

חני וסבו
בבית

כל הזמן השתלמויות

מה שאני אוהבת אצל אמנים מסוימים זה שהם לא סומכים רק על הכישרון שלהם, אלא כל הזמן ממשיכים ללמוד. לומדים זימרה, לומדים מישחק ושוב לומדים זימרה, וכך הלאה וכך הלאה. הנה, למשל **זמר** צעיר ויפה ומוכשר, שכמו כולם הוא נשוי ואב לילדים. מוצא לו כל כמה זמן מורה צמורה מאוד-מאוד. פעם הוא נצמד חזק ל**זמרת** שחורה ונאה מהשורה הראשונה, שלימדה אותו הרבה דברים שאשה בגילה יודעת, וגבר בגילו עוד לא יודע. אחר-כך היו לו עוד כמה מורות צעירות יותר בכל מיני שטחים, אבל את הכל הוא למד מהר מאוד, והיו חסרים לו רק כמה שיעורים במישחק. אז הוא פגש **מנהלת תיאטרון** אחת שהסכימה ללמד אותו כל מה שהיא יודעת, והפעם זה לקח די הרבה זמן. ושוב כמה מורות צעירות, שלפעמים לימדו אותו ולפעמים הוא לימד אותן, כי במשך הזמן הוא הספיק ללמוד בעצמו כמה דברים חשובים.

עכשיו אני שומעת ששוב יש לו, כנראה, בעיית-שירה, כי הוא לומד הרבה מאוד אצל **זמרת קונצרט** ותזמורת וידועה. הוא לומד כליכך הרבה שעות ביום, עד כי ממקום-העבודה שלו התחילו למסור את מספרי-הטלפון של הזמרת, כאשר מישהו מצלצל ומבקש לדבר עם הזמרת. מה אומרת **אשתו** על כך שהבעל שלה לומד כליכך הרבה, ואצל נשים דווקא? היא אומרת שזה לא מפריע לה, כי בכל זאת רוב הזמן הוא חוזר הביתה.

בוני שרעבי
פעם תימניה, תמיד תימניה

רק לפני זמן קצר ריווחתי לכם על הפרידה של הזמר **בוני שרעבי** ואשתו **הלן**. ואיך הוא

חרים
בניחין

מזל החודש:

אריה
מכות הגורל
של כוכב
שבתאי

הקשיים, המאבקים והשינויים, שנאלצו האריות לעבור בשנתיים האחרונות, נגרמו בעיקר בשל הימצאותו של כוכב שבתאי במזל-עקרב. ההיבט המרובע (90 מעלות) שנוצר בין מזל-אריה למזל-עקרב אילץ את האריות להתמודד עם מציאות שונה. וכשעומדים מול המציאות ללא יכולת להתעלם ממה שלא נעים לראות, זה גורם לסבל, בעיקר מפני שחיבים להסיק את המסקנות ולפעול. מי שלא פועל מתוך עצמו, השינוי נכפה עליו.

כוכב-שבתאי נקרא באסטרולוגיה, המו"רה הגדול, הוא זה המצביע על תקופות שבהן אנחנו עומדים בנסיונות קשים. דרך ההתנסויות החוזרות ונשנות אנחנו לומדים לאט-לאט מי אנחנו, מה הכוחות הגלומים בנו והאם יש בנו די אומץ, מרץ ועוצמה כדי לעבור את הנסיונות הקשים. הדרך שבה אנו פותרים את הבעיות מבטאת את האופי הבעייתי ומראה האם אנחנו מסוגלים לעמוד בכל קושי ומשבר שנוחתים עלינו. כוכב-שבתאי גורם לחרדות קשות, כל אחד פוחד ממשוה אחר: מחלות, אסונות, בעיות כספיות, אובדן של נפש קרובה, שינוי

השולחן, להיפטר מכל מה שלא מתאים לו, לדרוך ולאישייתו, ולהשתחרר מהשפעות של אנשים המזיקים לו. אם אדם מתעקש לא לעבוד על עצמו, אינו מוכן להתגבר ולקבל אחריות, הוא ימצא את עצמו במצב קשה. כששבתאי יבצע את ההתיישרות האחרונה - אז תבוא המכה. כששבתאי מכה, הוא מכה חזק. מכות-גורל קשות ביותר נוחות על מי שאינו מוכן לעמוד מול האמת. זה יתבטא בדרכים רבות. למשל: אדם הגיע לעמדה סמכותית במקום-העבודה וליבו נס ב"אנשים, ולמרות זאת הוא מרוצה מעצמו. עד שאינו מבחין איך הוא משתקף בעיניהם של

סטאטוס במקום-העבודה ועוד. המפה האישית מראה את הנקודות הרגישות, ואם יש אפשרות להתעלות מעל הקשיים ולהמשיך. המהלך של כוכב-שבתאי, כמו גם של כוכבים אחרים, הוא מזור, כוכב זה נע בצורה ישרה זמן-מה. לאחר מכן הוא נעצר ומתחיל בהילוך אחורי, זו נקראת נסיגה כלפי כדור-הארץ. בגמר התקופה הוא שוב נעצר, מתיישר חוזר להילוך ישר. בפעם הראשונה שהוא עובר ונוגע בנקודות החשובות במפה הוא מציג את הבעיה ומראה לאדם אפשרות לפיתרון. כשהוא נסוג, הוא נותן לאדם זמן. לנקודות את

הכפופים לו. בהתיישרות האחרונה של שבתאי הוא פשוט יעוף מהעבודה. מהמעמד ומתפקיד שבאמת אהב.

אותו הדבר בקישרי-נישואין. בית שיש בו ריב ומדון ואנשים מרמים האחד את השני ומנערים מעצמם כל אחריות. ההתיישרות של שבתאי תוציא את אחד מבני-

מי שלא עשה חשבון

נפש ולא הפיק את

הלקחים מהתקופה

האחרונה - עלול

לעוף כעת מהעבודה

הזוג מהבית. עסק שאינו מנוהל היטב או מכונית שהוזנחה - עלולים לגרום לתאונה. יש אין סוף דוגמאות למכות העלולות לבוא כלקח או שיעור בסינון שבתאי. השפעותיו החזקות של שבתאי מדכאות וגורמות למועקה כבדה. המודעות לנוף ולנפש ולרגשות היא חזקה. אנשים מפסיקים לעשן, מתחילים בדיאטות ועומדים על טיבם של ידידים וקרובים. מצב כזה מלמד על היחס של האדם לזולתו.

כוכב שבתאי מביא את האדם לחשבון-נפש רציני עם עצמו. זה המשכיל להפיק את הלקחים מהתקופה. יוצא מחוזק יותר. להבא יוכל לעמוד במצבים שקודם לכן לא העז להתנסות בהם.

במחצית נובמבר 1985 כוכב שבתאי יעזוב את מזל-עקרב ויעבור למזל-קשת. באותה תקופה ירגישו האריות הקלה גדולה. תהיה השתחררות מלחצים ומועקה. שהכבידו ולא איפשרו ליהנות מהחיים בשנתיים שחלפו. האריות שאכן למדו משהו ועברו תהליך של התבגרות - יוכלו להתחיל בבניה מחדשת של כל תחום שנחלש או נהרס בתקופה זו.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

ה-22 וה-23 בחודש יהיו די לחוצים, קרובי-משפחה יבואו בתביעות ודרישות וקשה יהיה להשתחרר מהם או למצוא פיתרון. שישביע את רצונם. ה-24 וה-25 הרבה יותר נוחים, אנשים יהיו יותר אדיבים אליכם. תמצאו את עצמכם מוקפים ב"חברה נעימה ונהנים מאווירה שמחה ומ"הרבה צחוק, בשטח הרומנטי צפויה הרפתקה מיוחדת במינה. התנאים שבה תתבצע - יפתיעו אתכם.

התחום הכספי דורש תשומת-לב מיוחדת בתקופה זו: מצד אחד נראה שכדאי לפנות לכיוון של שירותים וביטוחים לטווח ארוך, מצד שני האנשים שעונים אתם באים במגע והם משמשים כסמכות ש"אין עליה עוררין, אינם ישרים, כרגע אתם לא מסוגלים לראות מה מסתתר מאחורי ההצהרות התמימות

כביכול, אם חשבתם לעשות עסקה, קניה או השקעה, כדאי שתפעלו על דעת עצמכם. בתחום המיקצועי - אתם עומדים כרגע בנקודה רגישה וקובעת. ה-21 וה-22 בחודש מפתים לבצע שינויים או לשוחח על כך עם הממונים. לפחות תנו ליומיים אלה לעבור לפני שאתם מתכננים משהו מסוג זה. ה-23 בחודש יפתיע לטובה בענייני כספים סכום כסף יגיע לפתע ויעזור לכם להגשים שאיפה ישנה. בתחום הרומנטי זה הזמן לחשוב על קשר חדש. אנשים שבאים מארצות אחרות יהיו את העיקר.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

עדיין קיים רק תחום אחד שבו עליכם להיות יותר מזהירים או לסבול מהפסדים. מדובר - כמובן - על השטח הכלכלי עוד לא הגיע הזמן לקחת סיכונים ההזדמנויות רבות וה"מפתח מראה שכל שינוי עולל לעלות י"תר מדי ביוקר, אם נדמה לכם כעת שה"הזדמנות לא תחזור - איתם טועים. מאחר ויותר תוכלו לשפר את מצבכם בדרך שהיום אפילו אינכם חולמים עליה. העתיד מזהיר

התלבטויות לא מעטות מעסיקות אתכם בימים אלה בכל מה שקשור לתחום הרומנטי. יתכן שתצ"טרכו להיפרד מאדם קרוב לתקופת-מה, אבל זו ההזדמנות ל"בדוק את עצמכם ולראות עד כמה הק"שר עמוק. ה-21 וה-22 יהיו קשים בעיקר בגלל קרובי-משפחה שלא ירגישו טוב. מה-23 יהיה יותר קל.

בתחום-העבודה לא קורה הרבה ברגע זה, בקרוב מאוד יגיע שינוי אך המשיכו כרגיל. מצב-הרוח אינו טוב. אתם חשים חוסר-מרץ ואי-חשק לעבוד ולהתאמץ. כפי שאתם רגילים. ה-21 וה-22 אינם מתאימים ל"סיעות אם כי נראה שדווקא באותם ימים תתעקשו לנסוע. לפחות היו זהירים. שישי ושבט מראים על לחץ, לכן מומלץ לצאת לביקורים, טיולים ומי יודע מה - העיקר לא להישאר בבית במי"גרת המישיפחיתית המצומצמת. מה-25 עד ה-27 יהיה די מביטיח בתחום הרומנטי.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

ה-21 וה-22 יהיו מאוד מעייפים, עדיף לא לתכנן משימות מסובכות. מה-25 המצב יהיה הרבה יותר נוח, תוכלו לקדם את ה"אינטרסים שלכם בכל מה שקשור לתחום המיקצועי. התחום ה"כספי נראה גם הוא בעל חשיבות, מיום ראשון עד לשישי תוכלו לבצע צעדים שזוג רב נחדדתם ש"יגרמו להפסדים. בתחום הרומנטי הדברים עדיין לא מסתדרים כפי שחשבתם. תצטרכו להתמתן כשבוע.

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

האזניים
21 ביוני - 22 באוגוסט

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

טלה
21 במרץ - 20 באפריל

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

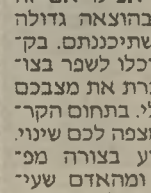
עקרב
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אריה
21 ביולי - 21 באוגוסט

שור
21 במרץ - 20 באפריל

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

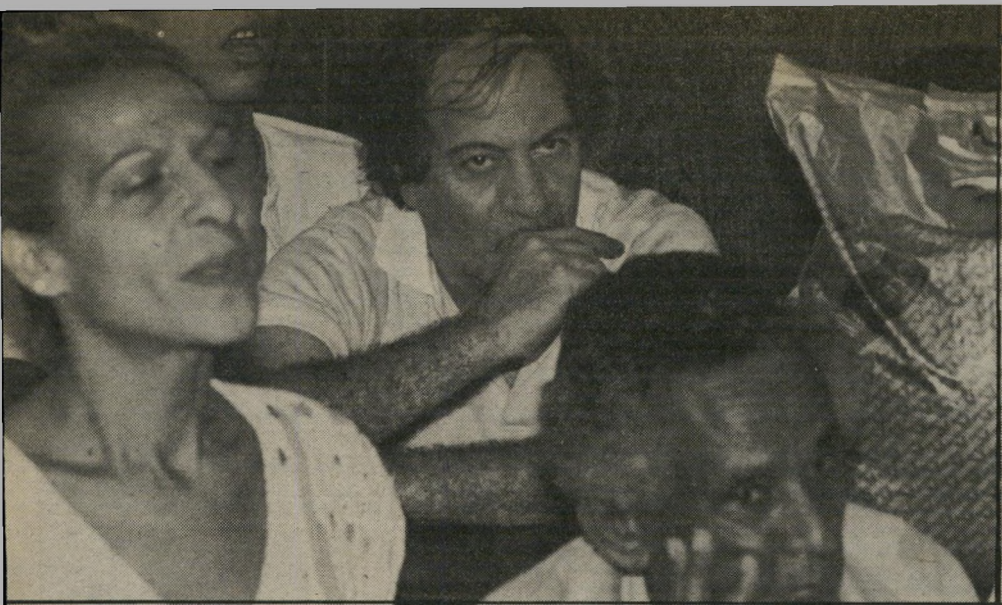
קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

שודרה מלך הגדרה

החשוד מסתחר יהושע מיזרחי מס' תיר את פניו מא- חורי שקית ניילון כשלשמאלו אברהם סליס. השניים חשודים כי היו שותפים לרשת שזייפה חתימות וטביעות-אצבע, כדי להעביר בעלות על קרקעות בגדה המערבית. השבוע הם נעצרו ל-15 יום נוספים.

הם נתפסו וסיפרו כי רייק הוא אשר שלח אותם. חצי שנה נמשך מישפטו של רייק, ורק במאמצים גדולים הצליח סניגורו, עורך-הדין אורי וגמן, לגלות פרצות

מי העליני על מי?

אשה בקירה ופיה יצאה בוכה מולטו של השופט ורד ורן. נשים בוכות אינן מזהות נירי בבית-הדין.

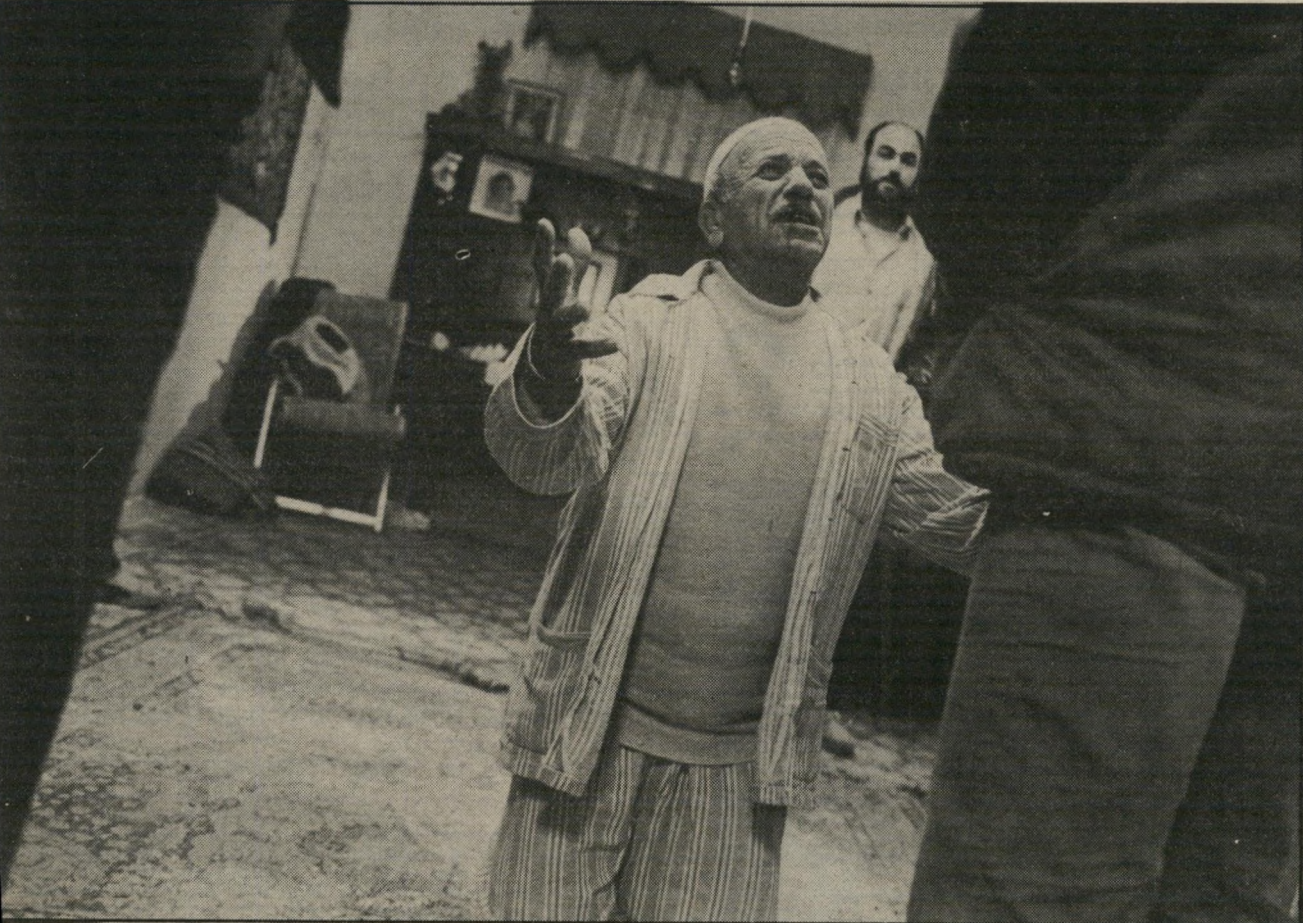
לפני 4 שנים נחשד בגזל קרקעות באיומי אקדת, עכשיו חשוד י'דס של גדולי המדינה בגזל עלי-די זיכים

ולקנות קרקעות, וידו היתה בכל עיסקה שנעשתה בגדה. נראה כי המישטרה לא הטרידה אותו יותר מדי. מחירי הקרקעות בגדה עלו ועלו, יותר ויותר ישראלים, מחוגים שונים, החלו קונים אדמות כאלה ומספסרים בהן. עודה המשיך לסכן את ראשו. כאשר היכרתי אותו, בשנת 1979, עודה עוד בקושי ירע לדבר עברית, סיפר סוחר יהודי. עודה הוא יליד כפר חבלה שליד קלקיליה. כאשר החליט (המשך בעמוד 40)

אשה רייק, מתנחל באלקנה, מחבק את אשתו אחרי שזוכה מהאשמה ששלח שני י'חדב לאיים על ערבי כדי לגזול את אדמתו - והאשם האמיתי לא הועמד למישפם מפני שהוא מקורב לשילסון

הוא מקום המלא צער וסורים. אבל המיר קבלו בביקשתו. ונס אביו קמלו ברמת-גן.

חשוד בשם "איקס" בתיק נגד רייק העיני דו שלושה ערבים. כי הוא שלח אותם לביתו של

ראש שלי לא שווה משהו? "ולכך היה אחמד מחמוד עודה עונה לשאלות הסוחרים היהודים ברבר המחירים המופקעים של האדמות בשטחים הכבושים. אחמד סיכן את ראשו בהרכבה ררכים כדי להשיג ארי מות למכירה ליהודים. לפני שנים אחדות הוצג בישראל סרט שנעשה בידי יהודה ("ג'אר") נאמן, עלי-פי סיפור של אמנון דנקנר. הלילה בו נולד מלך הסעיר את הרוחות. אפילו שמאלנים קיצוניים לא יכלו להאמין כי דברים כאלה נעשים במציאות. הסרט הראה שני קציני צה"ל שפרצו לביתו של ערבי זקן באישו-לילה וניסו להכריחו. בכל דרך אפשרית, למכור את אדמת-אבותיו. הם נראו כמין פנטום שיצא ממוחו החולני של הסופר. אולם המציאות לא היתה רחוקה בהרבה מהסרט. בינואר 1983 זוכה בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב סוחר-הקרקעות משה רייק מעבירה שהזכירה מאוד את סיפור העלילה בסרט (העולם הזה 5.1.83).

רייק ואשתו, אמיליה, עזבו עוד בתחילת 1977 את ביתם ברמת-גן ועברו להתגורר באלקנה. רייק ניסה לרכוש אדמות בגדה והצליח לרכוש רק חלקה אחת. הוא התחיל לבנות, ואז נעצר באשמת סחיטה. המישטרה האשימה אותו כי שלח שלושה ערבים לביתו של הוקן עבדי-אליקארד חאדר מכפר עזיו עתמה, בדצמבר 1981. הם סתמו את פיה של האשה, הצמידו אקרה לרקתו של הקשיש והחתימו בכוח את אגודל יד ימינו על מיסמר למכירת הקרקע. מייד לאחר החתמתו החל הוקן וועק לעורה, וכל הכפר רדף אחרי התוקפים.

טרור לשם גזל בסרט שעשה הבימאי והמרצה לקולנוע יהודה ("ג'אר") נאמן, בשם הלילה בו נולד מלך. בעיקבות סיפור של העיתונאי אמנון דנקנר, מסופר על שני קציני צה"ל החומדים את אדמתו של תושב ערבי זקן ושודדים אותו מבטו באיומי-רצח ועינויים. הסרט עורר בזמן-הקרתו שערוריה והל רבים שלא האמינו כי דברים כאלה יכולים אומנם להתרחש במציאות

גברת אמיצי אשה אמיצה

למשהו. לדני אין אבא, אביו נפטר, והוא יוצא־קיבוץ, כך שאין לו כל אמצעים כלכליים. בעסק הקודם הוא לא השקיע כסף, רק כאשר פתח סניף בתל־אביב הוא השקיע מהמעט שהיה לנו.

אהרל'ה הבטיח לו הבטחות ושות' פות. אהרל'ה אמר לי: „את לא יודעת איזה בעל יש לך?“ כשבתי נולדה, הוא בא אלינו הביתה עם אשתו והילדים, והביא לנו מתנה נהדרת.

אבל הוא לא קיים את הבטחותיו לדני. דני היה נאיבי ותלוי בו והאמין בו. דני חשב שבסניף החדש הוא יהיה שותף שווה. אבל זה לא מה שאהרל'ה רצה. הם נפרדו לפני שנה, ואז דני פתח את העסק החדש. היינו במצב כלכלי קשה, אבל דני אהב את העסק והוא התחיל לעבוד 24 שעות ביממה.

העסק שלו משווק מרכזיות רבי קוויות. את חומר הגלם הם קונים מחברת גמא בארץ, ומוכרים לחברות גדולות. לעורכידיו ולמישרדים ביש

אני למדתי שחייה, והוא היה מאמץ שחייה. אותי הוא לא לימד, אבל את אחותי הוא הרריך בשחייה.

כאשר נפגשנו שוב, אני כבר הייתי אחרי הצבא ואחרי וינגייט. מישהו ביקש שאעבוד כמחליפה למורה לחינוך גופני אצל דני במרינה. זו היתה השנה השנייה שעבדתי כמורה, והייתי מאוד עסוקה. הייתי עמוסה בעבודות כתיב ספר וחוגים, וגם עבדתי כמצילה בחור לון. אבל הסכמתי, והתחלתי לאמן גברים בכושר וגם העברתי קורסים לנשים. דני היה הבוס שלי.

דני היה אז בסוף הדרך שלו עם מישהו, ולי לא היה באתו זמן חבר קבוע. היו לי ידידים ופגישות, אבל לא חבר קבוע. דני היה בחור נאה, הוא גם היום גבר נאה, אבל גם אני בחורה נאה וזאת היתה אהבה ממבט ראשון, אהבה חזקה מאוד.

זמן־מה אחרי שהתחתנו, הפסיק דני לעבוד במרינה ופגש את אהרל'ה, שהציע לו לעבוד איתו בפרויקט

לאה, אשתו של דני אמיצי (למעלה מימין) אומרת ל **הפנים הזה**: „אני בטוחה בצידקת בעלי! מעולם לא בגד בי! יתכן שהבחורות משכו אותו בלשון!“

ראל. אין להם כל קשר לחוץ־לארץ. כשהיו צריכים מכירה נוספת ומקדמת מכירות לעסק, התייעצו בי על ניסוח המודעה, והגיעו מיליון בחורות. שותפו של דני, אבי, הוא שהיה המר־איין. המזכירה היתה רושמת את הכחור רות, ודני התעסק רק בשיווק. כנראה, במיקרה, אבי יצא לאיזה פגישה דחופה, ואז דני ראיין איזו בחורה או שתיים.

לשונה הולכה אותו שולל. אני בטוחה שזה מה שקרה. דני הוא בחור מאוד נאה ומרשים, והיו הרבה בחורות שהוא מצא חן בניניהן, ויתכן שהלק מן משכו גם אותו.

אבל אני מבינה שהיתה רק בחורה אחת שהתלוננה. והיא לא הלכה להתלונן לונן במיטרה, היא הלכה להתלונן בכוכבוטסק, זה לא מוזר?

לנפח את האגו

אני לא מאמינה שדני בגד בי עם אחת מהבחורות הללו. ואני אומרת זאת למרות שדי שנברתי מהעניין הציבורי, אבל אני מאוד חזקה. יותר מכולם, ואני עד סוף הדרך אעמוד על חפתי של דני. אני לא מאמינה שהוא יורשע!

דני לא התכוון. אולי הוא רצה קצת

הוא היה שחקן־כדורעף מעולה. בצבא היה כסירית־שקר.

אהבה ממבט ראשון

היכרתי את דני כשהייתי ילדה קטנה, אבל אז לא באופן אישי.

סרקליטים נוסבאום וישעיהו חברים מזה 12 שנה

אני מכירה את דני יותר מכל אחד אחר. ואני רוצה שכולם יידעו כי דני הוא בעל נהדר ואבא נפלא. יש בינינו מערכת־יחסים שאין כמות.

המודעה הזאת, שפורסמה בעיתון, ושבה ביקשו פקידה — הרי דני התייעץ איתי מקודם על הניסוח שלה. הפקידות שעברו עד כה במישרן הן בסדר, לא יפהפיות באופן מיוחד. האחת עוד עובדת והשניה עזבה. אני חושבת שהעבודה היתה קשה מדי בשבילה, זה פשוט היה גדול עליה. אבל אני עומדת מאחוריה, נשארנו בקשרים חברתיים.

ועוד לאה ואני יושבות ומשוחחות. מגיעה אחותו של דני צעירה העובדת כאחות בבית־חולים. היא באה לבית־המישפט יחד עם החבר שלה ועם אמה. היא מביאה קפה ללאה ולי, ומשאירה אותנו שוב לבד.

דני היה קודם לכן מנהל מחלקת הספורט במלון מרינה כבתיים. הוא יוצא־קיבוץ. הוא גדל בקיבוץ עין המיפרץ עד גיל 21, ואז עזב את הקיבוץ. תחילה לחיפה ואחר־כך לאיזור תל־אביב. בקיבוץ היה נוטה לאמנות. הוא צייר ועסק במישחק. הופיע על בימת הקיבוצים וגם הצטיין בספורט.

אני לא רוצה השיפה, עיתון־נאים וצלמים! אני מורה לחינוך גופני בבית־ספר, ואני לא רוצה את זה. אחרי שנודע שדני נעצר, התקשרו אליי כמה עיתונאים חברים, אבל אמרתי להם שאני לא רוצה לדבר. אני מעוניינת שהעניין הזה לא יתנפח יותר ממה שהוא כבר התנפח! אמרה לי לאה אמיצי, כאשר ירדה למיון בית־המישפט, והיכתה בקוצר־רוח להחלטתו של השופט אורי שטרומן. לאה היתה לבושה בשימלה לבנה מפוספסת בארום, והירבתה לעשן. היא אשה צעירה וחזקה בעלת גוף אתלטי והמוז אהבה ונאמנות לדני שלה.

סיפורה לאה אמיצי:

קודם כל הוא לא בן 40, כמו שאמרתי. הוא בן 35. אני בת 26, ואנחנו נשואים שלוש שנים. יש לנו ילדה בת שנתיים.

זוהי שערוריה, מה שקרה. תארי לך שמישפחה יושבת, וללא כל הודעה מוקדמת רואה בטלוויזיה את כל הסיפור הזה. רק בשעה 7.30 קיבלתי הודעה מעורדי־הדין, שאראה את התוכנית כולבבוטסק. ידעתי שעצרו את דני שעתיים קודם לכן, וערכו חיפושים במישרה, אבל לא ידעתי באיזה עניין. משותפו של בעלי שמעתי שדני נעצר בחשר של שידול לונת. אילו היה לי כוח כרגע, הייתי ניגשת לרפי גינת...

לנפח את האגו שלו. הבחורה הזאת, ששלחו מכולבוטוק. יתכן שדני מצא חן בעינייה. הרי היא בעצמה אמרה שיש לה רגשות מעורבים, אז למה היא מתכוונת? אני משוכנעת שדני לא בגר כי בתקופת נשואינו. בכלל, תאמיני לי, המין לא בראש שלנו ואני לא יודעת איך הולך את עצמו שולל!

דני הוא קצת בלה-בלה — ואולי כך הולך את עצמו שולל. הוא לא בחור טיפוש, אבל את זה עשה בטיפשות. אני מקווה שהוא יתיר חזק ממה שזה נראה. היום, בבית-המישפט, הוא חיך אליי ואיזה מבטים שלח לי, שיגעון! אין יותר מזה!

מאז שנעצר דיברתי עם דני פעמיים בטלפון. הוא דיבר מהמעצר כשיש שוטרים לידו, או הוא לא דיבר על העניין הזה, הוא אמר לי שהוא אוהב אותי. הוא גם שלח לי מיכתב, אני לא אראה לך אותו. אבל הוא כתב לי שהוא אוהב אותי מאוד.

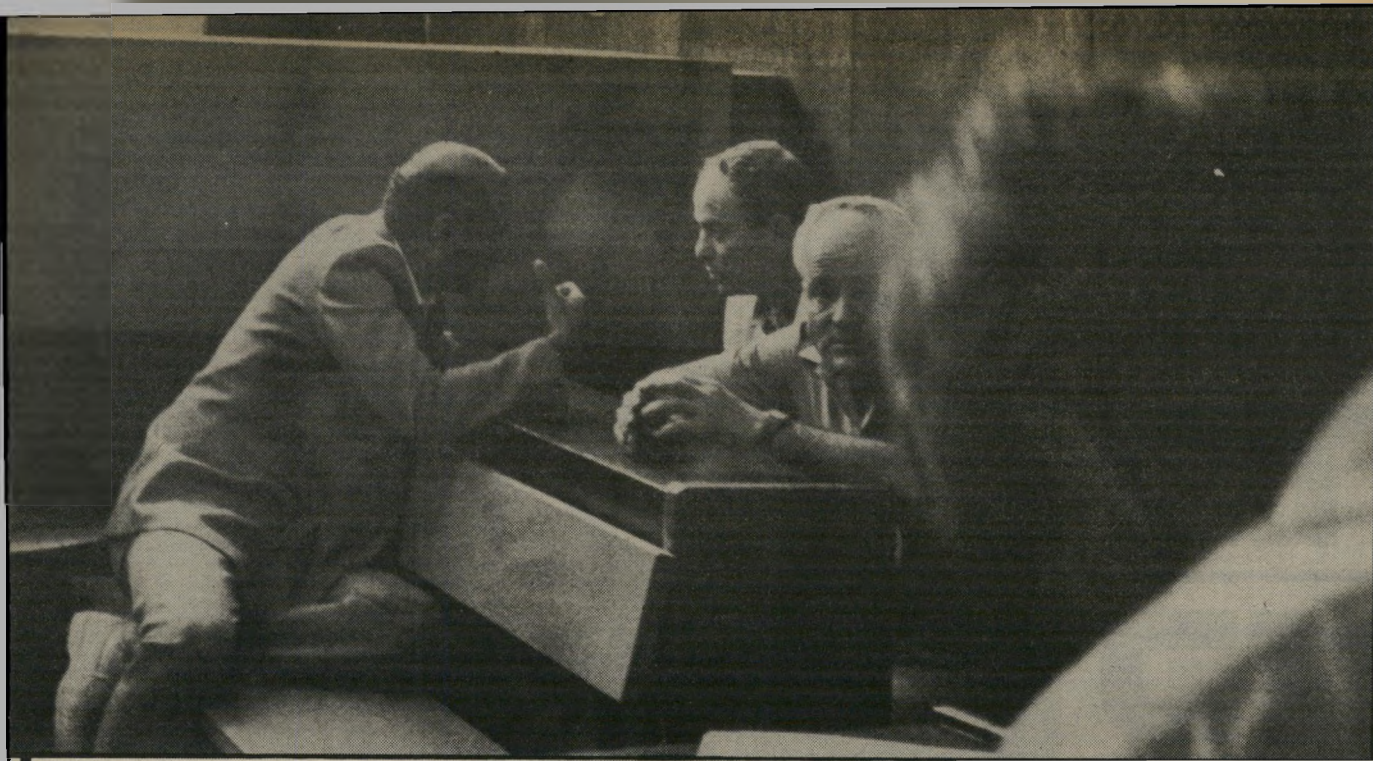
עך באן דבריה של לאה. שאלתי אותה מדוע לא תראה לי את מיכתבו של בעלה, והיא החלה מחפשת אותו, ואז התברר לה כי, כנראה, השאירה את המיכתב באולם-המישפט. החבר של אחותו של אמיצי התנדב לעלות למעלה ולחפש את המיכתב.

לאה שתתה את הקפה. עישנה עוד סגריה וחיתכה להחלטתו של השופט. יום קודם לכן החליט השופט בנימין קוהלת לעצור את בעלה לשמונה ימים נוספים. על פי בקשת המישרה. עורכי-דינו של אמיצי, גלעד ישעיהו ופינחס נוסבאום, שהם בני-גילו וירי דיו האישיים, עירערו על המעצר. ה-שופט אורי שטרומן שמע את פירושים למצב המישפטי (ראה מסגרת), וכן שמע את דרישות המישרה. הוא יצא להפסקה כדי להחליט בעניין.

ביתניים נמצא מיכתבו של אמיצי, ואשתו הקריאה לי חלקים נבחרים מ-תוכו. היא סירבה לתת לי את המיכתב עצמו. כתב אמיצי:

„זוהי שעת-ערב, וזה יומי השלישי פה. את הכתבה בטלוויזיה לא ראיתי, אך עיתונות אני קורא. מהמילים המורעות שחוגגנו בה בבתי שאת חזקה ומאמינה בצדיקתי...“

על כל פנים, אני סובל מאוד

אמיצי (באמצע) בבית-המישפט. משוחח עם סרקליטו ישעיהו. את הכתבה בטלוויזיה לא ראיתי, אך ראיתי עיתונים...

של דני פנה לעורך-הדין יהודה רסלר, וזה ניסה לפנות לבג"ץ ולמנוע את השידור, אבל לא היה כבר די זמן לכך. היא חזרה שוב לניתוח המיקרה: „אם דני באמת כליכך רצה להיפגש איתה, אז למה נפגש איתה בבתי-קפה? למה לא לקח אותה לבית-מלון? ובכלל, הרי היתה לו הכתובת שלה, אז מדוע הוא לא הלך אליה? הרי הם דיברו כליכך הרבה בטלפון? כל גבר שירכרו איתו וידרכנו אותו וימשכו אותו בלשון, וליך את עצמו שולל! אני יודעת שדני חף-משפט, ואני שאתו. הרי הייתי יכולה להיפגש מאוד בבני-ימי“

כאותו רגע הגיע לבית-המישפט שותפו של דני לעסקים. הוא קרא ללאה הצידה וניסה לשכנע אותה שלא תיתן ראיונות לעיתונות. הוא לחץ עליה לדרוש ממני לא לפרסם את

במקום שבו אני נמצא, אך אין ספק שאעמוד בכך! אני מקווה שאת חזקה וליך להמשיך ולחיות בראש מורם ולהיות גאה בעצמך, בבעלך ובבתך! „אני מקווה שאת נותנת כל עורה אפשרית לאבי, וכי העסק ממשיך לתפקד בהצלחה. אין ספק שיהיה לנו קשה בתקופה הקרובה...“

אני מקווה ומאמין כי את אהבת אותי, אני, על כל פנים, מאוד מתגעגע וחושב עליך ועל מאיה, ומקווה ל-ראותך בקרוב. ר"ש חם לאמא ולניצנה ולכל מי שבאמת דואג לי.“

יפיון אמיטי **לאה סיפרה כי עמדו למנוע את שידור הכתבה בטלוויזיה. שותפו**

שמו, כי זה יזיק לעסקים. לאה חזרה אלי וביקשה שלא לפרסם את שמו של השותף. הוא גם ניסה לקרוא את הרפים שרשמתי מפיה של לאה, אך עורכי-הדין הניאו אותו מכך.

עורכי-הדין נוסבאום וישעיהו סיפרו לי כי בניתיים כי הם חבריו של אמיצי מזה 12 שנה. הם היו יוצאים יחד ומבלים עם בנו בחדר. „הוא היה יפיון אמיתי והיתה לו הצלחה עצומה עם נשים.“ אמר ישעיהו על אמיצי. הוא סיפר עוד כי לדני יש לביזהב, ומעולם לא עבר כל עבירה.

„אין לו בכלל קשרים עם חוץ-לארץ, והחברה לא עובדת עם אף אחד בחו"ל. התחקירנית למעשה רובבה אותו, וניתבה אותו לכיוון זה של השיחה. היא שמה בפיו מילים, אני בטוח שאילו היתה שואלת אותו אם היא צריכה גם להביא איתה לבן, אז הוא היה עונה לה שכן. ואז היו גם חושדים בו בהברחת סמים.“

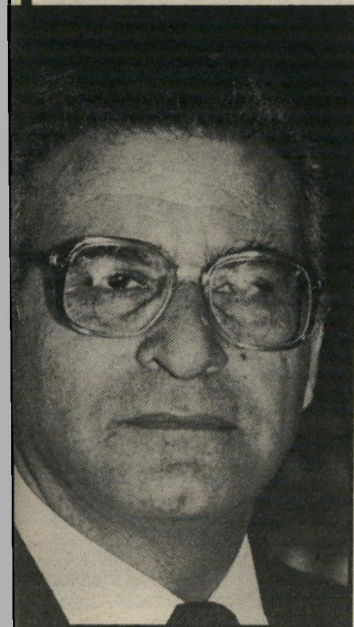
מתלוננת בת 30

פ קדי-העזר קורא לצדדים להירכנס לאולם, השופט עמד לתת את החלטתו. ניסיתי בפעם האחרונה לביקש מלאה להצטלם, אך היא סירבה. „אבל שלא יחשבו כי אני מסרבת להצטלם מפני שאני ירודה או נראית לא טוב“, היא הרגישה. „אני חזקה ואני לא מיסכנה. יש לי הורים שתומכים בי, ויש לי מישפחה חמה, ואני מאמינה בצדיקתו של דני!“

השופט קרא את החלטתו: הוא שיחרר את דני ממעצר. הוא גם מתח ביקורת על המישרה וקבע כי לא נראה לו שהיה צורך במעצר בכלל, ואת כל הפעולות אפשר היה לעשות גם כאשר אמיצי בחוץ.

„החשוד הציע לאשה כבת 30 להשתתף באורגיות ולקיים מגע מיני כמקדמת-מכירות“, אמר השופט, והיה נראה שהוא הרגיש במיוחד את גילה של המתלוננת. „המישרה מבקשת את המעצר לשם איתורן של עוד נערות, שאיתן שוחח ושעליהן אולי ינסה להשיפע“. אולם השופט לא ראה ראיות לחשש כזה ואף עברו של אמיצי איננו רומז על כך.

לגבי החשד לשידור לזנות אמר השופט כי לא התגלתה ראיה כי לחברה יש בכלל קשרי-חוץ. „ברור לי ששיטת העוור לפגוש נשים יש בה מירמה ופגיעה בערכי-מוסר המקובלים עלינו“, אמר השופט, „אך גם אם נעצר בעבירה בוזיה, אין המישרה יכולה לחקור אותו על יחסי-מין שלו עם אחת העובדות שלו. אין לזה כל קשר לבעייה שבה הוא חשוד, ואין זו

השופט קוהלת יחסי-מין -

השופט שטרומן -

עבירה לקיים יחסי-מין עם אשה בוגרת, מרצונה.“ אחרי מלים בוטות אלה שיחרר השופט שטרומן את אמיצי, בסכום הפעוט של 100 אלף שקל. בערבות. אמיצי חזר הביתה לאשה, לילדה ולעסקים.

מהן העבירות שאפשר לייחס לאמיצי על פי השידור ב„כולבוטוק“?

איזו עבירה?

כולבוטוק שיחק בשוטרים וגנבים. ותפס בחור שעשה מעשה-קונדס. אמרו מישפטנים שנכחו באולם בעת הערר.

אנשי המישרה שאליהם הועבר החומר שצברו תחקירני כולבוטוק. עזרו את אמיצי בשעות הצהריים של יום-השידור, וגם ערכו חיפוש ותפסו מיסמכים במישרדו. הם עצרו אותו על סמך תלונתן של שתי הנערות, זו שפנתה ישירות לכולבוטוק, ומזכירת מערכת כולבוטוק, צביה ויצמן, ששיחקה את תפקיד המועמדת לפני המצלמות.

בשיחה שנוהלה עם צביה ויצמן הציע לה אמיצי להשתתף במסיבות-חשק ולהתלבש על לקוחות דרך המיטה. הוא הציע לה משכורת של 3000 דולר לחודש, ואמר כי תצטרך לעבור אימונים.

אילו התכוון אמיצי ברצינות לשכור את הבחורות ולהעבידן בתנאים אלה, יתכן שאפשר היה לראות בכך עבירה על פי סעיף 201 לחוק העונשין, המדבר על „מי שמשדל אשה למעשה זנות עם אדם אחר“ - דינו מאסר עד חמש שנים. יתכן אפילו כי אפשר לראות בכך עבירה על סעיף 202 לחוק המדבר על „מי שמשדל אשה לעזוב את מקום מגוריה, ומתכוון להביאה לידי עיסוק בזנות.“ - ואז דינו עד שבע שנות-מאסר. אולם סינגורו של אמיצי, עורך-הדין פינחס

נוסבאום, הביא לבית-המישפט תקדימים של בית-המישפט העליון, האומרים שאם לא בוצע מעשה ממשי של מגע מיני מהשידור, אין לראות בהתנהגות משום שידור, ולכן לא קיימת במיקרה זה כל עבירה.

לגבי השאלה אם נעברה במיקרה כזה עבירה של נסיון לשידור, טען עורך-הדין נוסבאום כי במעשים, כפי שהוצגו בטלוויזיה, יש משום הכנה בלבד, והם לא הגיעו עד כדי נסיון, ולכן אין המעשה בר-עונשין.

נוסבאום טוען כי אין זה הגיוני שאמיצי חיפש להשיג מין דרך המודעות הללו, „אילו היה רוצה להשיג סכס, כל מה שהוא צריך לעשות בימינו, זה לפתוח מדורים מסויימים בעיתונים ולענות על מאות מודעות-הזימה המתפרסמות שם. הוא לא צריך לפרסם מודעה למזכירה, ולהבטיח סכומי-עתק כדי להשיג כיום סכס.“ גירסתו של הסינגור היא כי אמיצי פשוט התרברב, ודיבר דברי-שטות באוזני הבחורות.

אילו הוכח בבית-המישפט כי אמיצי התכוון בכל זאת לרמות את הנערות, לספר להן על מישרה מפתה בחו"ל המביאה משכורת שמנה, ולנצל זאת כדי לשכב איתן בתקופת „האימונים“, ואחר-כך לגלות להן שבעצם אין כל מישרה בחו"ל, הרי שיתכן ואפשר יהיה להאשימו לסעיף 415 לחוק העונשין, המדבר על מי שמקבל דבר במרמה, ואשר דינו שלוש שנות מאסר ובמסיבות מחמירות חמש שנים. עבירה הפחותה ממנה מצויה בסעיף 416, ובה מדובר על השגת דבר בתחבולה שאין עימה מרמה, ואז העונש הוא מאסר עד שנתיים.

מה היתה העבירה הסופית שבה יואשם אמיצי - אם בכלל יגיע העניין לכתב-אישום - על כך תחליט המפקליתות.

**המפכ"ל סירב לאפשר לאב לדבר
על לב בנו - השוטרים סירבו
לשאת ולתת על כניעתו -
וכשנורה למוות לא היה נשק בידו**

ליירות כדי להרגו!

איציק מתעכב, אז מישל ירה יריה אחת באוויר. איציק יצא לחלון וצעק מלמעלה: "מה אתה רוצה?" או מישל אמר לו: "הם עושים לי אמבוש, כוא מהר!"

איציק לא ירד, ואמר: "השוטרים מחזיקים אותי פה." אז מישל אמר: "אתה לא יורה, אני יורה בהם!" זאת אומרת כי ובבת שלי.

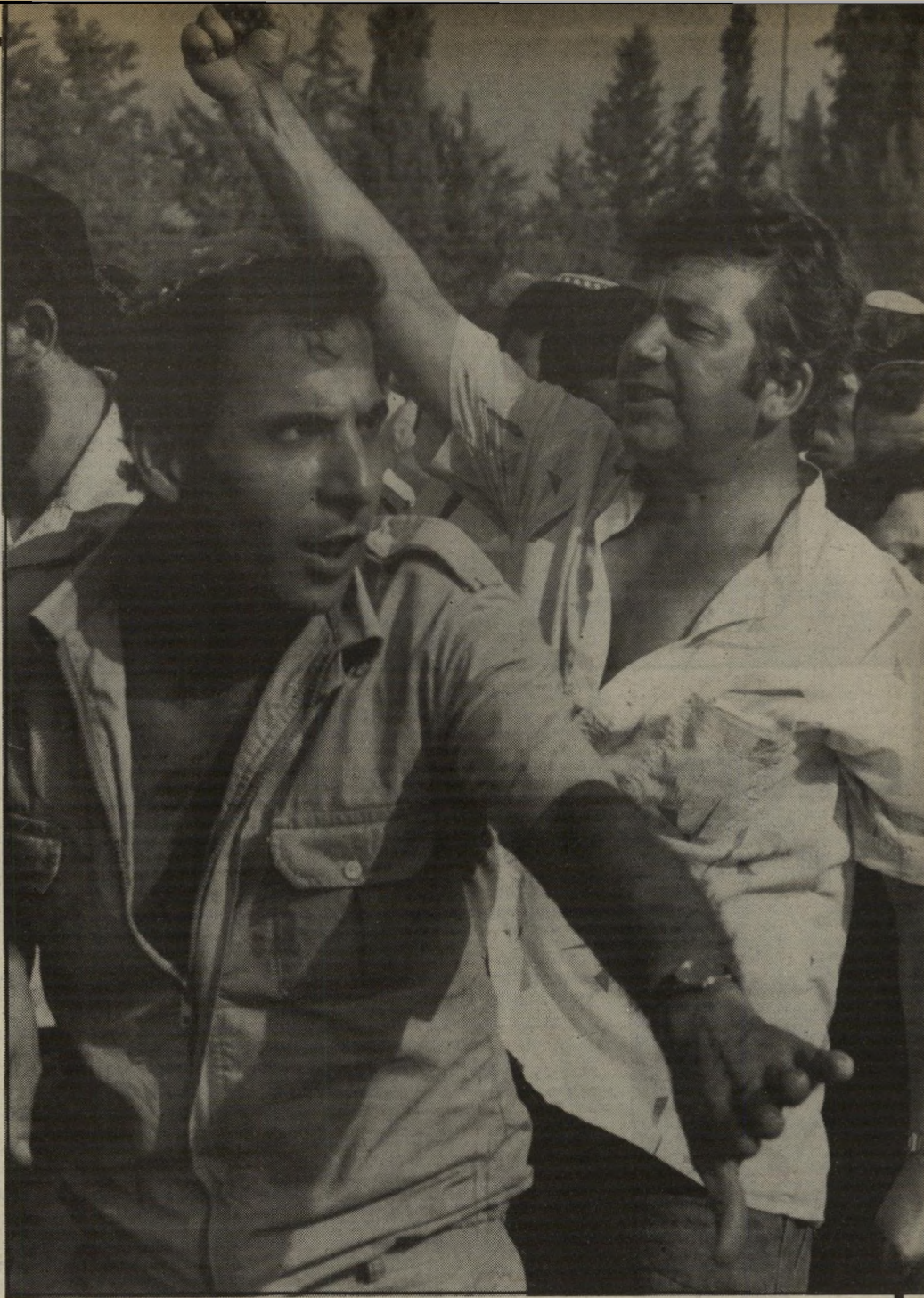
השוטרים נתנו לאיציק לרדת למטה והמשכנו לנסוע. מאחורינו היו איזה 50 או 60 ניירות.

האח גבי: הגעתי לחלון בניידת של מישטרה, שרדפה אחרי מישל. נכנסתי אליו לאוטו בשביל לדבר איתו ונסעתי איתו. בדרך אמרתי לו שיסגיר את עצמו.

הנהג איציק: אפילו כשהוא איים שהוא יירה, לא פחדתי ממנו, כי אני מכיר אותו. האמנתי בו.

קלודיין: המשכנו לנסוע לכיוון בת ים, ומשם לנסצינה. מישל רצה להסגיר את עצמו במישטרת רחובות, כי הוא אמר שבמישטרת חולון מר ביצים.

תירלקנו בנסצינה, ואז הודיעו בקשר שאני פצועה. זה לא היה נכון. הוא לא פגע בי.

אבלים וזועמים קרובי משפחתו של מישל בוחבוט הלכו אחרי הארון אל הקבר. צעקו בזעם: "מוות למישטרה!"

והניפו אגרופים באוויר. הם לא יכלו להבין מדוע ירו השוטרים בצעיר יפה-התואר. הזעם בקהל נגד המישטרה היה רב. למרות שחלק מן המלווים היו שוטרים.

שאלו התלוננה לפני כמה חודשים שהיא היכה אותה. הבית שלי היה כשבילו מיקלט, לא היה לו איפה להיות. הוא לא האמין שיחפשו אותו אצלי.

מישל נכנס להלם, ורק לדירה של אמא שלו, כדי להתחבא. מישל פחד מהמדרוניקים, כי פעם הם הרביצו לו מכות. הם באו לחפש אותו עם אלות ביד.

בדירה של אמא שלו הוא נכנס מתחת למיטה. שם היה מוגן הרובה של אחיו החייל, גבי, שהיה בחופש מהצבא. הוא לקח את הרובה, בא אליי הביתה וביקש ממני לבוא איתו. לא האמנתי שהוא מתכוון ברצינות. הוא אמר רק שהוא רוצה להיעלם מהשוטרים.

לא פחדתי. ירדתי כמו שאני, בלי נעליים. מישל אמר לשכן שלנו, איציק איצקוביץ, "תביא את המפתחות של האוטו שלך". איציק אמר לו שאבא שלו לא מרשה לקחת את האוטו. אז מישל איים עליי ברובה ואמר שאם איציק לא יביא את המפתחות של האוטו - יהיה פה רצח.

בינתיים באו המישטרה. מישל נכנס ללחץ. הוא צעק לאכרחו, מפקר מישטרת רחובות: "אם אתם לא מסתלקים, אז אני יורה!"

בשתיים בלילה יצאנו באוטו. איציק נהג, ומישל ישב מאחור, ביני ובין הבת שלי, מירי, בת-ה-6. מאחורינו הניידות. נסענו לכיוון ראשון-לציון.

אני מכירה את מישל טוב. הייתי בטוחה שלא יפגע בי. הוא נראה לי

רגיל, רק הגיב בצורה קצת חריפה. היה עצבני. בהתחלה הוא שילט במצב, אבל במשך הזמן הוא נראה יותר ויותר מבוהל.

גודלו של מישל בוחבוט נחרץ ברגע שהוחלט להתייחס אל הפרשה כאל חטיפה. לגבי חטיפה, יש בישראל מגמה ברורה: לא לקחת שום סיכון, להרוג את החוטפים אם יש הספק הקל ביותר לגבי ביטחון בני-הערובה - גם אם ההסתערות עצמה מסכנת את חיי בני-הערובה.

במיקרה - ואולי במיקרה - אירעו הדברים בדיוק באמצע המישפט הקצרצר של תת-אלוף יצחק מרדכי (ראה עמוד 4) כשהיה כבר ברוח לגמרי שכל מערכת הביטחון מתייצבת מאחורי מרדכי, מעשהו ושיקוליו. כפי שהגדיר זאת ה"רמטכ"ל: "ההסתערות היא ערך".

במיקרה - ואולי לא במיקרה - היה אסף חפץ בתפקידו הקודם קצין בצבא - ראש החוליה שהסתערה על האוטובוס בכביש-החוף ב-1978. במהלך הסתערות זו נהרגו כל החוטפים ולמחות חלק מבני-הערובה על-ידי המסתערים. גם אז היתה המגמה החד-משמעית: להסתער ולחסל את החוטפים.

אותה מגמה היתה ברורה בפרשת האוטובוס בקו 300, שהולידה את פרשת יצחק מרדכי. נערכה הסתערות. שני חוטפים נהרגו בו במקום יחד עם אחת הנוסעות. ושני האחרים נהרגו (או מתו) בתום הקרב.

להסתער - בכל מחיר?

כאשר יש מגמה כזאת לגבי חוטפים - לא חשוב אם הם ערבים או יהודים. האנשים המתאמנים לטפל בחטיפה כך, מוכחרים למעול כך בכל מיקרה. מבלי להבדיל בין ערבי ויהודי, פיגוע חבלני או פלילי.

הגישה לחטיפות פליליות היא - בעולם, ולפעמים גם בארץ - שונה לגמרי. מרכיבים את החוטף בדיבורים, מונים אל דיגוסותיו, מתישים אותו. מנסים להרגיע אותו, מפגישים אותו עם בני-משפחתו. מניחים להוריו לדבר עימו פנים אל-פנים או ברמקול. ועוד ועוד. כך נהגו פעמים רבות בארץ. למשל במיקרה של לקיחת בני-ערובה של לידיה איש מובאע בחולון. מפקד-המחוז ד"ר אברהם תורגמן, הביא בסבלנות רבה, ותוך הסתננות עצמית, לסיום הפרשה.

השבוע נהגה המישטרה אחרת. ברגע שהזעיקה לעניין את היחידה למילחמה בטרור (הקרויה ימ"ם), קבעה למעשה שיש לטפל במישל בוחבוט כמו בטרוריסט. למרות שלא היה חוטף אמיתי. לא נתנו לאביו לדבר עימו. לא איפשרו שום תיווך. ירו מייד כדי להרוג ופצעו את בני-הערובה. הדבר מאשר עד כמה מסוכן ליצור נורמות חריגות לגבי פיגועים חבלניים: מה שנעשה אתמול לערבים, נעשה היום ליהודים.

מאת
בן-ציון ציטרין
ומיכאל רותם
צינוריים
ענת סרגוסטי
וציון צפריד

היא תיארה בהרחבה את האירועים המזעזעים של הלילה הטראגי. **סיפורה קלודיין:** בלילה, 12.30 חזרנו עם מישל מבילוי בבית-קפה. כשהגענו לשכונה, אמרו לו שהי מישטרה היתה אצלי בבית וחיפשה אותו. מישל היה מבוקש בגלל זה

ראשון. הכנסתי את הילדה מתחת לכיסא. זה לקח שניות. שלושה או ארבעה שוטרים רצו לאוטו ורפקו כמישל כמה כדורים. הוא שכב עם הראש נטוי אחורה, מעולף על המישענת. הם ירו לכל עבר ודרך כל החלונות.

את הילדה משכו החוצה מהחלון ואחריכך גם אותי. שאלתי את הר שוטרים אם הילדה נפצעה והם אמרו לי שלא. אז ראיתי את החור ברגל שלה והתעלפתי.

אני נפצתי כשניסיתי להגן עליו בגבי וחטפתי שני כדורים ברוע. **איציק:** מישל ירה כל הדרך רק שישה או שבעה כדורים באוויר. אני בטוח שלא היה פוגע בנו. אם רק הניירות היו מסתלקות, הוא היה נרגע ונותן את הנשק.

כשהיתה ההשתלטות, נפצתי כי קרסול מכדור. מישל היה מת כמה שניות אחריכך. שני שוטרים משכו אותי החוצה מהאוטו, והם נתנו לי בעיטה חזקה בכטן ומכה בראש. אחריכך הסביר לי בבית החולים אחד הקצינים כי הם עשו את זה מפני שהם חשבו שאני הייתי שותף של מישל.

גבי: אני אמרתי למישל כל הזמן: „אם אתה יורה — רק 180 מעלות באוויר, כדי לא לפגוע באף-אחד“.

אבא שוטר דויד בוחבוט (בחולצה שחורה). אביו של מישל הוא שוטר, שהתגרש מאמו של מישל, כשהוא היה בן 10. גם הוא לא יכול היה להבין מדוע הרגו השוטרים את בנו.

גבי: כל עשר דקות הייתי יורד מהמכונית, ניגש לניירת הראשונה ומבקש שיעזבו אותנו, אבל הם לא שמעו.

איציק: פיתאום עקפה אותנו מכונית פורד אריקה מישטריתת וירו עלינו שתי יריות. כדור אחד פגע בדלת של קלודין. אמרתי למישל: „תראה, אלה כדורים אמיתיים“ הוא

נסענו לכיוון מישטרת רחובות. בכניש הראשי ברחוב הרצל עמדו עשרות ניידות. אז מישל אמר: „אני לא מסגיר את עצמי“ הוא פחד לרדת. הוא אמר: „מציד, שירצחו אותי. הם ירדו אותי במכות אם אני ארד“.

הוא ביקש לנסוע לכיוון ראשון-לציון אל הרודה שלו, וככה הגענו לפלמחים.

כדורים בלב ובמצח קליעתם של שוטר-רי הימ"מ היתה מדוייקת, ומישל בוחבוט מת מפני-עוה ישירות בליבו ובמיצחו. הוא נהרג על הספסל האחורי של המכונית. ללא חולצה. עינו עדיין פקרו-חות. גם הנוסעים האחרים נפצעו מכדורי-השוטרים.

זעקת אם סול בוחבוט, בשימלה שחורה, אמו של מישל, אבלה על מותו הטראגי של בנה הבכור. היא זעקה בכאב ליד הקבר ובני-מישפחה אחזו בה מחשש שתתעלף. האם והאב גרושים.

עם המישפחה לאבוכיכיר לזהות את הגופה. ראינו גופה נקובה בכדורים בחלק העליון של הגוף, בחזה ובראש. **עד כאן** דבריהם של עדי-הראייה להתנהגות המישטרית המזועזעת.

האב דוד: הגעתי למישטרת רחובות באמצע הלילה, בשביל לדבר עם הבן שלי. ביקשתי שתנו לי לדבר איתו, אבל המפק"ל דחף אותי ולא נתן לי לדבר עם הבן שלי.

קלודין: אחרי שהוציאו אותי מה מכונית, שאלתי מה שלום מישל. אז אמרו לי: „הוא מרגיש יותר טוב ממך“ בערב באו אליי שוטרים ממישטרת רחובות, וביקשו שאני אמסור עדות. אני אמרתי להם שאני לא אותר. אדרוש ועדת-חקירה. לא ייתכן שירצחו בן-אדם שהרים ידיים ואחריכך היה מעולף.

דניאל בוזגלו: קרוב מישי-סחה: בבוקר נודע לי האסון. נסענו

בן של שוטר

ל ניצב-מישנה אסף חפץ, מפקד מרחב השפלה, יש גירסה אחרת. **חפץ:** כל העניין לקח שניות. היה לנו אוטו עם מישהו שהתנהג כמו פסיכופט. היה לו גלילון עם 70 כדור ובני-ערובה. מה יכלנו לעשות? לא

תה קלודין פרץ (בתמונה משמאל. מאחור, תחבושת תלויה על צווארה). היא היתה בת-ערובה, וברחה מבית-החולים כדי ללוות את מישל בדרכו האחרונה.

החוטף ובת-הערובה מישל בוח" בוט מובל עטוף טלית לקיברו. צמודה אל האלונקה. הלכה ובכי

קריעה גבי, אחיו הצעיר של מישל, עומד אבל ליד הקבר, כשחולצתו קרועה.

(המשך מעמוד 39) יכולנו לרבר איתו. אי אפשר לרבר עם מי שיורה. אלולא היינו פועלים. יכול להיות שהבחור הזה עושה טבח במקום צפוף. ומה היו אומרים אז על ה'מישטרה'?

אני מצטער שהוא נהרג, אבל אני שמח שמענו אסון עוד יותר גדול. בקשר לשמועות שהוא לא התכוון לירות — זה לא נכון. הוא ירה לכיוון השוטרים, והיה לנו חשש רציני שחיי בני הערובה כסכנה. הבחור היה מוכר לנו וידענו שהוא נואש ומסוכן. אפשר לנהל משאומתן עם מי שמרבר, אבל כשיוורים — צריך לירות! עד כאן גירסת המישטרה.

מיהו מישל בוחבוט?

מישל (23) בא ממישפחה הרוסה. כשהיה בן 10, התגרשו הוריו. הוא היה הבן הבכור. אביו הרוויח ממסורת עלובה כשטריליוני של עצירים, האם היתה עקרת-בית. אחרי הגירושין גישה האב בשנית ועבר לגור עם מישפחתו החדשה ברחוב גאולה בתל-אביב. האם עברה לרחובות.

מישל גויס לצה"ל בחודש אפריל 81. אך לא הצליח להתאקלם במסיגרת הצבאית.

העובדים הסוציאליים הגרירו אותו במילום הבאות: "בעל רמת אינטלי-גנציה טובה, אותה לא הצליח לממש עקב בעיותיו. הנ"ל לא שיתף פעולה עם המטפלים, היה רחוי עליידי

הנהג הפצוע יצחק איצקוביץ שוכב פצוע בבית-החולים. במכוניתו נסעו כל בני-הערובה. המכונית נהרסה כליל בהסתערות השוטרים ובעליה, שנהג כל הדרך, נפצע.

ההורים. את ילדותו בילה בפנימיות שונות, אך כשום מקום לא החזיק מעמד." גם בצבא הוא לא החזיק מעמד.

העולם הזה תובע:

1. לחקים גוף חוקר מחוץ למישטרה, שיבדוק את נסיבות הפרשה.
2. לבדוק מדוע לא הניחו השוטרים לאביו של החוטף לרבר אליו, ולנסות לשכנעו להסגיר את עצמו.
3. לבדוק מדוע נתן מסביל המישטרה הוראה להסתער על המכונית, כשהוא עצמו לא היה כלל בשטח ולא היה מסוגל, על כן, להעריך את הנסיבות.
4. לבדוק מדוע ירו השוטרים במישל בוחבוט כדי להרוג, ולא ניסו להמם אותו, או לפצוע ולהוציא אותו מכלל פעולה.
5. לבדוק את הוראות הפתיחה-באש של אנשי היחידה ללוחמה בטרור, ולבדוק מדוע בכלל הובאה יחידה זו לאירוע בזה, שלא היה סינוע בלבני וגם לא הטיפה של ממש.

בני הערובה היו עם מישל במשך כל הנסיעה והיו עדות להסתערות המישטרה. הן נפצעו מיריות השוטרים, ועברו כמה ניתוחים.

בנובמבר 82, שוחרר מהצבא מסיבות של אי-התאמה, אחרי קריירה צבאית קצרה, בת שנה וחצי, שהיתה רצופה בתקופות-מאסר רבות, שנגזרו עליו בשל נפקדויות ועריקות.

גם כחיים האזרחיים לא מצא הבחור יפה-התואר וגבה הקומה את מקומו. אחרי שנעצר כמה פעמים כחשוד בפריצות, גירש אותו אביו מן הבית, כדי שלא ישפיע לרעה על המישפחה.

אחר חודש עזב מישל את הדירה והגיע להסדר עם בעל-הבית, לפיו שילשל לכיסו חלק מיתרת שכר-הדירה, ששילמה העיריה.

אז עבר לגור בבית-אמו שברחובות. גם כאן לא שפר עליו גורלו. האם לא פעם כינתה אותו "גנב", ומישל הירבה להכות אותו. עובדים סוציאליים שטיפלו בו הרגישו, כי למרות חיצוניותו היפה ובגדיו המסודרים והמגוחצים תמיד, היתה במישל אלימות רבה.

חולצה נקובת כדורים

אחרי שתבסו הפעמים בהן היכה את אמו, פנתה זו לבית-המישפט, ושופט הוציא צו שאסר על מישל להיכנס לבית-האם. מאז הירבה לגרוד בין בתי חברים וקרובים, כשבכל מקום הוא מאכסן קצת חפצים אישיים. לא היה לו בית של ממש.

לפני שבועות אחרים הפך את צור המניעה, ושוב נכנס לביתה של אמו ורב איתה. זאת היתה הסיבה שה' מישטרה באה לעצרו, בלילה שעתידי היה להסתיים במירדף-הרמים.

הגיבורה השניה של הפרשה הר מוזעזעת היא קלודין פרץ (26), שכנתו היפה של מישל בוחבוט. היא מכירה אותו שיטחית מזה שנים. בשלושת החודשים האחרונים התהדקה הליכי רות, כשמישל היה מתארח אצלה בשעות היום. בלילה היה הולך לישון אצל קרובי-המשפחה או חברים. גם בעלי הכיר אותו. אני נשואה ואם לשניים. יש לי תינוקת בת ארבעה חודשים. היא מכירה את מישל יותר טוב מאשר את אבא שלה, כי הוא היה משחק איתה שעות.

"כתבו שהיה לי ריב עם בעלי ושהיה לי קשר רומנטי עם מישל. שני הדברים לא נכונים, פשוט שטויות. מישל חיפש בית חם, כי אף פעם לא היה לו רבר כזה.

"הצטיישה לפני ההלוויה כבר לא יכולתי לסבול עוד. קרעתי מעצמי את האינפוזיה ונסעתי לבית-הקברות, ל-הלוויה של מישל. לפני זה עברתי בבית. לא יכולתי להישאר שם. הכל הפוך ומוכיר לי את מישל. מה שנשאר ממנו זה כמה קולבים עם כמה חולצות וכמה זוגות-נעליים.

"שמתי בכית בארון את החולצה תכלת שהוא אהב. לא זרקתי אותה. היא קרועה מהכדורים ומלאה בדם." בהלוויה לא החזיקה קלודין מעמד, כמו שאר המשתתפים, שביקשו לר-אות בעיניהם את הגופה נקובת-הכדורים. בכוח רב הצליחו אנשי החברה-קדישא וכמה בני-המשפחה למנוע את הסרת התכריכים.

(המשך מעמוד 35)

לשלוח יד בסחרי-קרקעות, ידע כי לעולם לא יוכל לנסוע לירדן, שם יוטל עליו עונשי-מוות אם יתפס. אבל הוא ידע כי יש הרבה כסף במיסתרי-קרקעות. במשך השנים עשה הוזה עתק.

ביתו בכפר חבלה הוא ארמון לכל דבר. הונן מוערך עליידי אנשים המכירים אתו בעשרה מיליון דולר, ויש המעריכים אותו בהרבה יותר מזה.

בתחילת דרכו, כאשר הסוחרים טרם הכירו אותו, נתן עודה את אדמות מישפחתו כערבות עבור דמי-הקדימה שקיבל. אחרי-כך התבססו העסקות על אמון.

"כל מה שעודה עושה הוא למד מהיהודים", אומר סוחר יהודי, המכיר אותו היטב. אין כמעט קרקע בגדה שנמכרה ליהודים שלא עברה דרך עודה. הוא היה שותף לסוחרים יהודים בפרייקטים שונים, גם שמואל עינב היה שותף שלו באחת העסקאות הגדולות.

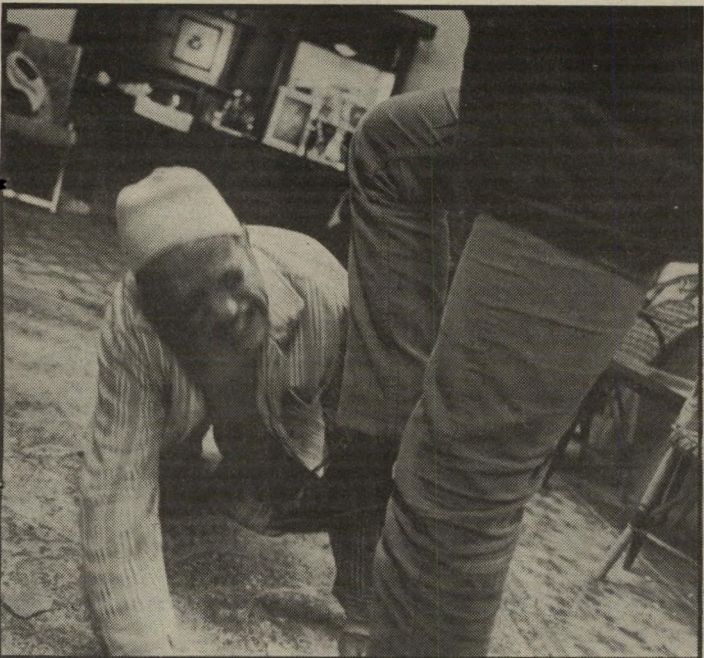
אבל לא רק סוחרים הם חבריו של עודה. עורכדיין, חברי-כנסת ואפילו

שטרומן, הצהירה התובעת רחל שיבר, כי עודה יעצר בזמן הקרוב. מאז, עבר יותר משבוע ימים עד שעודה נעצר. יותר משבוע הסתובב החשוד חופשי, ויש אומרים כי ניצל את הזמן לבקר בכנסת ולפגוש שר בכיר. מדוע לא נעצר עודה מייד אחרי מעצר שלושת חברי הרשת היהודים? על כך יש תשובות שונות.

"לא היה צורך לעצור אותו. לאן הוא יכול לברוח? הרי לירדן הוא לא יברח!" אמרו בצחוק אנשי-המישטרה. "נתנו לו זמן לסדר את העניינים שלו, לתאם גירסות עם כל המי ומי, שהיו שותפים בעבר, ולקבל מהם הבטחות שונות כאשר לעתידו, אמרו אחרים, חשדנים יותר.

עודה נעצר ביום הרביעי בשבוע שעבר עליידי שילטונות הצבא. מע"צרם של שלושת החשודים היהודים הוארך ב-15 ימים נוספים, ביום השישי השבוע.

הישראלים החשודים נחכרות כרשת היופיים הם אנשים קטנים למדי. אברהם סלים הוא נגר, אנאלפבית ושחקן-קלפים. הוא טען בבית-המישפט כי הוא מכיר את עודה

גזלי-ארמה בסרט "הלילה בו נולד מלך" לא משחק קלפים. לא שותה, אוהב את אשתו

ממישחקי-קלפים, וכי בנה ארון בביתו של הסוחר. יהושע מירחי הוא אחיו של שטוב מירחי, שנרצח לפני עשר שנים על חוץ-הים. כרצח זה הורשע אז סלומון אבו.

גם יהושע מירחי טוען כי הכספים שקיבל מעודה היו חובות ממישחקי-קלפים. סוחר ישראלי, המכיר היטב את עודה, מספר כי גירסה זו אינה סבירה: "עודה לא משחק קלפים, לא שותה, ואוהב את אשתו", אומר אותו סוחר.

"ימות בכלא"

אם אומנם יתאשרו החשדות, ויתברר כי עודה עמד בראש רשת שזיפה יפויי-כוח למכירת אדמות במירמה, יתכן שגילה כי קל יותר להשיג אדמות בדרך של זיוף מאשר בדרך של זיוף אקדח המוצמד לרקת. השאלה הגדולה המנקרת בלכם של רבים, מיום מעצרו של עודה, היא: האם הוא ידבר?

כביטנו של עודה חבויים סודות היכולים להפיל רבים וגדולים. אמר מי שאמר, כי במשך השבוע, מאז שנודע על מעצרו הקרוב ועד שנעצר, הצליח עודה להסדיר לעצמו חסינות מסיימת תמורת שתיקתו.

"עודה לא ידבר", אומרים מכרי, ואחרים מוסיפים: "אם ידבר, ראשו אינו שווה מאומה." הם רומזים, כי אם יעז לפתוח את פיו — ימות בכלא. והגירסה הרשמית תהיה כי הוא התאבד." הם מוסיפים.

ביקור בכנסת

כאשר נעצרו שלושת הישראליים החשודים ברשת היופיים, כי 18 ביולי השנה, הועלה מייד החשד כי אברהם סלים, יהושע מירחי ומיכאל ארון עובדים בשירותו של עודה. אך בתחילת הדיון חששו סניגוריהם אפילו להעלות את שמו המפורש.

הוא כונה עליידי "אישה-מפתח", ונרמז רבות על קשריו ועל חשיבותו. מאחר שבעיתונות נרמזו כאילו מדובר בחבר-כנסת או חבר-ממשלה, כתב השופט אורי שטרומן במפורש, כי אישה-מפתח "איננו אישיות בכירה ואף איננו עומד לבחירה".

יתכן שאוהרי ישראל אינם מכירים את שמו של עודה, והוא אינו נחשב אצלם כאישיות בכירה. אבל בגדה הוא מלך. בעת הדיון אצל השופט

„שהמתאימים ילמדו תורה

בלי הפרעות של הצבאו

„בן ביולוגי“

ח"כ המר

לא ידענו מתי לעצור”

תלמיד של הרב אברהם בלייכר, ראש ישיבת שביחברון. אמר: „אלמלא היו ישיבות כמו מרכז-הרב, והיה רק הסדר או ישיבה חרדית, הייתי הולך לישיבה חרדית.“

בגלי צה"ל משודרת, בכל יום ישישי, בשעה חמש אחריצההריים, סידרה מרתקת על הציבור הרחב-לאומי, את הסידרה, כת שיבעת הפרקים, ערך ספי רכלבסקי, והיא נקראת ציונות תהית או דת ציונית.

נמהלך הסידרה ראיין רכלבסקי עשרות בחוריישיבה ורכנים, וגם כמה ממנהיגי הציבור חרדי, ביניהם מנהיגי גוש-אמונים. אב אחד, שכנו עבר לישיבה חרדית, אמר: „אני בעד לימוד תורה, אבל לא כך. היום על מה יש לנו לרבר איתו? הוא לא הולך ליס, לקונצרט, לתיאטרון, לא רדיו, לא עיתונים, לא היה כצבא. מה נשאר? נשאר בן ביולוגי, ואין מה לעשות!“

הרב יהושע יגל, ראש המדרשה בפרדס חנה, שהיא מוסד ציוני לאומי, אמר: „יש חשיבות רבה שמתאימים ילמדו תורה בלי הפרעה של הצבא. ישיבות-ההסדר הן רק קולג', הישיבות החרדיות הן ההרודור שלנו.“ נער, שעבר ממוסד ציוני לחרדי, אמר: „הייתי פעיל מאוד בבני-עקיבא. עמדתי ללכת לנח"ל, אבל מכרו לנו סיסמות, כל מיני ציטוטים. הם לא הבינו שהכל בא משרש אחד, התורה, שאלי יש להעמיק. אני לא נגר צבא ולא נגר בגרות. זו לא אידיאולוגיה, אני פשוט רוצה וצריך ללמוד, ומקווה להמשיך בכך לעולם.“

בינתיים אין אפשרות לעשות שום צעד בשום כיוון, משום שהערך תלוי ועומד, וכל צעד יכול להוות פגיעה בחוק רשות-השידור. מיכה ינון, יו"ר הרשות, התכוון לפעול ולהחזיר את ועדת-המיקרוים אל הרכב המקורי — הוועדה-מנהל — אך רדיו ככולות בגלל הערך התלוי ועומד באוויר בין מישר-החינוך לקבינט הרב.

ינון כבר אמר למקורביו שהוא מתכוון לפנות

כולבוטק בצורה ניכרת, שאינה מאפשרת להפעיל אותה.

רפי גינת, עורך ומגיש המישר, סיפר לחבריו לעבודה כי הוא עומד להודיע להנהלה שכצורה כזאת אינו יכול להמשיך לתפקד, ושעם סיום מלאי התוכניות שיש במחסנו — שתיים במיספר — יפסיק את התוכנית מאונס. גינת סירב להגיב על נושא זה.

כולבוטק יוצאת בכל שנה לחופשה בזמן החגים. השנה יש חשש רב שהחופשה תהיה מכת-מוות לתוכנית הפופולארית ורבת-החשיבות.

שכר ועונש

לירון לונדון על יוכוה מרתק בתוכניתו סוף ציטוט. שנסכ על בעיית השכר והעונש ביהדות. במיסגרת הוויכוח נערך עימות בין ארבע גישות — זו של הרב האמריקאי צבי הרולד קושניר, שטען כי אלוהים אחראי רק לטוב שבועלם, אך אינו גורם לרע; זו של הפרופסור ישעיהו ליבוביץ, שטען כי לאלוהים אין שום קשר לשכר ולעונש; של הר"ר אבי רביצקי חובש הכיפה, שטען כי אין לדעת את דרכי אלוהים; ושל ירמיהו יובל החילוני, שטען כי אין שכר ועונש ביקום, אלא שהאדם הוא היוצר לעצמו מערכת של מוסר.

מאחורי המירקע

עד הסוף המר

חברי ועד-עובדי-עיתונות-הפקה בטלוויזיה, ובראשם רפיק חלבי, הודיעו השבוע לעובדים הממורמרים בגלל הפיטורים, כי אין להם מה לדאוג, שאיש לא יפוטר וש-הוועד ילך אפילו עד השבת הטלוויזיה טוטאלית, ולא יתן לפטר איש.“

בכל זאת מיכרזים

בשבוע שעבר הודיע ועד-העובדים בטלוויזיה כי ימנע בחירתם של מנהלים ככירים בטלוויזיה עד שימונה מנהל קבוע, או, לחילופין, עד שיתחיל תהליך רציני לבחירת מנהל קבוע (העולם הזה 14.8).

למרות שאף אחד משני הרברים האלה לא נעשה, נתלו השבוע על לוחות-המודעות בבניין הטלוויזיה בירושלים ובתל-אביב כמה הודעות על מיכרזים שנפתחו. מרוכב בשש מישרות בכירות: מישרת מנהל חטיבת-התוכניות (שאותה מפנה צביקה שפירא), מנהל המחלקה הרקומנטרית (שאותה פינה דודו גילבוט), מנהל מחלקת-סרטים-קנויים (שאותה מפנה מרים רובינשילד), מנהל חדר-שתי-עברית (שאותה מפנה יוסף ביניא), מנהל שירותי הפקה (שאותה מפנה דודו הירשפלד) ומישרת הבימאי הראשי (שאותה מפנה גקי גרין). המיכרזים הם פנימיים ומיועדים לעובדי הרשות בלבד. מקובל שמנהל חדש בוחר למישרות הבכירות את האנשים הנראים לו, ושאינם הוא יכול לעבור. אך במיקרה זה יכול להיווצר מצב אבסורדי, שבו ייבחרו כל המנהלים הבכירים בטלוויזיה ימים ספורים לפני שימונה מנהל חדש וקבוע, והוא יקבל את הכל כדבר מוגמר וסופי, גם אם זה לא ימצא חן בעיניו.

בתוככי הרשות

האבסורדים חוגגים

האבסורדים במיסדרונות הטלוויזיה ובמיסדרונות הנהלת רשות-השידור מגיעים בימים אלה לשיאים חדשים.

14 בספטמבר מתקרב, וזהו המועד שבו פג תוקף מינויו של יוסף בראל, המנהל הזמני של הטלוויזיה, מכהן בתפקידו כבר חצי שנה.

מליאת רשות-השידור החליטה, לפני כמה שבועות, על הרכב חדש של ועדת-מיכרזים, שתהיה מורכבת מאנשי מליאה ומאנשי הוועד-המנהל. בד כבר החליטה המליאה לאמץ מחדש את הצורך בתעודה אקדמית מוסמכת למי שיירצה לגשת למיכרז על מישרת מנהל-הטלוויזיה. החלטה זו, שהתקבלה, לדעת כמה חברים, שלא לפי החוק, אינה מאפשרת את התמודדותו של דן שילון, הנחשב כמועמד המוערך.

10 חברי מליאה וחברי ועד-המנהל, כולם אנשי מערך, הגישו ערר על ההחלטה לשר-החינוך, השר הממונה על רשות-השידור. השר אמר להעביר את הערר לדיון בממשלה, אך לממשלה אין בריוק הזמן לדון בכרזים „שוליים לכאורה“ כאשר כל המדינה בוערת, ולכן העניין מתעכב.

צל"ש

ושוב חשיפה מרהימה

לעופר טלר ולכל מערכת כולבוטק על חשיפה מרהימה, השלישית בסידרה, הפעם של מישר שהתחזה כרציני ושבועליו התגלה כאיש המחפש, כדרכים שונות, כיצד להתעסק עם בחורות תמימות (ראה עמודים 36-37).

זו הפעם השלישית ברציפות שכולבוטק מביא כתבה שצולמה באופן נסתר והמגלה שחיתות. זה התחיל בכתבה שבה נראה פקיד מס' ההכנסה שלקח שוחד מנישום (הכתבה הוכנה על-ידי בני עזרי, כתב כולבוטק). נמשך בכתבה על השוחד בבית-הקברות, והכתבה האחרונה על דני אמיצי. אתי שתי הכתבות האחרונות ערך עופר טלר.

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, שלח

כתב טלר מיטורים

מיכתב הוקרה והערכה לכל צוות כולבוטק, בעיקבות שלושה גילויים אלה.

הכוכבת האמיתית של התוכנית האחרונה היתה צביה וייצמן, מזכירת מערכת כולבוטק. היא התחזתה כמחפשת-עבודה, והקליטה את כל ההצעות המגוננות של אמיצי.

אחרי שידור הכתבה היתה צביה האדם מבוקש ביותר בכל כלי-התיקשות, אך גם בקרב פסי-כופטים למיניהם. שני סוטי-מין התקשרו לי מערכת כולבוטק והציעו לה הצעות מגוננות בטלפון.

התוכנית המצויינת עומדת, אגב, לרדת בקרוב מעל המירקע, בגלל חוסר בצוותים. שני הכתבים, בני עזרי ועופר טלר, שחשפו את השחיתות האחרונות, מיועדים לפיטורים, והם אינם עובדים קבועים של הטלוויזיה. חוץ מזה, מא החליט ועד-העובדים לפני שבועות אחרים להפסיק את עבודתם של כל עובדי-החוז הצטמצמה מערכת

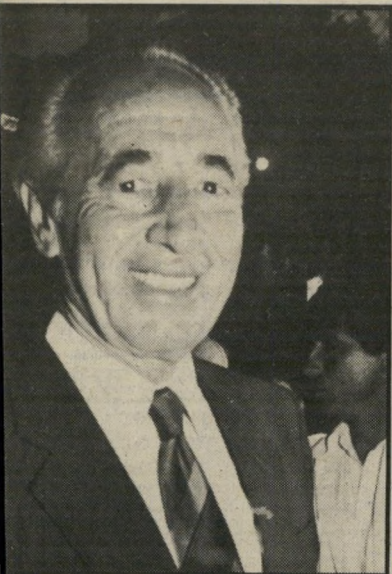
מי שאינו ברשימה

נעלב!

אחרי שהתפרסמו בעיתונים שמות שונים של אנשים המיועדים לפיטורים, הורעקו כמה מעובדי הטלוויזיה, וביניהם אחדים המופיעים ברשימות, וטענו שחלק ניכר מהן הוא בכחנית חיסול חשבונות אישיים בין המנהלים לעובדים, וכי אין בהן הגיון.

חלק מן האנשים אף אמרו כי כל החברה הטובים נמצאים ברשימת הפיטורים, וכי מי שלא נמצא ברשימה נעלב. כי זה סימן שאיננו די טוב.

שטוביה סער עזב את תפקידו, וגם אז לא הוכתר הנסיון בהצלחה מרובה. בינתיים נעשים מאמצים קדחתניים בין פוליטיקאי הליכוד לפוליטיקאי המערך למצוא מועמד מוסכם על שני הצדדים. בישיבות שונות, הנערכות בדרך-כלל עלידיי משה שחל ורוני מילוא, מעלים שמות שונים ומשונים, ביניהם של אנשים מחוץ לטלוויזיה ולרשות. הליכוד מתנגד לכך שיובא איש מבחוץ, משום

מתנגד פרס

מועמד יבין

בגלל כתבה לפני שמונה שנים:

שלטענתו ער שאיש כזה ילמד את החומר, תיסגר הטלוויזיה. טענה לא בלתי-הגיונית.

אנשי המערך מנסים שוב ללחוץ על גידעון לביארי, מנהל הרדיו, לקחת את התפקיד, ולוא רק באופן זמני, עד שייפתר הפלונטר, אך לביארי עומד בסירובו.

אנשי הליכוד נטו השבוע להסכים על מוע-מרתו של חיים יבין למישרה זמנית, אך שימעון פרס, ראש-הממשלה, אמר שוב: „האיש הזה, שהעלה את הליכוד לשלטון, לא יהיה אצלי מנהל טלוויזיה!“ פרס מתכוון לסדרת הכתבות שערך חיים יבין כדיוק לפני הבחירות של 1977, ובהן הראה את כל מחרלי ממשלת המערך.

הפלונטר ממשיך להסתבך, ושום פיתרון אינו נראה באופק, אלא רק צרות נוספות ממתינות מעבר לכל פינה.

ענת פרנזטי

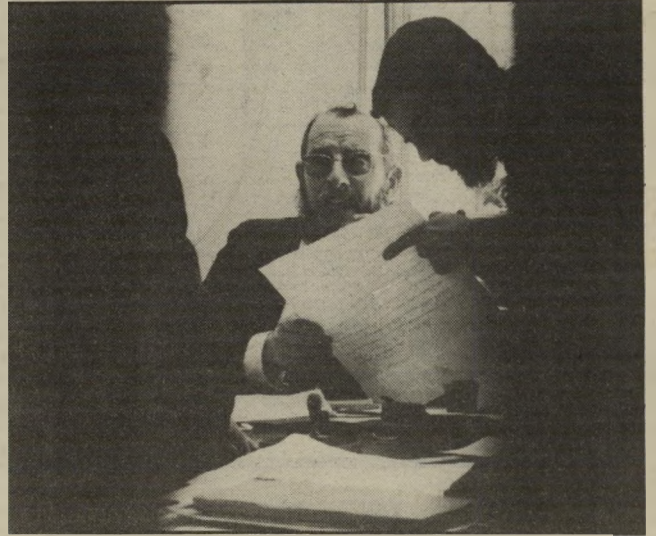
העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה

גליון מס' 15 • עורכים אלכס פז ובנצי לופו

ההפתעה הנוספת של מודעי:

כל מי שירצה להיכנס למישרדי מסיבהכנסה אחרי ה'15 בספטמבר - יחוייב בתשלום מסי-נסיעות!

אזרח שבא לשלם מס נסיעות מציג אישור טבילה לאיש המכס

דו-שיח השבוע

— יוון, איזו חבילה גדולה אתה מחזיק? מה זה? האנציקלופדיה העברית?
— לא, אני טס לחו"ל. אלה האישורים שאני צריך להציג ביציאה מהארץ.

תיקון טעות

בתחילת מוג'האויר, שהתפרסמה אתמול, נפלה טעות ובמ"קום "בהיר, חמים ונעים" היה צריך להיות: "מעונן, סוער ו"מלווה בסופות רעמים יחידות".

עוד עובר

מוקפא - נולד

מאת א' נרפרוסט. כתבנו לענייני בריאות חמש שנים אחרי שקיימה מגע מיני עם גבר, ילדה אמש מתילדה אמקורר נוביץ את בנה בכורה, שנולד קפוא לגמרי. רופאים ומומחי-שם, שברקו את האשה, הסבירו את התופעה המרדומית בכך שמרת אמקוררנוביץ היא פריג'ידית, וכך נשתמרו הזרעונים בהקפאה עמוקה משך כל התקופה.

העולם הבא מציע:

איך לשבור את השרב? לעצור אותו ל-24 שעות באבו-כביר.

דבר המייסדים

העולם הוא עגול ככדורגל

שוב גוברת האנטי-שמיות באירופה, והעולם מחריש. כאן, כן היום, אוטמים עסקנינו את אוזניהם ומשימים עצמם כעיוורים. ובראש האנטי-שמנים רצים הגרמנים. י"ש, ומולכים בעיקבותיהם את הגול העכור הזה. ואנו שואלים: עד מתי?

שהרי כיצד נסביר שאפילו קבוצות מעריישרה בגרמניה, שמעולם לא נתקלו ביהודים וקבוצות של חיגרים מהליגה למקומות-עבודה לפיסחים כהולנד (אותם ההולנדים שקוראים עצמם "ידידי ישראל") היכו בכחורינו הטובים בצמרים, ברביעיות ובשביעיות? איז זאת אלא ששינאת ישראל והאנטי-שמיות טבועים עמוק-עמוק ברמם של הגויים, ויש עליכן לאסור תיכף ומייד מיפגשים של יהודים עם לא-יהודים: למרות שכראי אולי שנבחרתנו הלאומית בכדורגל תתמודד דווקא עם הפועל כפרקאסס, משום הסיכוי הקלוש שתצליח להביסה, או לפחות לסחוט תיקו.

קוראים מתאוננים

השבוע מצאנו ב"מעריב" את השאלה הבאה: "האם אוונות בגיל צעיר גורמת להתקרחות?" הפנינו את השאלה לצוות ספרי-המערכת, ולהלן תשובותיהם:

ל"העולם הבא" דרושה מזקירה דוילשונית

בימאי השנה - ביים התקף-לב ונפטר

עוד ארטיסט נפח את נשמתו בבית החולים פוריה, מתוך כוונה להפיל את הרופא, שגילה את עובדת היותו מתחזה.

כותרות גנובות

חברת יוניון-קרייבד תקים מיפעל באתר-האשפה של ט"ר רת-הכרמל משום שזהו המר-קום היחידי בעולם שבו לא תורגש דליפת הגז ממתקניה.

פשרה בעניין עגינה בא"י האלמוגים - המצרים יתירו לישראלים לצלול בתנאי ש-יעשו זאת עם היאכטות שלהם.

חבריי-הכנסת של התחיה, ש-התבצרו בבית בקסבה של חברון, יפנו בשלבים. וית-בצרו במלון אויה-סונסטה בטאבה.

ישראלים רבים ביטלו השנה את נסיעתם לארצות-הברית, בעיקבות הפירסומים בעיתו-נות על התמוטטות מהפכת-המין.

ישראל אינה מייצאת נשק למישטר החומויניסטי באי-ראן - רק אידיאולוגיה.

מיבצע. שקל חדש" בישראל ימחוק את הטראומה של מיבצע. סדר חדש" בלבנון.

שרי הממשלה דורשים מחב-רת בואינג לרז את החקירה בפרשת הליקויים שהתגלו ב-מטוסיה ועד אז יימנעו מטי-סות לחו"ל.

צו השעה: יצירת מקומות עבודה

מקומות עבודה פוטנציאליים

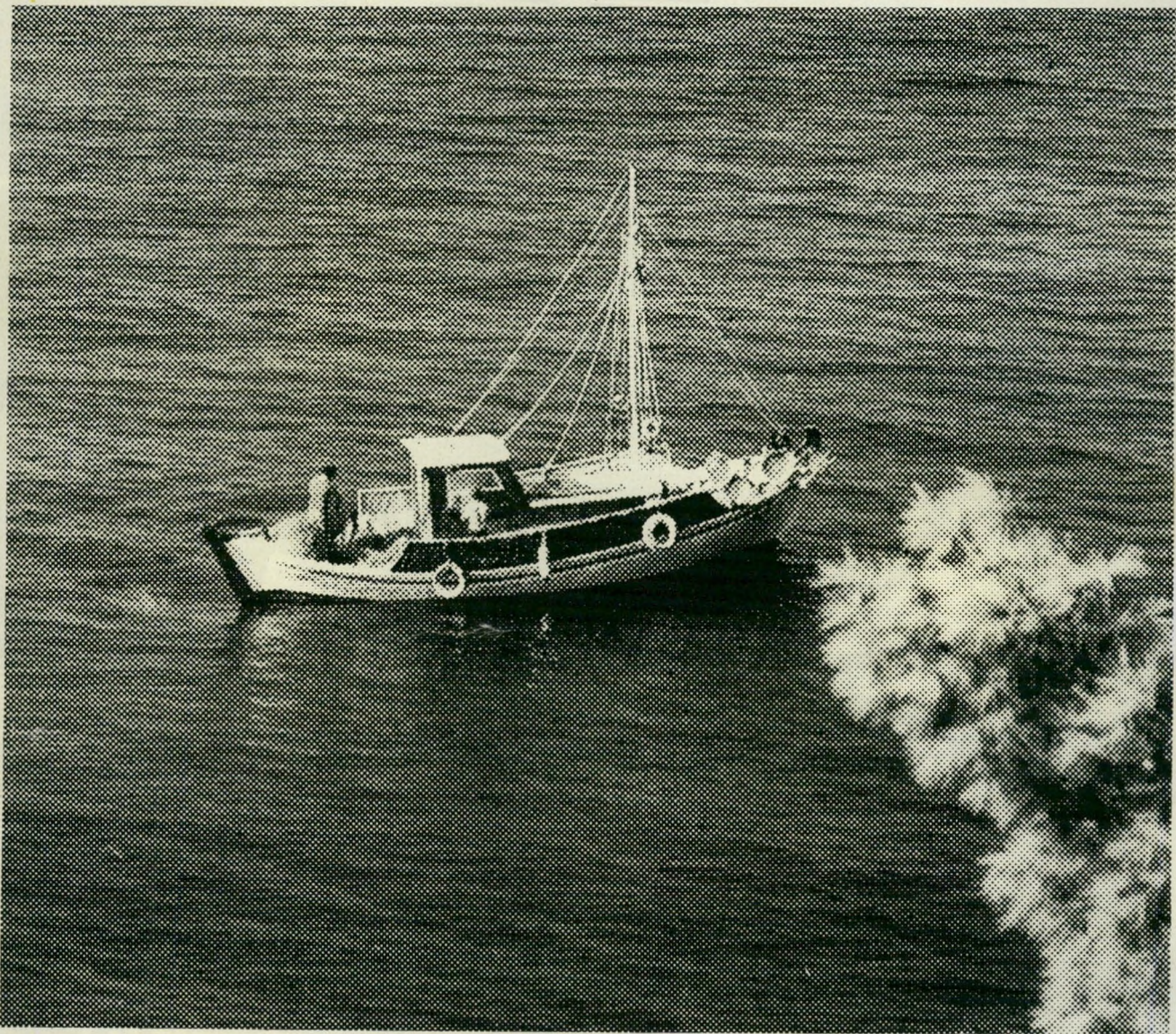
אוי, חטמתי קילע!

התמודדות הכללית של העובדים בא"י מטה ההסברה

רק ביחד נצא מהארץ

סוחטים את השקל טוב טוב וחוזרים עם עודף בסוף...

בחגים ליוון-החלטה נבונה

יוון והאיים הם המקום האידיאלי לבילוי נופש מושלם בתקציב מצומצם. החופים הלבנים, האנשים המחייכים, השמש – הכל בחינם! מה שכבר צריך לשלם עבורו עולה לך הרבה פחות ממדינות אחרות, כי הדולר שלך שווה הרבה יותר ביוון. אחרי כל ארוחות השחיתות, הטיולים והקניות – אתה עוד חוזר הביתה עם עודף: בכסף... ובחוויות.

התקציב קטן? טוס אולימפיק ליוון!

אולימפיק יוצאת ליוון יום יום בטיסת בוקר נוחה. אתה נוחת לפנה"צ באתונה, ומשם ממשיך ליעדים נוספים לפי בחירתך. פנה לסוכן הנסיעות שלך.

OLYMPIC
AIRWAYS

THE INTERNATIONAL AIRLINE OF GREECE

המחיר 1850 שקלים (כולל מע"מ)

שנה 49

מיקסר 2503

ד' אלול תשמ"ה 21.8.1985

העולם הזה

מישל בוחבוט

בת-הערובה,
שהגנה על החופר:
טוענת:

**"השוונטרים
רצחו אותי!"**

קלודין פרץ